

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНА НАУКОВА УСТАНОВА
«ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ»
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ЗА УЧАСТІ ТА СПРИЯННЯ
Волинського національного університету імені Лесі Українки
Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

26-27 БЕРЕЗНЯ 2025 РОКУ

ПРОГРАМА І МАТЕРІАЛИ

III ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
ПОЛІЛОГ МОВ І КУЛЬТУР
В ОСВІТНЬО-НАУКОВОМУ ПРОСТОРІ

language

Culture

MINISTRY OF EDUCATION AND SCIENCE OF UKRAINE
STATE SCIENTIFIC INSTITUTION
«INSTITUTE OF EDUCATION CONTENT MODERNIZATION»
KYIV NATIONAL LINGUISTIC UNIVERSITY

WITH PARTICIPATION AND ASSISTANCE OF
Lesya Ukrainka Volyn National University
Odesa National University named after I. I. Mechnikov

MARCH 26-27, 2025

PROGRAMME AND PROCEEDINGS

III ALL-UKRAINIAN STUDENT
SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE
POLYLOGUE OF LANGUAGES AND CULTURES
IN THE EDUCATIONAL AND SCIENTIFIC SPACE

language

Culture

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ / ORGANISING COMMITTEE OF THE CONFERENCE

Роман ВАСЬКО / Roman VASKO – в. о. ректора Київського національного лінгвістичного університету, доктор філологічних наук, професор / Acting rector of Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Алла КОРОЛЬОВА / Alla KOROLYOVA – проректор з наукової роботи і міжнародного співробітництва, Київський національний лінгвістичний університет, доктор філологічних наук, професор / Vice-Rector for Research and International Cooperation, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Сергій СОРОКІН / Sergii SOROKIN – перший проректор, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, професор / Provost (First Vice-Rector), Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Professor.

Анатолій МАКСИМЕНКО / Anatolii MAKSYMENKO – проректор з науково-педагогічної роботи і розвитку інфраструктури, Київський національний лінгвістичний університет, доктор педагогічних наук, професор / Vice-Rector for Scientific and Pedagogical Work and Infrastructure Development, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Pedagogics), Professor.

Ольга СТАНІСЛАВ / Olga STANISLAV – завідувач кафедри романської філології, Волинський національний університет імені Лесі Українки, доктор філологічних наук, професор / Head of the Department of Romance Philology, Lesya Ukrainka Volyn National University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Катерина ЄСИПОВИЧ / Kateryna YESYPOVYCH – декан факультету романської філології і перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Dean of the Faculty of Romance Philology and translation, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Наталія ФІЛОНЕНКО / Nataliia FILONENKO – завідувач кафедри італійської і французької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, доктор філологічних наук, професор / Head of the Department of Italian and French Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Олена ЗАЄСНОВА / Olena ZALESNOVA – завідувач кафедри іспанської і новогрецької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Spanish and Modern Greek Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Наталія ДЯЧЕНКО / NATALIYA DIACHENKO – завідувач кафедри романських мов, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Romance Languages, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Тетяна ПАСІЧНИК / Tetyana PASICHNYK – завідувач кафедри англійської філології, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of English Philology, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Анастасія ХОДА / Anastasiia HODA – секретар організаційного комітету, викладач кафедри італійської і французької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет / Secretary of the Organizing Committee, Teacher of the Department of Italian and French Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University.

<https://surl.li/uecayw>

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ / CONFERENCE AGENDA

26 березня 2025 року / March 26, 2025

ОНЛАЙН-РЕЄСТРАЦІЯ УЧАСНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ /
ONLINE REGISTRATION OF CONFERENCE PARTICIPANTS

13.10

13.30

ВІДКРИТТЯ КОНФЕРЕНЦІЇ /
OPENING OF THE CONFERENCE

13.30-

14.00

Роман ВАСЬКО / Roman VASKO

в.о. ректора Київського національного
лінгвістичного університету,
доктор філологічних наук, професор /
Acting rector of Kyiv National Linguistic
University, Doctor of Sciences (Philology),
Professor

Алла КОРОЛЬОВА / Alla KOROLYOVA

проректор з наукової роботи
і міжнародного співробітництва,
Київський національний
лінгвістичний університет,
доктор філологічних наук, професор /
Vice-Rector for Research
and International Cooperation,
Kyiv National Linguistic University,
Doctor of Sciences (Philology), Professor

***Карло КОЛОНЕЛЛА /
Dottore Carlo COLONNELLA***
Директор Італійського інституту культури
в Україні /
Direttore dell'ISTITUTO ITALIANO
DI CULTURA

Ольга СТАНІСЛАВ / Olga STANISLAV
завідувач кафедри романської філології,
Волинський національний університет
імені Лесі Українки, доктор філологічних наук,
професор /
Head of the Department of Romance Philology,
Lesya Ukrainka Volyn National University,
Doctor of Sciences (Philology), Professor.

***Катерина ЄСИПОВИЧ /
Kateryna YESYPOVYCH***
декан факультету романської філології
і перекладу, Київський національний
лінгвістичний університет,
кандидат філологічних наук, доцент /
Dean of the Faculty of Romance Philology
and Translation, Kyiv National
Linguistic University,
Candidate of Sciences (Philology),
Associate Professor

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ / PLENARY SESSION

14.00-
15.00

Модератор / Moderator

Наталія ФІЛОНЕНКО /

Nataliia FILONENKO

завідувачка кафедри італійської
і французької філології та перекладу,
Київський національний
лінгвістичний університет,
доктор філологічних наук, професор /
Head of the Department of Italian
and French Philology and Translation,
Kyiv National Linguistic University,
Doctor of Sciences (Philology), Professor

ВИСТУПИ І ДИСКУСІЯ / SPEECHES AND DISCUSSION

Віра РУБАН /

Vira RUBAN

**Роль англійських запозичень у розвитку
сучасних французької та української мов /**

**Le rôle des emprunts à l'anglais dans le
développement actuel du français et de
l'ukrainien**

*Київський національний
лінгвістичний університет /
Kyiv National Linguistic University*

Юлія СОРОКА / Yuliia SOROKA

**Французькі подкасти
як простір сленгової варіативності /**

**Les podcasts français
comme espace de variation argotique**

*Волинський національний університет
імені Лесі Українки /*

Lessia Oukraïinka Université nationale de Volyn

Анна ЩЕРБАК / Anna SHCHERBAK

**Voseo в іспанській мові Аргентини:
від стереотипів до мовної ідентичності /**

**El voseo en el español de Argentina:
de los estereotipos a la identidad lingüística**

*Київський національний
лінгвістичний університет /*

Kyiv National Linguistic University

РОЛЬ АНГЛІЙСЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ФРАНЦУЗЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ

Віра РУБАН

Київський національний лінгвістичний університет

Розвиток мови, її еволюція, яка полягає у зникненні застарілих і появі нових елементів на всіх рівнях мовної системи є основною умовою існування будь-якої національної мови як основного засобу спілкування народу. У своїй еволюції мова збагачується різними засобами, серед яких переважне місце належить її контактам з іншими мовами. У час, коли процес глобалізації стає визначальною рисою розвитку людства, питання взаємодії та взаємовпливу мов набули особливої актуальності.

Останнім часом ми стали свідками експансії англійської мови, яка завдяки економічній, технічній, військовій і політичній могутності Сполучених Штатів стала мовою міжнародного спілкування і, відповідно, основним джерелом запозичень для національних мов у всьому світі. Невиправдане використання великої кількості англійських елементів спровокувало навіть своєрідну боротьбу з цими запозиченнями. Рене Етьємбль, відомий французький лінгвіст, створив термін *franglais*, який використовувався для опису сучасного стану мови у Франції. За аналогією з *franglais*, що перекладається на англійську як *Frenglish*, колеги Рене Етьємбля з інших країн назвали свої мови *Japglish*, *Spanglish*, *Gerglish* тощо, підкреслюючи цим проблему надмірного захоплення запозиченням лексичних одиниць з англійської мови. Однак процес запозичення, причини, проникнення та адаптація англіцизмів відрізняються у різних мовах. Тому видається цікавим проаналізувати та порівняти це явище в європейських мовах різних груп, зокрема на прикладі французької як романської мови та української як слов'янської мови.

ЛІТЕРАТУРА

- Etiemble, R. (1964). *Parlez-vous franglais*. Gallimard.
Saugera, V. (2017). La fabrique des anglicismes. *Travaux de linguistique*, 75(2), 59–79. DOI : [10.3917/tl.075.0059](https://doi.org/10.3917/tl.075.0059)

LE RÔLE DES EMPRUNTS À L'ANGLAIS DANS LE DÉVELOPPEMENT ACTUEL DU FRANÇAIS ET DE L'UKRAINIEN

Vira RUBAN

Université nationale linguistique de Kyiv

Le développement de la langue, son évolution, qui consiste en disparition d'éléments obsolètes et l'apparition de nouveaux éléments à tous les niveaux du système linguistique, est la condition fondamentale de l'existence de toute langue nationale qui est le principal moyen de communication du peuple. Lors de son évolution la langue s'enrichit de divers moyens, parmi lesquels une place prépondérante appartient à ses contacts avec d'autres langues. À l'heure actuelle où le processus de mondialisation devient un trait déterminant du développement de l'humanité, les questions de l'interaction et de l'influence mutuelle des langues sont devenues particulièrement pertinentes.

Ces derniers temps nous assistons à l'expansion dans le monde de la langue anglaise qui, grâce à la puissance économique, technique, militaire et politique des États-Unis, est devenue la langue de la communication internationale et, par conséquent, la principale source d'emprunts pour les langues nationales du monde entier. L'usage injustifié d'un grand nombre d'éléments anglais a même provoqué une sorte de lutte contre ces emprunts. René Étiemble, célèbre linguiste français, a inventé le terme *franglais* qui servait à décrire l'état actuel de la langue en France. Par analogie avec *franglais*, traduit en anglais comme *Frenglish*, les collègues de René Étiemble des autres pays ont nommé leurs langues *Japglisch*, *Spanglish*, *Gerglish*, etc., soulignant le problème d'enthousiasme excessif pour l'emprunt des unités lexicales à la langue anglaise. Cependant, le processus d'emprunt, les causes, la pénétration et l'adaptation des anglicismes diffèrent d'une langue à l'autre. Dans ce sens, il paraît intéressant d'analyser et de comparer ce phénomène dans les langues européennes de groupes différents, notamment à travers l'exemple du français en tant qu'une langue romane et de l'ukrainien en tant qu'une langue slave.

BIBLIOGRAPHIE

- Etiemble, R. (1964). *Parlez-vous franglais*. Gallimard.
Saugera, V. (2017). La fabrique des anglicismes. *Travaux de linguistique*, 75(2), 59–79. DOI : [10.3917/tl.075.0059](https://doi.org/10.3917/tl.075.0059)

ФРАНЦУЗЬКІ ПОДКАСТИ ЯК ПРОСТІР СЛЕНГОВОЇ ВАРІАТИВНОСТІ

Юлія СОРОКА

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Сучасні медіаплатформи відіграють важливу роль у поширенні мовних змін, а подкасти стають одним із головних просторів, де відображається жива, нефільтрована мова. Французькі подкасти, орієнтовані на молодіжну аудиторію, демонструють широку варіативність сленгових конструкцій, що робить їх цінним джерелом для вивчення неформальної комунікації.

Подкасти – нова форма діджитал-контенту, яка набирає популярності серед інфлюенсерів. Охочим вивчати французьку мову та культуру, важливо залишатися в курсі сучасних трендів. Подкасти – це один із найоптимальніших варіантів для підтримання інформаційної обізнаності. Є дві категорії подкастів, а саме більш формальні та менш формальні, а лексичне наповнення вирізняється наявністю сленгу, англіцизмів, верлану та неформальних виразів. Французькі подкасти є важливим джерелом вивчення мовних інновацій, особливо у сфері сленгу. Вони не лише відображають сучасний стан французької мови, а й активно впливають на її еволюцію.

ЛІТЕРАТУРА

- Aubery, L. (2025). *Psychologie du choix: pourquoi on prend (presque toujours) de mauvaises décisions avec Romain Bouvet*. InPower. <https://www.youtube.com/watch?v=87nmC001dTc>
- C. Eb. Cami's hotline. (2025). *Es-tu hypersensible?* (Saison 2, épisode 112). Cami's Hotline.
- Gervais, C. (2025). *On a fait un test de narcissisme* (Saison 1, épisode 33). Hot Girls Only.
- H. Décrypte. Hugodécrypte (2024). *Elle est derrière Koh-Lanta, Star Ac' et Secret Story. Alexia Laroche-Joubert raconte son métier*. H. Décrypte. Hugo décrypte. https://www.youtube.com/watch?v=Em_vUOSp71k&t=2524s
- Katz, J. (2024). *L'héritage*. Le Podkatz.

- Prince, B. F. (2020). Podcasts: The potential and possibilities. *Teaching Sociology*, 48(4), 269–271. <https://doi.org/10.1177/0092055x20959837>
- Rime, J., Pike, C., & Collins, T. (2022). What is a podcast? Considering innovations in podcasting through the six-tensions framework. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*. <https://doi.org/10.1177/13548565221104444>
- Tycia. (2025). *10 habitudes que je veux prendre en 2025* (Saison 3, épisode 95). +33 Tycia.

LES PODCASTS FRANÇAIS COMME ESPACE DE VARIATION ARGOTIQUE

Yuliia SOROKA

Lessia Oukraïнка Université nationale de Volyn

Les plateformes médiatiques modernes jouent un rôle essentiel dans la diffusion des évolutions linguistiques, et les podcasts deviennent l'un des principaux espaces où s'exprime une langue vivante et non filtrée. Les podcasts français, destinés à un public jeune, montrent une grande variété de constructions argotiques, ce qui en fait une ressource précieuse pour l'apprentissage de la communication informelle.

Les podcasts sont une nouvelle forme de contenu numérique qui gagne en popularité auprès des influenceurs. Pour ceux qui souhaitent apprendre la langue et la culture françaises, il est important de rester au courant des tendances actuelles. Les podcasts constituent l'un des moyens les plus efficaces pour maintenir une bonne connaissance de l'actualité.

Il existe deux catégories de podcasts : les plus formels et les moins formels, dont le lexique se distingue par la présence d'argot, d'anglicismes, de verlan et d'expressions informelles. Les podcasts français sont une source essentielle pour l'étude des innovations linguistiques, notamment dans le domaine de l'argot. Ils ne se contentent pas de refléter l'état actuel de la langue française, mais influencent activement son évolution.

BIBLIOGRAPHIE

- Aubery, L. (2025). *Psychologie du choix: pourquoi on prend (presque toujours) de mauvaises décisions avec Romain Bouvet*. InPower. <https://www.youtube.com/watch?v=87nmC001dTc>
- C. Eb. Cami's hotline. (2025). *Es-tu hypersensible?* (Saison 2, épisode 112). Cami's Hotline.
- Gervais, C. (2025). *On a fait un test de narcissisme* (Saison 1, épisode 33). Hot Girls Only.
- H. Décrypte. Hugodécrypte (2024). *Elle est derrière Koh-Lanta, Star Ac' et Secret Story. Alexia Laroche-Joubert raconte son métier*. H. Décrypte. Hugo décrypte. https://www.youtube.com/watch?v=Em_vUOSp71k&t=2524s
- Katz, J. (2024). *L'héritage*. Le Podkatz.
- Prince, B. F. (2020). Podcasts: The potential and possibilities. *Teaching Sociology*, 48(4), 269–271. <https://doi.org/10.1177/0092055x20959837>
- Rime, J., Pike, C., & Collins, T. (2022). What is a podcast? Considering innovations in podcasting through the six-tensions framework. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*. <https://doi.org/10.1177/13548565221104444>
- Tycia. (2025). *10 habitudes que je veux prendre en 2025* (Saison 3, épisode 95). +33 Tycia.

VOSEO В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ АРГЕНТИНИ: ВІД СТЕРЕОТИПІВ ДО МОВНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Анна ЩЕРБАК

Київський національний лінгвістичний університет

Феномен *voseo* є однією з найхарактерніших рис аргентинського варіанту іспанської мови. Проте його сприйняття змінювалося протягом століть: від соціолінгвістичного маргінесу та негативних стереотипів до символу мовної ідентичності. У цій роботі розглядається історія *voseo*, основні стереотипи, що з ним пов'язані, та сучасний статус цієї мовної особливості в Аргентині. Протягом колоніального періоду та після здобуття незалежності Аргентина перебувала під впливом кастильської мовної норми, що призводило до формування негативного уявлення про *voseo*. У XX столітті офіційна мовна політика країни переважно

орієнтувалася на норми Королівської академії іспанської мови (RAE), що сприяло стигматизації *vos* у письмовій комунікації та формальному мовленні.

Одним із найпоширеніших стереотипів було уявлення, що *vos* є формою мовлення менш освічених соціальних груп або провінційного населення. Цей стереотип закріплювався через його відсутність у навчальних матеріалах і нормативних граматиках Аргентини до другої половини XX століття. Інше упередження стосувалося нібито грубого або агресивного звучання *voseo*, що пов'язане з його фонетичними та морфологічними особливостями, зокрема з іншими формами наказового способу (*decime* замість *dime*, *vení* замість *ven*), які сприймаються як більш прямолінійні.

Однак упродовж останніх десятиліть відбулося поступове прийняття *voseo* на всіх рівнях комунікації. Сьогодні воно є нормою не лише в усному мовленні, а й у ЗМІ, соціальних мережах, літературі та кінематографі. Особливо цікавим є його використання в аргентинській рекламі та маркетингу, де *vos* застосовується як інструмент створення тіснішого зв'язку між брендом і споживачем.

Таким чином, *voseo* пройшло шлях від маргінального явища до одного з ключових маркерів аргентинської мовної ідентичності, що відрізняє мовців цієї країни від решти іспаномовного світу.

ЛІТЕРАТУРА

- Acuña, L., Monegotto, A., Fernandez-Silva, C. (1998). *El dialecto: entre el estereotipo y las claves culturales*
- Bani, S. (2023). *Ideología(s) lingüística(s): el voseo en la red social twitter*. *Revista de lenguas y literaturas ibéricas y latinoamericanas*, 23.1, 35–51.
- Lydevik, M. d. J. (2014). *¡Solo vos!: un estudio sociolingüístico sobre las actitudes hacia el voseo argentino*
- Redacción LavoZ (2019) *¿Vos sabés qué es el voseo?* Взято з <https://www.lavoz.com.ar/espacio-publicidad/vos-sabes-que-es-voseo/>.
- Speranza, A. (2019). *El voseo desde la orilla argentina del río de la plata ¿una cifra impar?* *Cuadernos de la ALFAL*, 11(2), 199–213.

EL VOSEO EN EL ESPAÑOL DE ARGENTINA: DE LOS ESTEREOTIPOS A LA IDENTIDAD LINGÜÍSTICA

Anna SHCHERBAK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El fenómeno del voseo es uno de los rasgos más característicos de la variante argentina del español. Sin embargo, su percepción ha cambiado a lo largo de los siglos: de margen sociolingüístico y estereotipo negativo a símbolo de identidad lingüística. Este artículo examina la historia del voseo, los principales estereotipos asociados a él y la situación actual de este rasgo lingüístico en Argentina. Durante el periodo colonial y tras la independencia, Argentina se vio influida por la norma lingüística castellana, lo que condujo a la formación de una percepción negativa del voseo. En el siglo XX, la política lingüística oficial del país se guió principalmente por las normas de la Real Academia Española (RAE), lo que contribuyó a la estigmatización del *vos* en la comunicación escrita y el habla formal.

Uno de los estereotipos más extendidos era la idea de que el *vos* era una forma de hablar de los grupos sociales menos educados o de las poblaciones provincianas. Este estereotipo se vio reforzado por su ausencia en los materiales didácticos y las gramáticas normativas en Argentina hasta la segunda mitad del siglo XX. Otro prejuicio se refería al sonido supuestamente áspero o agresivo de voseo, relacionado con sus características fonéticas y morfológicas, en particular con otras formas del modo imperativo (*decime* en lugar de *dime*, *vení* en lugar de *ven*), que se perciben como más directas.

Sin embargo, en las últimas décadas se ha producido una aceptación gradual del voseo en todos los niveles de la comunicación. Hoy es la norma no sólo en el lenguaje hablado, sino también en los medios de comunicación, las redes sociales, la literatura y el cine. Especialmente interesante es su uso en la publicidad y el marketing argentinos, donde el *vos* se utiliza como herramienta para crear una conexión más estrecha entre la marca y el consumidor.

Así, el voseo ha pasado de ser un fenómeno marginal a uno de los marcadores clave de la identidad lingüística argentina, distinguiendo a los hablantes del país del resto del mundo hispanohablante.

LITERATURA

- Acuña, L., Monegotto, A., Fernandez-Silva, C. (1998). *El dialecto: entre el estereotipo y las claves culturales*
- Bani, S. (2023). *Ideología(s) lingüística(s): el voseo en la red social twitter*. Revista de lenguas y literaturas ibéricas y latinoamericanas, 23.1, 35–51.
- Lydevik, M. d. J. (2014). *¡Solo vos!: un estudio sociolingüístico sobre las actitudes hacia el voseo argentino*
- Redacción LavoZ (2019) *¿Vos sabés qué es el voseo?* Взято з <https://www.lavoz.com.ar/espacio-publicidad/vos-sabes-que-es-voseo/>.
- Speranza, A. (2019). *El voseo desde la orilla argentina del río de la plata ¿una cifra impar?* Cuadernos de la ALFAL, 11(2), 199–213.

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 1 / SECTION 1
(15.00 – 17.00)

Сучасні філологічні студії іспанської мови: синхронія та діахронія /
Modern philological studies of the Spanish language:
synchrony and diachrony

Модератор Світлана НАСТЕНКО /
Moderator Svitlana NASTENKO

доцент кафедри романських мов, КНЛУ,
кандидат філологічних наук, доцент /
Associate Professor of the Department of Romance Languages, KNLU,
Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor

<https://surl.li/kwvcrg>

ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКИЙ ЛЕКСИЧНИЙ ВАРІАТИЗМ

Анастасія БАУКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Лексика іспанської мови в Латинській Америці суттєво відрізняється від європейського варіанту через історичні, географічні та культурні чинники. Регіони, які були під впливом різних народів та колоніальних держав, виробили свої мовні особливості. Наприклад, у Мексиці слово «*camión*» означає «автобус», тоді як в Іспанії – «вантажівка». В Аргентині на «полуницю» кажуть «*frutilla*», а в інших країнах іспанськомовного світу – «*fresa*».

Окрім регіональних відмінностей, лексичний варіатизм проявляється в запозиченнях. У Латинській Америці активно використовують англіцизми, особливо в технологічній і бізнес-сфері («*celular*» замість іспанського «*móvil*», «*computadora*» замість «*ordenador*»).

Попри значні відмінності, сучасні засоби масової інформації, музика та інтернет сприяють взаємному користуванню слів між латиноамериканськими країнами та Іспанією. Так мовні кордони стають гнучкішими, але регіональні особливості все ж зберігаються, роблячи іспанську мову різноманітнішою.

ЛІТЕРАТУРА

- Gutiérrez, J. (2011). *El español de América: estudios y perspectivas*. Ediciones Universidad de Salamanca.
- Lipski, J. (1994). *Latin American Spanish*. Longman.
- Lope Blanch, J. M. (1993). *Cuestiones de historia del español en América*. UNAM.
- Morin, Y. (2007). *Variación léxica en el español de América Latina*. Fondo de Cultura Económica.
- Quesada Pacheco, M. A. (2010). *El español de América: origen, características y diversidad*. Editorial Tecnológica de Costa Rica.

LA DIVERSIDAD LÉXICA DE AMÉRICA LATINA

Anastasiia BAUKOVA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El léxico del español en América Latina difiere significativamente de la variante europea debido a factores históricos, geográficos y culturales. Las regiones que estuvieron bajo la influencia de diferentes pueblos y potencias coloniales desarrollaron sus propias particularidades lingüísticas. Por ejemplo, en México, la palabra "*camión*" significa "*autobús*", mientras que en España significa "*camión de carga*". En Argentina, la "*fresa*" se llama "*frutilla*", mientras que en otros países hispanohablantes se dice "*fresa*".

Además de las diferencias regionales, el variacionismo léxico se manifiesta en los préstamos. En América Latina se utilizan con frecuencia anglicismos, especialmente en los ámbitos tecnológico y de negocios ("*celular*" en lugar de "*móvil*", "*computadora*" en lugar de "*ordenador*").

A pesar de las diferencias significativas, gracias a los medios de comunicación, la música y el internet, se facilita el intercambio de palabras entre los países latinoamericanos y España. Así, las fronteras lingüísticas se vuelven más flexibles, pero las particularidades regionales aún se conservan, haciendo que el español sea más diverso.

LITERATURA

- Gutiérrez, J. (2011). *El español de América: estudios y perspectivas*. Ediciones Universidad de Salamanca.
- Lipski, J. (1994). *Latin American Spanish*. Longman.
- Lope Blanch, J. M. (1993). *Cuestiones de historia del español en América*. UNAM.
- Morin, Y. (2007). *Variación léxica en el español de América Latina*. Fondo de Cultura Económica.
- Quesada Pacheco, M. A. (2010). *El español de América: origen, características y diversidad*. Editorial Tecnológica de Costa Rica.

ГРАМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ В США

Анна ГАЩУК

Київський національний лінгвістичний університет

Зважаючи на теперішні трагічні події в США, сьогодні, як ніколи, важливо приділити увагу до тамтешньої іспанськомовної спільноти. Граматика іспанської мови у Сполучених Штатах відображає вплив англійської мови та латиноамериканські корені більшості діалектів.

Для прикладу, південно-західний діалект, поширений на території Техасу, Нью-Мексико та півдні Колорадо, Аризони та Каліфорнії вирізняється використанням теперішнього тривалого часу, як прийнято в англійській мові, як-от *“sí, te estoy oyendo”* замість *“sí, te oigo”*. Також вирізняється нехтуванням артиклів, наприклад *“niños vinieron”* замість *“los niños vinieron”* та, навпаки, додаванням прийменників без необхідності, як-от *“querían a comenazar”* замість *“querían comenazar”*.

У пуерториканському діалекті присутнє заміщення морфологічної конструкції майбутнього часу *“-ré”* констрікцією *“ir a+інфінітив”*. Цей феномен також спостерігається серед білінгвальної популяції інших іспанськомовних регіонів США.

Інший цікавий феномен серед даної групи людей – це обмежене використання субхунтиву особами, які не отримали формальної освіти з іспанської мови та більш вільно спілкуються англійською мовою.

ЛІТЕРАТУРА

- Ramírez, Arnulfo G. (1992). *El español de los Estados Unidos: el lenguaje de los hispanos*. Madrid: Mapfre.
- Waltermire, M. (2014). *The social conditioning of mood variation in the Spanish of Albuquerque, New Mexico*. *Sociolinguistic Studies*, 8(1), 111–137.
- Gutiérrez, Manuel J. (1997). *“On the Future of the Future Tense in the Spanish of the Southwest”*. In Silva-Corvalán, Carmen (ed.). *Spanish in four continents: studies in language contact and bilingualism*. Washington, D.C.: Georgetown University Press. P. 214–226.

LAS PECULIARIDADES GRAMATICALES DEL IDIOMA ESPAÑOL EN LOS ESTADOS UNIDOS (EE. UU.)

Anna HASHCHUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Considerando los trágicos acontecimientos actuales en los Estados Unidos, hoy más que nunca es importante prestar atención a la comunidad hispanohablante de ese país. La gramática del español en los Estados Unidos refleja la influencia del inglés y las raíces latinoamericanas de la mayoría de los dialectos.

Por ejemplo, el dialecto del suroeste, común en Texas, Nuevo México y el sur de Colorado, Arizona y California, se caracteriza por el empleo del presente progresivo, siguiendo normas del inglés, como “*sí, te estoy oyendo*” por “*sí, te oigo*”. También destaca por la omisión del artículo, como “*niños vinieron*” por “*los niños vinieron*”, y, por el contrario, la introducción innecesaria de preposiciones, como “*querían a comenzar*” por “*querían comenzar*”.

En el dialecto puertorriqueño se observa la sustitución de la construcción morfológica del futuro “*-ré*” por la construcción “*ir a+Infinitivo*”. Este fenómeno también se encuentra en la población bilingüe de otras regiones hispanohablantes de EE.UU.

Otro fenómeno interesante entre este grupo es el uso limitado del subjuntivo por parte de quienes no han recibido una educación formal en español y se comunican con mayor fluidez en inglés.

LITERATURA

- Ramírez, Arnulfo G. (1992). *El español de los Estados Unidos: el lenguaje de los hispanos*. Madrid: Mapfre.
- Waltermire, M. (2014). *The social conditioning of mood variation in the Spanish of Albuquerque, New Mexico*. Sociolinguistic Studies, 8(1), 111–137.
- Gutiérrez, Manuel J. (1997). “*On the Future of the Future Tense in the Spanish of the Southwest*”. In Silva-Corvalán, Carmen (ed.). *Spanish in four continents: studies in language contact and bilingualism*. Washington, D.C.: Georgetown University Press. P. 214–226.

МОВНІ СТРАТЕГІЇ ІРОНІЇ ТА САРКАЗМУ В ІСПАНСЬКИХ ТОК-ШОУ ТА СЕРІАЛАХ

Дарина ГНАТЮК

Київський національний лінгвістичний університет

У медійному дискурсі важливим чинником ефективної комунікації є наявність різних форм комічного, особливо яскраво це проявляється у використанні іронії та сарказму під час соціальної взаємодії. В іспанських ток-шоу та серіалах ці прийоми служать формою розваги, створюють гумористичний ефект, розкривають культурні особливості народу і водночас висвітлюють суспільні та політичні проблеми.

Іронія має насмішкуватий тон, це вислів, який має на увазі щось протилежне або відмінне від сказаного, як правило, приховане глузування. Сарказм – дошкульна насмішка, уїдлива і жорстока ступінь іронії, часто застосовують, коли прагнуть висміяти щось або когось з навмисним перебільшенням. Проаналізувавши декілька явних прикладів використання іронії та сарказму в популярних іспанських медіа (*El Intermedio, El Hormiguero, La que se avescina, Aquí no hay quien viva*), можна заявити що культурна варіативність сприйняття іронії та сарказму в іспанському контексті вказує на їхню важливу роль у збереженні неформальної атмосфери спілкування, встановленні соціальних зв'язків та передачі критичних ідей без відкритої конфронтації.

Таким чином, вивчаючи стратегії використання сарказму та іронії, можна краще усвідомити механізми їхнього впливу на аудиторію, а також подвійний ефект які вони здатні створити, посилюючи конфлікт.

ЛІТЕРАТУРА

- Diccionario de la Real Academia Española* (2014). <https://dle.rae.es/>
Линтвар О. М. (2013). Вираження елементів комічного в художньому тексті. Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія «Філологічні науки». 14(3), 69–73.
RTVE Play. (2021). *Colección de programas de entrevistas en TVE*. RTVE.
<https://www.rtve.es/play/colecciones/play-entretenimiento-programas-de-entrevistas-tve/1025/>

LAS ESTRATEGIAS LINGÜÍSTICAS DE LA IRONÍA Y EL SARCASMO EN LOS PROGRAMAS DE ENTREVISTAS Y SERIES DE TELEVISIÓN ESPAÑOLES

Daryna HNATIUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En el discurso mediático, un factor importante para una comunicación efectiva es la presencia de diversas formas de lo cómico, lo que se evidencia especialmente en el uso de la ironía y el sarcasmo durante la interacción social. En los programas de entrevistas y series de televisión españoles, estas técnicas sirven como una forma de entretenimiento, crean un efecto humorístico, revelan las características culturales de la gente y, al mismo tiempo, resaltan cuestiones sociales y políticas.

La ironía tiene un tono burlón, es una expresión que da a entender algo contrario o diferente de lo que se dice, generalmente como burla disimulada. El sarcasmo – es burla sangrienta, ironía mordaz y cruel con que se ofende o maltrata a alguien o algo. Analizados varios ejemplos claros del uso de la ironía y el sarcasmo en los medios populares españoles (*El Intermedio*, *El Hormiguero*, *La que se avecina*, *Aquí no hay quien viva*), se puede afirmar que la variabilidad cultural de la percepción de la ironía y el sarcasmo en el contexto español indica su importante papel para mantener una atmósfera informal de comunicación, establecer vínculos sociales y transmitir ideas críticas sin confrontación abierta.

Por tanto, al estudiar las estrategias de utilización del sarcasmo y la ironía, se pueden comprender mejor los mecanismos de su influencia en la audiencia, así como el doble efecto que son capaces de crear al intensificar el conflicto.

LITERATURA

Diccionario de la Real Academia Española (2014). <https://dle.rae.es/>

Lyntvar O. M. (2013). *Vyrazhennia elementiv komichnoho v khudozhnomu teksti*. Visnyk Luhanskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Seriiia «Filolohichni nauky». 14(3), 69–73.

RTVE Play. (2021). *Colección de programas de entrevistas en TVE*. RTVE.

<https://www.rtve.es/play/colecciones/play-entretenimiento-programas-de-entrevistas-tve/1025/>

СКОРОЧЕННЯ В ІСПАНСЬКОМУ ІНТЕРНЕТ-ДИСКУРСІ: ВПЛИВ ЦИФРОВИХ КОМУНІКАЦІЙ НА МОВУ

Єлизавета ЄРМІШКІНА

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному світі цифрові технології справляють значний вплив на мову та способи спілкування. Аббревіатури, фонетичні скорочення та графічні символи являються одними з гарних показників, що вказують на розвиток та динамічність мови. Швидкий процес росту й повсюдне поширення соціальних мереж, таких як WhatsApp, Twitter, TikTok та Instagram, прискорюють процес упровадження та освоєння цих мовних інновацій.

Інтернет-скорочення виконують важливі функції: економлять час, спрощують спілкування й відображають особливості молодіжної культури. Деякі аббревіатури вже офіційно визнані Королівською академією іспанської мови (RAE), що свідчить про поступову зміну норм письма. Вони стають невіддільною частиною цифрового спілкування і в подальшому будуть впливати на розвиток іспанської мови загалом.

ЛІТЕРАТУРА

Пашкова А.В. (2016). *Сучасний іспанський сленг: вплив графічних скорочень в SMS та інтернеті на фонетику*. Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Харків.

[file:///D:/%D0%97%D0%B0%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%B7%D0%BA%D0%B8/6175-%D0%A2%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-12630-1-10-20160707%20\(1\).pdf](file:///D:/%D0%97%D0%B0%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%B7%D0%BA%D0%B8/6175-%D0%A2%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-12630-1-10-20160707%20(1).pdf)

María Ángeles García Collado. Roberto Ortí Teruel. (2024) *El amor en tiempos de WhatsApp*. Ruta ELE.

<file:///C:/Users/User/AppData/Local/Temp/7zO0FFB4BE7/El%20amor%20en%20los%20tiempos%20del%20wassap.pdf>

LAS ABREVIATURAS Y SÍMBOLOS EN EL DISCURSO ESPAÑOL EN LÍNEA: EL IMPACTO DE LAS COMUNICACIONES DIGITALES EN LA LENGUA

Yelyzaveta YERMISHKINA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En el mundo actual, las tecnologías digitales tienen un impacto significativo en el lenguaje y en nuestra forma de comunicarnos. Las abreviaturas, las abreviaturas fonéticas y los símbolos gráficos son algunos de los buenos indicadores que señalan el desarrollo y el dinamismo de una lengua. El rápido crecimiento y la generalización de las redes sociales, como WhatsApp, Twitter, TikTok e Instagram, están provocando una aceleración de la adopción y asimilación de estas innovaciones lingüísticas.

Las abreviaturas de Internet cumplen funciones importantes: ahorran tiempo, simplifican la comunicación y reflejan las peculiaridades de la cultura juvenil. Algunas abreviaturas ya han sido reconocidas oficialmente por la Real Academia Española (RAE), lo que indica un cambio gradual en las normas de escritura. Se están convirtiendo en parte integrante de la comunicación digital y seguirán influyendo en el desarrollo de la lengua española en general.

LITERATURA

Pashkova A.V. (2016). *Suchasnyi ispanskyi slenkh: vplyv hrafichnykh skorochen v SMS ta interneti na fonetyku*. Kharkivskyi natsionalnyi universytet imeni V.N. Karazina, Kharkiv.

[file:///D:/%D0%97%D0%B0%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%B7%D0%BA%D0%B8/6175-%D0%A2%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-12630-1-10-20160707%20\(1\).pdf](file:///D:/%D0%97%D0%B0%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%B7%D0%BA%D0%B8/6175-%D0%A2%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-12630-1-10-20160707%20(1).pdf)

María Ángeles García Collado. Roberto Ortí Teruel.(2024) *El amor en tiempos de WhatsApp*. Ruta ELE.
<file:///C:/Users/User/AppData/Local/Temp/7zO0FFB4BE7/El%20amor%20en%20los%20tiempos%20del%20wassap.pdf>

ІСТОРИЧНІ РЕАЛІЇ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ІСПАНІЇ 1808–1814 РОКІВ ТА ЇХНІЙ ВПЛИВ НА СУЧАСНУ НАЦІОНАЛЬНУ МЕНТАЛЬНІСТЬ

Валерія ЄРМОЛАЄВА

Київський національний лінгвістичний університет

Війна за незалежність Іспанії була визначальним процесом у формуванні національної ментальності, під час якого іспанський народ об'єднався для боротьби проти спільного ворога – Франції на чолі з Наполеоном. Історія не зникає безслідно, і її вплив на колективну свідомість залишається значущим навіть у сьогоденні. Аналіз історичних подій сприяє глибшому розумінню як іспанської національної свідомості, так і мови. Соціальні зміни, спричинені війною, зумовили появу та засвоєння нових понять, зокрема й лінгвістичних.

Культурна спадщина цієї епохи є невід'ємною і зберігається в історичних реаліях. Прикладом цього є «повстання 2 травня», подія, яка нині відзначається як символ опору та національної гордості. У цей день народ Мадрида піднявся на боротьбу проти наполеонівських військ, започаткувавши війну.

Таким чином, історичні реалії не зникають безслідно, а продовжують існувати та виявлятися в сучасному суспільстві.

ЛІТЕРАТУРА

- Caraballo, J. (2023). *Dos de Mayo, fiesta nacional antiespañola*. El Confidencial.
https://blogs.elconfidencial.com/espana/matacan/2023-05-02/dos-mayo-fiesta-nacional-antiespanola_3621146/
- Подорожна, К. Ю. (2014). *Проблема класифікацій реалій та виокремлення історизмів у ній*. Вісник Житомирського державного університету. Випуск 2 (74). С.271–275.

LAS REALIDADES HISTÓRICAS DE LA GUERRA DE LA INDEPENDENCIA ESPAÑOLA DE LOS AÑOS 1808–1814 Y SU IMPACTO EN LA MENTALIDAD NACIONAL ACTUAL

Valeriia YERMOLAIEVA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La guerra de Independencia española era un proceso crucial en la formación de la mentalidad nacional, cuando el pueblo español se agrupó luchando contra el mismo enemigo – Francia. La historia no se olvida, la influencia en la mentalidad puede ser notable incluso con el paso de tiempo. Los sucesos históricos podrían ayudar a entender mejor la mentalidad nacional e incluso la lengua. Los cambios en la sociedad provocaron la aparición y la adquisición de los nuevos conceptos incluyendo los conceptos lingüísticos. La huella cultural de aquella época es impensable, la podemos notar en las realidades históricas hoy en día. Por ejemplo: "El Levantamiento del 2 de mayo", es una realidad histórica que se celebra hoy en día y se considera el símbolo de resistencia y orgullo nacional. Aquel día el pueblo de Madrid se rebeló contra las tropas napoleónicas dando inicio a la guerra.

Así que, las realidades históricas no desaparecen por completo recordándonos sobre los conceptos históricos importantes.

LITERATURA

Caraballo, J. (2023). *[Dos de Mayo, fiesta nacional antiespañola](https://blogs.elconfidencial.com/espana/matacan/2023-05-02/dos-mayo-fiesta-nacional-antiespanola)*. El Confidencial.

<https://blogs.elconfidencial.com/espana/matacan/2023-05-02/dos-mayo-fiesta-nacional-antiespanola> 3621146/

Podorozhna, K. Y. (2014). *Problema klasyfikatsii realii ta vyokremlennia istoryzmiv u nii*. Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnoho universytetu. Vypusk 2(74). P.271–275.

ФОНОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ УРУГВАЮ

Євгенія ЗИБІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Досліджуючи фонологічні аспекти уругвайської іспанської мови можна помітити такі особливості консонантизму:

– *Seseo* – втрата відмінності між фонемами /θ/ та /s/.

– *Yeísmo* – це явище пояснюється відсутністю різниці між латеральною (боковою) фонемою /l/ і палатальною (піднебінною) фонемою /y/.

– Інша фонетична особливість, яка присутня – *аспірація* та втрата /s/ наприкінці складу чи слова.

– Аналогічним чином, іспанська в Уругваї представлена *елізією* або ж уникненням вимови кінцевого /d/ в словах.

– Спрощення в групах приголосних на позначення звуків, як-от /ks/ і /kt/.

Всі ці феномени засвідчені історично в письмових джерелах через орфографічні плутанини. А наразі представлені в розмовному мовленні Уругваю.

ЛІТЕРАТУРА

Bertolotti, V., & Coll, M. (2015). *Retrato Lingüístico del uruguay un enfoque histórico sobre las lenguas en la región*. Universidad de la República Uruguay: Facultad de Información y Comunicación.

Cervantes, CVC. (2015, September, 9). *Catálogo de voces hispánicas*. Uruguay: Montevideo.

https://cvc.cervantes.es/lengua/voces_hispanicas/uruguay/montevideo.htm

EL ASPECTO FONOLÓGICO DEL IDIOMA ESPAÑOL DE URUGUAY

Yevheniia ZYBINA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Explorando los aspectos fonológicos del español uruguayo, se pueden observar algunas características del consonantismo:

– *El seseo* esto es la pérdida de la distinción entre el fonema /θ/ y el /s/.

–*El yeísmo* es la pronunciación de la misma manera de *y*, *ll*. Este fenómeno se explica en la no distinción entre el fonema lateral /*λ*/ y el fonema palatal /*y*/.

–Otro rasgo fonético que se presenta es *la aspiración* y la pérdida de /*s*/ al final de la sílaba o de la palabra.

–Asimismo, el español en Uruguay presenta *la elisión* de /*d*/ al final de la palabra.

–*La simplificación de grupos consonánticos*. Los casos involucran una simplificación de /*ks*/ o de /*kt*/.

Todos estos fenómenos están atestiguados históricamente en fuentes escritas debido a las confusiones ortográficas. Actualmente están representados en el lenguaje popular de Uruguay.

LITERATURA

Bertolotti, V., & Coll, M. (2015). *Retrato Lingüístico del Uruguay un enfoque histórico sobre las lenguas en la región*. Universidad de la República Uruguay: Facultad de Información y Comunicación.

Cervantes, CVC. (2015, September, 9). *Catálogo de voces hispánicas*. Uruguay: Montevideo.

https://cvc.cervantes.es/lengua/voces_hispanicas/uruguay/montevideo.htm

ПЕРИФРАСТИЧНІ КОНСТРУКЦІЇ З НЕОСОБОВИМИ ФОРМАМИ ДІЄСЛОВА В СУЧАСНОМУ ІСПАНСЬКОМУ МАС-МЕДІЙНОМУ ДИСКУРСІ

Анастасія ЗУБКОВСЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Перифрастичні конструкції з неособовими формами дієслова є невід'ємною частиною сучасного іспанського мас-медійного дискурсу. У цій роботі досліджуються дієслівні перифрази – мовні конструкції, що утворюються шляхом поєднання особової та неособової форм дієслова, які разом передають значення єдиного мовного цілого. Вони виконують функцію засобу вираження процесуальності, модальності та оцінки подій у публіцистичних текстах.

Мас-медіа активно використовують такі конструкції для створення динамічного, доступного та експресивного викладу інформації. Перифрази

часто надають повідомленням чіткість, логічність і актуальність. Зокрема, перифрастичні конструкції з інфінітивом характеризуються прогресивним характером, спрямованим у майбутнє. Це ілюструють такі приклади: “*estar por + infinitivo*” (позначає дію, що ще не розпочалася, проте відображає намір мовця завершити її), “*ponerse a + infinitivo*”, “*empezar a + infinitivo*” і “*comenzar a + infinitivo*” (усі ці конструкції позначають початок дії, а також бажання мовця її реалізувати).

Модальні перифрази, своєю чергою, виражають ставлення мовця до дії, зокрема обов'язок, потребу чи можливість, тому також активно використовуються у медійному дискурсі.

Ці мовні явища відображають загальні тенденції розвитку сучасної іспанської мови під впливом соціокультурних і технологічних змін, що робить їх важливим об'єктом для подальших досліджень у сфері медіамовлення. Аналіз перифрастичних конструкцій не лише збагачує розуміння лінгвістичних особливостей іспанської мови, а й може бути корисним у створенні навчальних матеріалів із граматики та стилістики іспанської мови.

ЛІТЕРАТУРА

Antona Palacios, J. (2022). *Lectura Fácil: perífrasis verbales 2.0*.
Mandová, J. (2008). *Perífrasis modales en la prensa española*. Manuscrito, Univerzity V.Brně.

LAS CONSTRUCCIONES PERIFRÁSTICAS CON FORMAS NO PERSONALES DEL VERBO EN EL DISCURSO MEDIÁTICO ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO

Anastasiia ZUBKOVSKA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Las construcciones perifrásticas con formas no personales del verbo son una parte integral del discurso mediático contemporáneo en español. En este trabajo se investigan las perífrasis verbales, es decir, las construcciones lingüísticas que se forman mediante la combinación de una forma personal y una forma no personal del verbo, las cuales, en conjunto, transmiten el significado de una unidad lingüística única. Estas construcciones cumplen la

función de expresar procesualidad, modalidad y valoración de los acontecimientos en los textos periodísticos.

Los medios de comunicación utilizan activamente estas construcciones para crear una exposición de la información dinámica, accesible y expresiva. Las perífrasis a menudo otorgan a los mensajes claridad, lógica y actualidad. En particular, las construcciones perifrásticas con infinitivo se caracterizan por su orientación hacia el futuro y su carácter progresivo. Esto se ilustra con ejemplos como: “*estar por + infinitivo*” (indica una acción que aún no ha comenzado, pero refleja la intención del hablante de realizarla), “*ponerse a + infinitivo*”, “*empezar a + infinitivo*” y “*comenzar a + infinitivo*” (todas estas construcciones indican el inicio de una acción, así como el deseo del hablante de llevarla a cabo).

Por su parte, las perífrasis modales expresan la actitud del hablante hacia la acción, en particular, su obligación, necesidad o posibilidad, razón por la cual también se utilizan activamente en el discurso mediático.

Estos fenómenos lingüísticos reflejan las tendencias generales del desarrollo del español contemporáneo bajo la influencia de los cambios socioculturales y tecnológicos, lo que los convierte en un importante objeto de estudio para futuras investigaciones en el ámbito de la comunicación mediática. El análisis de las construcciones perifrásticas no solo enriquece la comprensión de las particularidades lingüísticas del español, sino que también puede resultar útil en la elaboración de materiales didácticos de gramática y estilística de esta lengua.

LITERATURA

Antona Palacios, J. (2022). *Lectura Fácil: perífrasis verbales 2.0*.

Mandová, J. (2008). *Perífrasis modales en la prensa española*. Manuscrito, Univerzity V.Brně.

ТРАНСФОРМАЦІЇ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ В XVII–XVIII СТОЛІТТЯХ

Дмитро КОНДРАШОВ

Київський національний лінгвістичний університет

Історія іспанської мови в XVII і XVIII століттях була часом важливих змін як у самій мові, так і її поширенні. Цей період мав важливе значення для формування, її граматики та словникового запасу. У XVII столітті Іспанія пережила «Золоте століття», коли іспанська мова стала основним засобом вираження у літературі, театрі та поезії. У XVIII столітті вона зазнала важливих змін під впливом різних соціальних, культурних та політичних факторів. Цей період збігся з епохою Просвітництва – рухом, що пропагував розум, освіту та мовну стандартизацію. У 1713 році в Іспанії виник особливий філологічний центр – Королівська академія іспанської мови, яка зіграла ключову роль у стандартизації іспанської мови.

Можемо зробити висновок, що даний період мав вирішальне значення для консолідації іспанської мови як сучасної та єдиної мови з яскраво вираженою культурною ідентичністю та чіткими правилами, які зберігаються й донині.

ЛІТЕРАТУРА

- Gómez Seibane, S. (2004). *La lengua en el siglo XVIII: historia externa*. País Vasco: Res Diachronicae Virtual 3. https://resdi.net/wp-content/uploads/2013/12/volumen-3-13_125_127_gomez_seibane_introduccion_historia.pdf
- Lang, P. (2012). *El español del siglo XVIII*. Alicante: ELUA. https://www.researchgate.net/publication/269603480_GARCIA_GODOY_M_Teresa_ed_El_espanol_en_el_siglo_XVIII_Cambios_diacronicos_en_el_primer_espanol_moderno_Bern_Peter_Lang_Fondo_Hispanico_de_Linguistica_y_Filologia_2012_335_pags_ISBN_9783034310581
- Алисова, Т.Б., Репина, Т.А. (1987). Введение в романскую филологию. М.: Высшая школа.

LAS TRANSFORMACIONES DEL IDIOMA ESPAÑOL EN LOS SIGLOS XVII–XVIII

Dmytro KONDRASHOV

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La historia de la lengua española en los siglos XVII y XVIII fue una época de importantes cambios tanto en el propio idioma como en su difusión. Ese período fue importante para la formación, la gramática y el vocabulario de la lengua. En el siglo XVII, España vivió el Siglo de Oro, cuando el español se convirtió en el principal medio de expresión en la literatura, el teatro y la poesía. En el siglo XVIII sufrió importantes cambios debido a diversos factores sociales, culturales y políticos. Este periodo coincidió con la Ilustración, movimiento que promovía la razón, la educación y la normalización de la lengua. En 1713 surgió en España un centro filológico especial, la Real Academia Española, que desempeñó un papel clave en la normalización de la lengua española.

En resumen, aquel período fue crucial para la consolidación del español como lengua moderna y unificada, con una identidad cultural propia y unas normas claras que perduraban hasta hoy en día.

LITERATURA

- Gómez Seibane, S. (2004). *La lengua en el siglo XVIII: historia externa*. País Vasco: Res Diachronicae Virtual 3. https://resdi.net/wp-content/uploads/2013/12/volumen-3-13_125_127_gomez_seibane_introduccion_historia.pdf
- Lang, P. (2012). *El español del siglo XVIII*. Alicante: ELUA. https://www.researchgate.net/publication/269603480_GARCIA_GODOY_M_Teresa_ed_El_espanol_en_el_siglo_XVIII_Cambios_diacronicos_en_el_primer_espanol_moderno_Bern_Peter_Lang_Fondo_Hispanico_de_Linguistica_y_Filologia_2012_335_pags_ISBN_9783034310581
- Alisova, T.B. Repina, T.A. (1987). *Vvedenie v romanskuyu filologiyu*. M.: Vysshaya shkola.

КЛАСИФІКАЦІЯ НЕОЛОГІЗМІВ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Вікторія НІТРУЦА

Київський національний лінгвістичний університет

Неологізми (з грецької мови *neos* – «новий» та *logismos* – «судження») – слова, створені на позначення нових реалій дійсності.

Неологізми виникають через суспільну необхідність для позначення нового предмета або явища, які зберігають відчуття новизни для носіїв мови, що ще не увійшли або не входили до загальнолітературного вжитку.

У неологічних дослідженнях зустрічаються різні види класифікацій нових слів, які відповідають тому чи іншому аспекту дослідження інновацій. Нові слова відрізняються своєю стилістичною маркованістю, вживаністю, походженням, різняться семантичними особливостями, граматичними ознаками. Все це науковці використовують як підставу для класифікації неологізмів.

ЛІТЕРАТУРА

Карпенко, Ю. О. (2006). *Вступ до мовознавства*. Видавничий центр "Академія".

Удод, О. Ю. (2022). *Явище неології: шляхи утворення та класифікація неологізмів*. Київський національний лінгвістичний університет.

LA CLASIFICACIÓN DE LOS NEOLOGISMOS EN EL SDIOMA ESPAÑOL

Viktoriia NITRUTSA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Los neologismos (del griego *neos* – «nuevo» y *logismos* – «juicio») son palabras creadas para denotar nuevas realidades.

Los neologismos surgen de la necesidad social de denotar un objeto o fenómeno nuevo que conserva un sentido de novedad para los hablantes nativos y que aún no ha entrado o no formaba parte del uso literario general.

En la investigación de los neologismos existen varios tipos de clasificaciones de palabras nuevas que corresponden a uno u otro aspecto de la investigación de la innovación. Las palabras nuevas se distinguen por su marca

estilística, su uso, su origen, sus rasgos semánticos y sus características gramaticales. Los estudiosos se basan en todo ello para clasificar los neologismos.

LITERATURA

- Karpenko, Yu. O. (2006). *Vstup do movoznavstva*. Vydavnychy tsestr "Akademiya".
- Udod, O. Yu. (2022). *El fenómeno de la neología: modos de formación y clasificación de los neologismos*. KNLU.

КЛАСИФІКАЦІЯ ПРОСТОРІЧ У СУЧАСНІЙ ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Софія ТУПІЧАК

Київський національний лінгвістичний університет

Мова – це живий та гнучкий організм, який постійно еволюціонує та адаптується до потреб своїх носіїв. У зв'язку з постійними змінами в політичному, соціальному та культурному житті людства, потрібно проводити детальний аналіз соціально-функціональних модифікацій.

У сучасній іспанській мові просторіччя відіграють важливу роль у спілкуванні, відображаючи живу, неформальну динаміку мовлення. Вони використовуються в усному та письмовому дискурсі, часто з'являючись у літературі, ЗМІ, соціальних мережах і повсякденному житті. Проте визначення та класифікація просторічних виразів залишаються дискусійними через їхню варіативність та соціолінгвістичні особливості.

Отримані результати сприятимуть кращому розумінню просторічних елементів в іспанській мові та їхнього впливу на мовну еволюцію, що є важливим для викладання іспанської як іноземної, перекладу та соціолінгвістичних досліджень.

LITERATURA

- Руденко, О. В. (2019). *Арго, жаргон і сленг у європейському й американському мовознавстві: історія і сучасний стан дослідження*. (Дис. канд. філол. наук). Донбаський державний педагогічний університет, Слов'янськ. Південноукраїнський національний педагогічний університет ім. К. Д. Ушинського, Одеса. <https://pdpu.edu.ua/doc/vr/2019/rudenko/dis.pdf>

LA CLASIFICACIÓN DE LOS COLOQUIALISMOS EN EL IDIOMA ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO

Sofiia TUPICHAK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El lenguaje es un organismo vivo y flexible que evoluciona y se adapta constantemente a las necesidades de sus hablantes. Debido a los cambios continuos en la vida política, social y cultural de la humanidad, es necesario realizar un análisis detallado de las modificaciones sociofuncionales.

En el español contemporáneo, el coloquialismo desempeña un papel crucial en la comunicación, reflejando la dinámica viva e informal del lenguaje. Se emplea tanto en el discurso oral como en el escrito, apareciendo con frecuencia en la literatura, los medios de comunicación, las redes sociales y la vida cotidiana. Sin embargo, la definición y clasificación de las expresiones coloquiales siguen siendo objeto de debate debido a su variabilidad y a sus características sociolingüísticas.

Los resultados obtenidos contribuirán a una mejor comprensión de los elementos coloquiales en la lengua española y de su influencia en la evolución lingüística, lo cual es fundamental para la enseñanza del español como lengua extranjera, la traducción y los estudios sociolingüísticos.

LITERATURA

Rudenko, O. V. (2019). Arho, zharhon i slenh u yevropeiskomu y amerykanskomu movoznavstvi: istoriia i suchasnyi stan doslidzhennia. (Dys. kand. filol. nauk). Donbaskyi derzhavnyi pedahohichnyi universytet, Slov'iansk. Pivdenennoukrainskyi natsionalnyi pedahohichnyi universytet im. K. D Ushynskoho, Odesa.
<https://pdpu.edu.ua/doc/vr/2019/rudenko/dis.pdf>

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 2 / SECTION 2

(15.00 – 16.00)

**Актуальні питання іспанської філології /
Current issues of Spanish philology**

**Модератор Поліна БОКОВА/
Moderator Polina BOKOVA**

доцент кафедри іспанської і новогрецької філології та перекладу
КНЛУ, кандидат філологічних наук, доцент /
Associate Professor of Spanish and Modern Greek Philology of
KNLU, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor

<https://surl.li/xnltsj>

АБРЕВІАЦІЯ ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ СЛОВОТВОРЕННЯ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Анна БОЛТАЙ

Київський національний лінгвістичний університет

Скорочення слів відіграє значну роль у формуванні лексичного складу іспанської мови. Сучасні мовні тенденції підтверджують активне застосування аббревіації як одного із засобів словотворення. Це явище пояснюється прагненням до мовної економії, а також впливом соціальних і технологічних чинників. Завдяки цьому висловлювання стають більш лаконічними, що відповідає процесам глобалізації та швидкому обміну інформацією.

Дослідження показують, що скорочені слова в іспанській мові можуть мати різну структуру, включаючи акроніми (*ONU* – Organización de las Naciones Unidas), ініціальні аббревіатури (*UE* – Unión Europea), графічні скорочення (*etc.* – etcétera) та змішані форми. Особливе місце займають розмовні аббревіації, які активно використовуються у молодіжному сленгу, соціальних мережах та цифровій комунікації (*profe* – profesor, *cole* – colegio). Деякі з аббревіацій поступово втрачають зв'язок із початковими формами та функціонують як самостійні слова (*AVE* – Alta Velocidad Española, що означає високошвидкісний поїзд). "Скорочення слів не лише економить мовні ресурси, а й сприяє утворенню нових термінів, які можуть поступово ставати самостійними мовними одиницями." (Rainer, 1993, p. 87)

Як підсумок, аббревіація є невід'ємною складовою словотворчих процесів в іспанській мові, і це сприяє її розвитку та відображає суспільні та комунікативні тенденції сучасного світу.

ЛІТЕРАТУРА

Rainer, F. (1993). *La formación de palabras en el español*. Gredos.

Martín García, J. (2001). *Los mecanismos de abreviación léxica en español*. Madrid.

EFE (2012). *Manual de Español Urgente*. Espasa.

LA ABREVIACIÓN COMO UNO DE LOS MEDIOS DE FORMACIÓN DE PALABRAS EN ESPAÑOL

Anna BOLTAI

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Un papel importante en la formación del léxico del idioma español desempeña la reducción de palabras. Las tendencias lingüísticas actuales confirman el uso activo de la abreviación como uno de los mecanismos de creación de palabras y como consecuencia, el enriquecimiento del caudal léxico de la lengua contemporánea. Este fenómeno se explica por la necesidad de economía lingüística, así como por la influencia de factores sociales y tecnológicos. Gracias a este, las expresiones se vuelven más concisas, lo que responde a los procesos de globalización y al rápido intercambio de información.

Las investigaciones muestran que las palabras abreviadas en español pueden presentar diferentes estructuras, incluyendo acrónimos (ONU – *Organización de las Naciones Unidas*), abreviaturas iniciales (UE – *Unión Europea*), abreviaciones gráficas (*etc. – etcétera*) y formas mixtas. Un lugar especial lo ocupan las abreviaciones coloquiales, que se usan activamente en el argot juvenil, las redes sociales y la comunicación digital (*profe – profesor, cole – colegio*). Algunas de estas abreviaciones van perdiendo progresivamente su conexión con sus formas originales y funcionan como palabras independientes (AVE – *Alta Velocidad Española*, que significa ‘tren de alta velocidad’). “*La abreviación no es simplemente un mecanismo de reducción de palabras, sino una forma de creación léxica que responde a la necesidad de innovación en el lenguaje*” (Rainer, 1993, p. 87).

En conclusión, la abreviación es una parte esencial de los procesos de formación de palabras en español moderno, lo que contribuye a su desarrollo y refleja las tendencias sociales y comunicativas del mundo actual.

LITERATURA

Rainer, F. (1993). *La formación de palabras en el español*. Gredos.

Martín García, J. (2001). *Los mecanismos de abreviación léxica en español*. Madrid.

EFE (2012). *Manual de Español Urgente*. Espasa.

ЛІНГВІСТИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ГУМОРУ В МЕМАХ ІСПАНІЇ ТА ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ

Єлизавета ГОЦ

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження гумору в інтернет-мемах є важливим напрямом сучасної лінгвістики, що дозволяє виявити особливості комунікативних стратегій та соціокультурного контексту різних мовних спільнот, що робить його цікавим об'єктом для лінгвістичного аналізу. Визначальну роль відіграють гри слів, двозначність, іронія, інтертекстуальність та використання регіональних варіантів іспанської мови, а також алюзії на історичні та політичні події.

В Іспанії гумор часто базується на контексті актуальних подій, політичних ситуацій та національних стереотипах. Наприклад, мем про політику: "*¿Por qué no puedes confiar en un político? Porque siempre tienen una doble moral.*" (іронія через перебільшення). У Латинській Америці меми часто містять соціальні коментарі, наприклад, "*Cuando te dicen 'es solo una bromita', pero en realidad te están explotando.*" (використання гумору для осмислення соціальних проблем). Це дозволяє виявити важливі культурні коди, що мають глибокий вплив на комунікацію в інтернеті.

ЛІТЕРАТУРА

- González, L., & Pérez, A. (2021). *Humor y estereotipos en los memes de América Latina: Análisis crítico*. *América Latina en Movimiento*, 53(3), 77–93.
- Figuerola, R., & Ortega, E. (2018). *El humor digital y su influencia en la política española: El caso de los memes*. *Journal of Spanish Language and Culture*, 29(1), 45–62.

EL ESTUDIO LINGÜÍSTICO DEL HUMOR EN LOS MEMES DE ESPAÑA Y AMÉRICA LATINA

Yelyzaveta HOTS

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El estudio del humor en los memes de Internet es un área importante de la lingüística moderna, que permite revelar las peculiaridades de las estrategias de comunicación y el contexto sociocultural de diferentes comunidades lingüísticas, lo que lo convierte en un interesante objeto de análisis lingüístico. Los juegos de palabras, la ambigüedad, la ironía, la intertextualidad y el uso de variantes regionales de la lengua española, así como las alusiones a acontecimientos históricos y políticos, desempeñan un papel decisivo.

En España, el humor se basa a menudo en el contexto de la actualidad, las situaciones políticas y los estereotipos nacionales. Por ejemplo, un meme sobre política: «*¿Por qué no puedes confiar en un político? Porque siempre tienen una doble moral*» (ironía a través de la exageración). En América Latina, los memes suelen contener comentarios sociales, por ejemplo, «*Cuando te dicen “es solo una bromita”, pero en realidad te están explotando*» (uso del humor para reflexionar sobre cuestiones sociales). Esto revela importantes códigos culturales que tienen un profundo impacto en la comunicación en línea.

LITERATURA

- González, L., & Pérez, A. (2021). *Humor y estereotipos en los memes de América Latina: Análisis crítico*. América Latina en Movimiento, 53(3), 77–93.
- Figueroa, R., & Ortega, E. (2018). *El humor digital y su influencia en la política española: El caso de los memes*. Journal of Spanish Language and Culture, 29(1), 45–62.

МОВНОСТИЛІСТИЧНІ ПРИЙОМИ ОПИСУ ПЕРСОНАЖІВ У ПОВІСТІ ПЕДРО АНТОНІО ДЕ АЛАРКОНА “ТРИКУТНИЙ КАПЕЛЮХ”

Єлизавета КУЗЬМЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження мовностилістичних засобів описів персонажів у художніх текстах є важливим інструментом лінгвістичної експертизи. Аналіз лексико-семантичних, синтаксичних і стилістичних прийомів, що формують образи персонажів, допомагає виявити механізми художньої експресивності та індивідуальний стиль автора, що має значення для стилістики та лінгвістики загалом.

Повість “*El sombrero de tres picos* / Трикутний капелюх” Педро Антоніо де Аларкона є показовим прикладом іспанського реалізму, в якому через змалювання персонажів відтворено типові соціальні характери. У творі автор застосовує різноманітні стилістичні засоби, що підсилюють виразність і емоційність образів. Наприклад, в описі героїні Фраскіти – “*Parecía una Niobe colosal, y eso que no había tenido hijos: parecía un Hércules... hembra: parecía una matrona romana de las que aún hay ejemplares en el Trastévere* / Схожа була на збільшену Ніобею, щоправда, бездітну, на жінку-Геркулеса, на римську матрону, – таких ще й досі можна зустріти в Трестевере” – можемо спостерігати наступні стилістичні прийоми: порівняння з героєм міфів Геркулесом підкреслює її фізичну силу та статуру, а порівняння з римською матроною – величність та статус; іронія простежується у порівнянні з Ніобею, богинею, яка славилась своєю великою кількістю дітей, де водночас йде примітка про бездітність самої Фраскіти, що створює гумористичний ефект; вираз “*Niobe ... que no había tenido hijos* / бездітна Ніобея” є гарним прикладом оксюморона. Окрім семантичних фігур в даному прикладі можна простежити й синтаксичну стилістичну фігуру – асиндетон, де опущення сполучників між перерахованими порівняннями надає певного ритму.

ЛІТЕРАТУРА

Alarcón, P. A. de. (1999). *El sombrero de tres picos*. Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. <https://www.cervantesvirtual.com/nd/ark:/59851/bmccv4d9>

- Аларкон, П. А. (1983). *Трикутний капелюх* (Ж. Конєва, Пер.). Видавництво художньої літератури «Дніпро».
- Ткаченко, Л. Л. (2010). *Стилістика іспанської мови: Курс лекцій для студентів спеціальності «Філологія. Мова та література (іспанська, англійська)»*. Видавництво РВВ «Колос» ХДАУ.

LOS RECURSOS LINGUO-ESTILÍSTICOS DE LA DESCRIPCIÓN DE PERSONAJES EN LA NOVELA DE PEDRO ANTONIO DE ALARCÓN “EL SOMBRERO DE TRES PICOS”

Yelyzaveta KUZMENKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El estudio de los recursos estilístico-lingüísticos de las descripciones de personajes en los textos literarios es una herramienta importante para el análisis lingüístico. El análisis de los procedimientos léxico-semánticos, sintácticos y estilísticos que configuran las imágenes de los personajes ayuda a revelar los mecanismos de expresividad artística y el estilo individual del autor, lo que resulta relevante tanto para la estilística, como para la lingüística en general.

La novela “El sombrero de tres picos” de Pedro Antonio de Alarcón es un ejemplo representativo del realismo español, en el que, a través de la caracterización de los personajes, se recrean caracteres sociales típicos. En la obra, el autor emplea diversos recursos estilísticos que refuerzan la expresividad y emotividad de las imágenes. Por ejemplo, en la descripción de la protagonista Frasquita – *“Parecía una Niobe colosal, y eso que no había tenido hijos: parecía un Hércules... hembra: parecía una matrona romana de las que aún hay ejemplares en el Trastévere”* – se pueden observar los siguientes recursos estilísticos: la comparación con el héroe mitológico Hércules enfatiza su fuerza física y complexión, mientras que la comparación con una matrona romana resalta su grandeza y estatus; la ironía se manifiesta en la comparación con Niobe, la diosa conocida por su numerosa descendencia, con la anotación simultánea sobre la falta de hijos de Frasquita, lo que genera un efecto humorístico; la expresión *“Niobe ... que no había tenido hijos”* es un claro ejemplo de oxímoron. Además de las figuras semánticas, en este fragmento también se observa una figura estilística sintáctica – el asíndeton, donde la omisión de conjunciones entre las comparaciones enumeradas otorga cierto ritmo.

LITERATURA

- Alarcón, P. A. de. (1999). *El sombrero de tres picos*. Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. <https://www.cervantesvirtual.com/nd/ark:/59851/bmccv4d9>
- Alarcon, P. A. (1983). *Trykutnyi kapeliukh* (Zh. Koneva, Per.). Vydavnytstvo khudozhnoyi literatury "Dnipro".
- Tkachenko, L. L. (2010). *Stylistyka ispanskoï movy: Kurs leksii dlia studentiv spetsialnosti «Filolohiia. Mova ta literatura (ispanska, anhliiska)»*. Vydavnytstvo RVV «Kolos» KhDAU.

ВПЛИВ ПОЗАМОВНИХ ЧИННИКІВ НА ФОРМУВАННЯ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ

Анастасія МИХНОВЕЦЬ

Київський національний лінгвістичний університет

Кастильська (іспанська) мова належить до індоєвропейської мовної групи і сформувалася на основі народної латини після завоювання Піренейського півострова римлянами у II ст. до нашої ери. Значний вплив на її формування мали мови древніх жителів Піренейського півострова, насамперед, це вплив іберійського і кельтського субстратів на фонетичну, морфологічну і лексичну систему мови. На становлення іспанської мови вплинули не тільки мовні чинники, а й позамовні, оскільки історичні процеси, політичні і культурні зв'язки між країнами, розвиток новітніх технологій сприяли появі запозичень, новим формулам утворення слів, термінів.

Одним із найвагоміших зовнішніх впливів на формування іспанської мови мали завоювання півострова германськими племенами та арабами. Після падіння Римської імперії на Піренейському півострові оселилися вестготи, які внесли певні зміни до фонетичної та лексичної системи народної латини, зокрема у військовій та адміністративній термінології. Надалі, у 711 році, почалася арабська експансія, що тривала майже вісім століть. Арабська мова, яка стала мовою науки, торгівлі та управління, залишила значний слід в іспанському словнику, особливо у сферах математики, астрономії, медицини, архітектури та сільського господарства. Вплив цих завоювань помітний не лише в лексиці, а й у синтаксисі та

фразеології. Тому дослідження цих чинників дозволить не тільки дослідити зміни в мові а і спрогнозувати зміни в інших мовах.

ЛИТЕРАТУРА

Resnick, Melvyn C., Hammond, Robert M. (2011). *Introducción a la historia de la lengua española: segunda edición.*

Lapesa, Rafael (2000). *Historia de la lengua española.* Madrid: Gredos.

LA INFLUENCIA DE LOS FACTORES EXTRALINGÜÍSTICOS EN LA FORMACIÓN DE LA LENGUA ESPAÑOLA

Anastasiia MYKHNOVETS

Universidad Lingüística Nacional de Kiev

El castellano (o el español) pertenece a las lenguas indoeuropeas y procede del latín vulgar, la lengua hablada después de la invasión de la Península Ibérica por los romanos en el siglo II a. Cristo. Acerca de su sistema fonético, morfológico y léxico, el español recibió influencia de los antiguos pueblos que habitaban la Península Ibérica, sobre todo, se trata de los substratos ibérico y céltico. En la formación del español influyeron factores lingüísticos y extralingüísticos. Los procesos históricos, relaciones políticas y culturales, el desarrollo de las tecnologías innovadores favorecieron a la introducción de los préstamos y dieron un impulso a los procesos derivativos.

Uno de los factores extralingüísticos más importantes que influyó en la formación de la lengua española fue la conquista de la Península Ibérica por las tribus germánicas y árabes. Tras la caída del Imperio Romano, los visigodos se asentaron en la Península Ibérica e introdujeron ciertos cambios en el sistema fonético y léxico del latín hispánico, sobre todo en la terminología militar y administrativa. Más tarde, en el año 711, comenzó la expansión árabe, que duraba casi ocho siglos. El árabe, que se convirtió en la lengua de la ciencia, del comercio y la administración, dejó una huella significativa en el vocabulario español, especialmente en los campos de las matemáticas, la astronomía, la medicina, la arquitectura y la agricultura. La influencia de estas conquistas es visible no sólo en el léxico, sino también en la sintaxis y la fraseología. Por lo tanto, el estudio de estos factores permitirá no sólo investigar los cambios en la

lengua, sino también predecir los cambios en otras lenguas a lo largo del tiempo.

LITERATURA

Resnick, Melvyn C., Hammond, Robert M. (2011). *Introducción a la historia de la lengua española: segunda edición*.

Lapesa, Rafael (2000). *Historia de la lengua española*. Madrid: Gredos.

ОСОБЛИВОСТІ СИНОНІМІЇ ТА КЛАСИФІКАЦІЇ СИНОНІМІВ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Ірина МОТОРНА

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене аналізу синонімії та її класифікації в іспанській мові. Розглянуто основні концепції та підходи, що використовуються в сучасній лінгвістиці для вивчення цього явища. Визначено особливості класифікації синонімів за різними критеріями, зокрема їхні лексико-семантичні характеристики, контексти використання та стилістичні рівні. Також досліджено вплив синонімії на точність і виразність мовлення.

Проаналізовано особливості використання синонімів у різних мовних контекстах та їхню роль у збагаченні іспанської мови. Виявлено ключові тенденції розвитку синонімії в сучасному мовному просторі, що є важливим для подальших лінгвістичних досліджень і методологічних розробок. Робота підкреслює значення синонімії як мовного механізму, що сприяє кращому розумінню й точнішому вираженню думок.

ЛІТЕРАТУРА

Moreno Pérez (2015). *La sinonimia como elemento de variación en el contrato de compraventa: estudio comparado inglés-español*. Universidad de Valladolid. (Valladolid) p.p 69 – 80.

García-Hernández, B. (1997). *Sinonimia y diferencia de significado*. Revista española de lingüística, 27(1), 1–32.

CARACTERÍSTICAS DE LA SINONIMIA Y CLASIFICACIÓN DE LOS SINÓNIMOS EN ESPAÑOL

Iryna MOTORNA

Universidad Lingüística Nacional de Kiev

La investigación está dedicada al análisis de la sinonimia y su clasificación en la lengua española. Se examinan los principales conceptos y enfoques utilizados en la lingüística moderna para el estudio de este fenómeno. Se determinan las características de la clasificación de los sinónimos según diversos criterios, en particular sus características léxico-semánticas, los contextos de uso y los niveles estilísticos. Además, se analiza la influencia de la sinonimia en la precisión y expresividad del discurso.

Se estudian las particularidades del uso de sinónimos en diferentes contextos lingüísticos y su papel en el enriquecimiento del español. Se identifican las tendencias clave en el desarrollo de la sinonimia en el espacio lingüístico contemporáneo, lo cual es fundamental para futuras investigaciones lingüísticas y desarrollos metodológicos. El trabajo destaca la importancia de la sinonimia como un mecanismo lingüístico que contribuye a una mejor comprensión y mayor precisión en la comunicación.

LITERATURA

- Moreno Pérez (2015). *La sinonimia como elemento de variación en el contrato de compraventa: estudio comparado inglés-español*. Universidad de Valladolid. (Valladolid) p.p 69 – 80.
- García-Hernández, B. (1997). *Sinonimia y diferencia de significado*. Revista española de lingüística, 27(1), 1–32.

УСТАЛЕНІ ВИРАЗИ В РОЗМОВНОМУ СТИЛІ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ

Анастасія ПІДЛІСНА

Київський національний лінгвістичний університет

Усталені вирази – це такі групи слів, які разом мають значення, відмінне від значення кожного окремого слова. В неформальній іспанській мові ці вирази відображають багатство й креативність повсякденного

мовлення. Дослідження зосереджується на усталених висловах розмовного стилю, їхньому функціонуванні в комунікації, способах утворення та місцях уживання в повсякденних розмовах.

Аналізуючи різні приклади, легко помітити подібності між порівняннями, узагальненнями та мовними зворотами, які спрямовані на привернення уваги слухача. Попри свою неформальність, ці конструкції є важливими для побудови міжособистісних відносин, оскільки сприяють точнішому спілкуванню та допомагають формувати спільну культурну ідентичність.

Процес еволюції усталених виразів під впливом змін у суспільстві та мові ставить питання, чи слід вважати їх "живими" мовними елементами, які зберігаються впродовж часу, на відміну від тих, що поступово виходять із ужитку. Значення усталених виразів у розмовній іспанській мові не лише як лінгвістичного інструменту, а й у контексті соціальних та культурних динамік, що формують мову в її повсякденному використанні важко переоцінити.

ЛІТЕРАТУРА

- Gutiérrez, M. (2012). *Frases hechas y modismos en el español coloquial*. Ediciones Alianza.
- Lledó, C. (2014). *El uso de frases hechas en el habla cotidiana: análisis pragmático y discursivo*. Editorial Cátedra.
- Real Academia Española (RAE). (2020). *Diccionario de la lengua española* (23.ª ed.).
- Martín, J. L. (2011). *El español coloquial: características y variaciones*. Editorial Espasa.
- Rodríguez, A. (2013). *La metáfora en las frases hechas del español: un análisis lingüístico*. Universidad de Salamanca.
- Sampedro, M. (2015). *Frases hechas y cultura popular en el habla cotidiana*. Ediciones Akal.

FRASES HECHAS EN EL ESTILO COLOQUIAL EN LA LENGUA ESPAÑOLA

Anastasiia PIDLISNA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Las frases hechas son esos grupos de palabras que, en conjunto, constituyen un significado diferente al de cada una de las mismas por separado. En el español informal, estas expresiones valoran la riqueza y creatividad de la forma de hablar todos los días. El estudio se maneja por frases hechas de estilo casual en el entendimiento de su funcionamiento en la comunicación, modos de creación y donde aparecen en conversaciones cotidianas.

En el examen de varios ejemplos, es fácil notar las similitudes que hay entre las comparaciones, generalizaciones y formas de hablar que tratan de atrapar el oyente. Aunque informales, estas cláusulas son esenciales en la construcción de relaciones personales porque permiten una mayor claridad en la comunicación facilitando la construcción de una identidad cultural compartida.

El proceso de evolución de las frases hechas bajo la influencia de los cambios en la sociedad y en la lengua plantea la cuestión de si deben considerarse como elementos lingüísticos "vivos" que perduran a lo largo del tiempo, a diferencia de aquellos que gradualmente caen en desuso. Es difícil sobrestimar la importancia de las frases hechas en el español coloquial, no solo como una herramienta lingüística, sino también en el contexto de las dinámicas sociales y culturales que moldean la lengua en su uso cotidiano.

LITERATURA

- Gutiérrez, M. (2012). *Frases hechas y modismos en el español coloquial*. Ediciones Alianza.
- Lledó, C. (2014). *El uso de frases hechas en el habla cotidiana: análisis pragmático y discursivo*. Editorial Cátedra.
- Real Academia Española (RAE). (2020). *Diccionario de la lengua española* (23.ª ed.).
- Martín, J. L. (2011). *El español coloquial: características y variaciones*. Editorial Espasa.
- Rodríguez, A. (2013). *La metáfora en las frases hechas del español: un análisis lingüístico*. Universidad de Salamanca.

Sampedro, M. (2015). *Frases hechas y cultura popular en el habla cotidiana*. Ediciones Akal.

ЛЕКСИЧНІ ІННОВАЦІЇ В ІСПАНСЬКОМУ МОЛОДІЖНОМУ СЛЕНГУ

Олена РОМАНЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Молодіжний сленг – це динамічний соціолінгвістичний феномен, який відображає культурні, соціальні та технологічні зміни нашого часу. Його вивчення дозволяє зрозуміти, як молодь формує й трансформує мову через створення та адаптацію нових лексичних одиниць.

Лексичні інновації в молодіжному сленгу є не лише відображенням молодіжної ідентичності, але й зазнають значного впливу таких факторів, як інтернет, соціальні мережі та глобалізація. Це явище особливо актуальне у наш час, коли іспанська мова співіснує з іншими мовами, особливо англійською, і де цифрові платформи виступають каталізатором нових форм самовираження.

ЛІТЕРАТУРА

Zimmermann, K. (2002). *Lenguaje juvenil, comunicación entre jóvenes y oralidad*. Tübinga: Niemeyer.

Perdiguerro, H. (2003) *Innovación léxica en la prensa*. Universidad de Burgos.

LAS INNOVACIONES LÉXICAS EN EL LENGUAJE JUVENIL ESPAÑOL

Olena ROMANIUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El lenguaje juvenil es un fenómeno sociolingüístico dinámico que refleja los cambios culturales, sociales y tecnológicos de nuestra época. Su estudio permite comprender cómo los jóvenes, como agentes activos de cambio, moldean y transforman el idioma a través de la creación y adaptación de nuevas unidades léxicas.

Las innovaciones léxicas en el lenguaje juvenil no solo son un reflejo de la identidad y las subculturas juveniles, sino que también están fuertemente

influenciadas por factores como internet, las redes sociales y la globalización. Este fenómeno es especialmente relevante en un mundo cada vez más interconectado, donde el español convive con otras lenguas, especialmente el inglés, y donde las plataformas digitales actúan como catalizadores de nuevas formas de expresión.

LITERATURA

Zimmermann, K. (2002). *Lenguaje juvenil, comunicación entre jóvenes y oralidad*. Tübinga: Niemeyer.

Perdigüero, H. (2003) *Innovación léxica en la prensa*. Universidad de Burgos.

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ

Анастасія СЕРБІН

Київський національний лінгвістичний університет

Фразеологічні одиниці є незамінною частиною лексичних систем мов світу. У роботі досліджуються фразеологізми в іспанській мові, вивчаються стійкі словосполучення з ускладненою семантикою. Однією з основних ознак фразеологізмів вважається семантична транспозиція (коли значення складових частин фразеологізму не відповідає змісту всього фразеологізму). Фразеологізми розглядаються на прикладі української та іспанської мов, аналізується їх інформаційний об'єм та функціонування у мовленні та певному контексті. Так, наприклад, “крутити носом” в українській мові означає вередувати, виявляти незадоволення. Іспанський еквівалент “torcer el gesto” має подібне значення — виражати невдоволення, несхвалення. Обидва фразеологізми мають лексику, пов'язану з частинами тіла, однак мають зовсім відмінне семантичне значення.

Таким чином, аналіз фразеологічних одиниць дозволяє виявити спільні та відмінні риси в культурних уявленнях різних народів, сприяючи розвитку міжкультурного діалогу.

ЛІТЕРАТУРА

Лазарева І. О. Особливості перекладу фразеологічних одиниць в публіцистичних текстах коронавірусної тематики : master's thesis. 2021. URL: <https://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/86367>.

PARTICULARIDADES ESTRUCTURALES Y SEMÁNTICAS DE LAS UNIDADES FRASEOLÓGICAS

Anastasia SERBÍN

Universidad Nacional Lingüística de Kiev

Las unidades fraseológicas son una parte indispensable de los sistemas léxicos de las lenguas del mundo. En este trabajo se investigan las unidades fraseológicas en español. La fraseología es una rama especial de la lingüística que estudia las combinaciones de palabras estables con semántica compleja. De manera más general, la fraseología puede definirse como el estudio de la estructura de unidades fraseológicas, su significado, aspecto cultural y su uso en el habla. Una de las principales características de las unidades fraseológicas se considera la transposición semántica (el significado de las partes componentes de una unidad fraseológica no corresponde al significado de toda la unidad fraseológica). En el ejemplo de unidades fraseológicas ucranianas y españolas podemos notar siguiente: "крутити носом" significa ser caprichoso, mostrar descontento. El equivalente español "torcer el gesto" tiene un significado similar: expresar descontento, desaprobación. Ambas unidades fraseológicas tienen léxico relacionado con las partes del cuerpo, pero tienen un significado semántico completamente diferente.

El análisis de las unidades fraseológicas permite identificar rasgos comunes y distintivos en las percepciones culturales de distintos pueblos, contribuyendo así al desarrollo del diálogo intercultural.

LITERATURA

Características de la traducción de unidades fraseológicas en textos publicitarios sobre temas de coronavirus: tesis de maestría. 2021. URL: <https://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/86367>

РОЛЬ ПУНІЧНИХ ВІЙН В ПРОЦЕСІ РОМАНІЗАЦІЇ

Анастасія ШАБАНОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Пунічні війни (264 по 146 рік до н.е.) — три великомасштабні військові конфлікти між Римською республікою та Карфагеном, в результаті яких перша приєднала до свої володінь Сицилію, Сардинію, Корсику, території північної та східної Іберії та карфагенські колонії у Північній Африці. Завоювання призвело до переселення римлян у нові колонії, поширення римської культури через закони, економіку та архітектуру.

Процес латинізації на завойованих територіях відбувався через поширення латинської мови, як мови адміністрації, права та культури; заснування колоній ветеранів; інтеграцію місцевих еліт, які прагнули отримати римське громадянство та приймали римські правові та соціальні норми. Достатньо довго, особливо в сільських районах, зберігалось панування місцевих мов провінцій: пуно-фінська, грецька, іберійська, берберські мови. Проте вже в I-III ст. н. е. латинська мова почала активно витісняти місцеві мови та повністю закріпилася в IV-V ст. н. е., а в подальшому стала основою для формування романських мов.

В наслідок трьох Пунічних війн Римська республіка здобула Середземноморське панування та поширила свій політичний, економічний та культурний вплив на значних територіях поза Аппенінським півостровом, що започаткувало масштабний процес романізації, який хоча був і не миттєвим, та мав визначний вплив на формування та розвиток сучасних романських мов.

ЛІТЕРАТУРА

- Ніколіна, І. І., & Очеретяний, В. В. (2020). *Наслідки Пунічних воєн*. Вісник факультету історії, права і публічного управління, (18), 61-65. Вінниця: ВДПУ. <http://dspace.wunu.edu.ua/handle/316497/42161>
- Morillo Cerdán, Á. (2018). *Romanización en España: Modelos y procesos*. Dialnet. <https://dialnet.unirioja.es/descarga/articulo/6475900.pdf>
- Cantarino, V. (s. f.). *El latín en Hispania: la romanización de la Península Ibérica. El latín vulgar. Particularidades del latín hispánico*. Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. <https://surl.li/brxauu>

EL IMPACTO DE LAS GUERRAS PÚNICAS EN LA ROMANIZACIÓN

Anastasiya SHABÁNOVA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Las Guerras Púnicas (264 a 146 a. C.) fueron tres grandes conflictos militares entre la República romana y Cartago, que resultaron en la anexión por parte de Roma de Sicilia, Cerdeña, Córcega, los territorios del noreste y este de la Península Ibérica y las colonias cartaginesas en el norte de África. La conquista llevó al asentamiento de los romanos en nuevas colonias, a la difusión de la cultura romana a través de las leyes, la economía y la arquitectura.

El proceso de latinización en los territorios conquistados ocurrió mediante la propagación del latín como lengua de administración, derecho y cultura; el establecimiento de colonias de veteranos; la integración de las élites locales que buscaban obtener la ciudadanía romana y adoptaban normas legales y sociales romanas. Aunque las lenguas locales como el púnico, griego, ibérico y las lenguas bereberes prevalecieron durante bastante mucho tiempo, especialmente en las áreas rurales, ya en los siglos I-III d. C. el latín comenzó a desplazar las lenguas locales, consolidándose en los siglos IV-V d. C. y sirviendo como base para el desarrollo de las lenguas romances.

Así, como resultado de las tres Guerras Púnicas, la República romana logró la supremacía en el Mediterráneo y extendió su influencia política, económica y cultural sobre grandes territorios fuera de la península de los Apeninos, iniciando un proceso de romanización que, aunque no inmediato, tuvo un impacto decisivo en el desarrollo de las lenguas romances modernas con el paso de los siglos.

LITERATURA

- Nikolina, I. I., & Ocheretyanyi, V. V. (2020). *Consecuencias de las Guerras Púnicas*. Boletín de la Facultad de Historia, Derecho y Administración Pública, (18), 61-65. Vinnytsia: VDPUP. <http://dspace.wunu.edu.ua/handle/316497/42161>
- Morillo Cerdán, Á. (2018). *Romanización en España: Modelos y procesos*. Dialnet. <https://dialnet.unirioja.es/descarga/articulo/6475900.pdf>
- Cantarino, V. (s. f.). *El latín en Hispania: la romanización de la Península Ibérica. El latín vulgar. Particularidades del latín hispánico*. Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. <https://surl.li/brxauu>

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 3 / SECTION 3

(15.00 – 17.00)

**Сучасні філологічні студії італійської мови /
Modern philological studies of the Italian language**

**Модератор Наталія ФІЛОНЕНКО /
Moderator Nataliia FILONENKO**

**завідувачка кафедри італійської і французької філології та перекладу,
КНЛУ, доктор філологічних наук, професор /
Head of the Department of Italian and French Philology and Translation, KNLU,
Doctor of Sciences (Philology), Professor**

<https://surl.li/iloykk>

РЕГІОНАЛЬНІ ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ВИКОРИСТАННЯ ДІАЛЕКТІВ У СУЧАСНІЙ ІТАЛІЇ

Єлизавета АНДРІЙЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Регіональні фактори відіграють ключову роль у формуванні та функціонуванні діалектів у сучасній Італії. Враховуючи історичну фрагментацію країни до її об'єднання у 1861 році, численні діалекти розвивалися незалежно в межах різних регіонів.

Діалектний поділ Італії є досить чіткий, загалом можна виділити чотири основні групи: північноіталійська, центральноіталійська, південноіталійська та острівна італійська. У цих чотирьох основних групах є численні окремі діалекти, такі як неаполітанський і калабрійський на півдні, п'ємонтський на північному заході та емілійсько-романський на північному сході.

Попри зростаючу роль літературної італійської мови, діалекти залишаються живими у повсякденному житті, особливо серед старшого покоління. Вони також активно використовуються у місцевих медіа – радіо, телебаченні та театральних постановках, деякі з них навіть стали основою для популярної культури.

В умовах глобалізації та стандартизації мови діалекти продовжують відігравати важливу роль у збереженні регіональної самобутності Італії. Їхній вплив на лексику та фонетику сучасної італійської мови залишається значним, що робить дослідження регіональних мовних варіацій особливо важливим для розуміння сучасних соціолінгвістичних процесів.

ЛІТЕРАТУРА

PoliLingua - I dialetti italiani e la loro differenza dalla lingua Italiana

[https://www.polilingua.it/blog/post/dialetti-italiani-e-la-loro-differenza-dalla-lingua-](https://www.polilingua.it/blog/post/dialetti-italiani-e-la-loro-differenza-dalla-lingua-italiana.htm#:~:text=La%20prima%20cosa%20da%20notare,il%20lombardo%20e%20il%20friulano.)

[Italiana.htm#:~:text=La%20prima%20cosa%20da%20notare,il%20lombardo%20e%20il%20friulano.](https://www.polilingua.it/blog/post/dialetti-italiani-e-la-loro-differenza-dalla-lingua-italiana.htm#:~:text=La%20prima%20cosa%20da%20notare,il%20lombardo%20e%20il%20friulano.)

FATTORI REGIONALI DI INFLUENZA SULL'USO DEI DIALETTI NELL'ITALIA MODERNA

Yelyzaveta ANDRIICHENKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

I fattori regionali svolgono un ruolo chiave nella formazione e nel funzionamento dei dialetti nell'Italia contemporanea. Considerando la frammentazione storica del paese prima della sua unificazione nel 1861, numerosi dialetti si sono sviluppati in modo indipendente all'interno delle varie regioni.

La divisione dialettale dell'Italia è abbastanza chiara, in generale, si possono individuare 4 gruppi principali: Italiano settentrionale, italiano centrale, italiano meridionale e italiano insulare. All'interno di questi quattro gruppi principali, esistono numerosi dialetti distinti, come il napoletano e il calabrese nel sud, il piemontese nel nord-ovest e l'emiliano-romagnolo nel nord-est.

Nonostante il crescente ruolo dell'italiano letterario, i dialetti rimangono vivi nella vita quotidiana, soprattutto tra le generazioni più anziane. Sono ampiamente utilizzati anche nei media locali – radio, televisione e teatro – e alcuni di essi sono diventati un elemento fondamentale della cultura popolare.

In un contesto di globalizzazione e standardizzazione linguistica, i dialetti continuano a svolgere un ruolo significativo nella conservazione dell'identità regionale dell'Italia. La loro influenza sul lessico e sulla fonetica della lingua italiana contemporanea rimane rilevante, rendendo l'analisi delle variazioni linguistiche regionali fondamentale per comprendere i processi sociolinguistici attuali.

FONTI

PoliLingua - I dialetti italiani e la loro differenza dalla lingua Italiana
<https://www.polilingua.it/blog/post/dialetti-italiani-e-la-loro-differenza-dalla-lingua-Italiana.htm#:~:text=La%20prima%20cosa%20da%20notare,il%20lombardo%20e%20il%20friulano.>

ЕВОЛЮЦІЯ НЕОЛОГІЗМІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ: ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Вікторія БОГУЦЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Будь-яка мова постійно зазнає змін під впливом соціальних, економічних і технологічних процесів, що відбуваються у світі. Однією з найпоширеніших тенденцій останніх десятиліть стало активне збагачення італійського мовного фонду новими лексичними одиницями, що з'являються не в останню чергу внаслідок глобалізації та цифрових інновацій.

Зазвичай виникнення неологізмів є відповіддю на потребу сформулювати нові поняття, дати назву або класифікувати нові речі та інституції (Treccani – *Neologismo*, n. d.) Але вплив англійської мови як основного міжнародного засобу комунікації зумовив значну кількість запозичень, що з'явилися в італійській мові, особливо у таких сферах як цифрові технології, маркетинг та соціальні мережі.

Здебільшого йдеться про запозичення у випадку слів іншомовного походження, а неологізми мають на увазі, коли йдеться про слова, утворені (за допомогою суфіксів, префіксів або поєднанням двох слів) від інших термінів, вже наявних у даній мові, хоча часто запозичення також вносять до класифікації неологізмів (Wikipedia – *Neologismo*, n. d.)

Окрім цього, фахові мови також є осередками нових термінів – техніцизмів, які становлять значну частину фонду неологізмів: у цьому випадку це переважно слова, призначені для використання в обмежених і вузькоспеціалізованих, часто професійних контекстах (Setti, 2009)

У сучасному суспільстві неологізми відіграють важливу роль, відображаючи соціальні зміни, розвиток технологій та нових способів взаємодії між людьми. Водночас соціальні мережі, масмедіа та цифрові платформи сприяють стрімкому поширенню нових мовних одиниць, які поступово інтегруються у повсякденне мовлення, а в результаті стають частинами словників.

ЛІТЕРАТУРА

Treccani – *Neologismo*, n. d. <https://www.treccani.it/vocabolario/neologismo/>

Setti, R. (2009): *Neologismi: nascita e diffusione di nuove parole*
<https://accademiadellacrusca.it/it/consulenza/neologismi-nascita-e-diffusione-di-nuove-parole/216>

EVOLUZIONE DEI NEOLOGISMI NELLA LINGUA ITALIANA: L'INFLUENZA DELLA GLOBALIZZAZIONE E DELLE TECNOLOGIE DIGITALI

Viktoriia BOHUTSKA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Qualsiasi lingua è in continua evoluzione sotto l'influenza dei processi sociali, economici e tecnologici che si svolgono nel mondo. Una delle tendenze più diffuse negli ultimi decenni è stata l'arricchimento attivo del patrimonio linguistico italiano con nuovi elementi lessicali, anche a seguito della globalizzazione e delle innovazioni digitali.

Di solito, la nascita di neologismi risponde alla necessità di definire nuovi concetti, nominare o classificare nuove cose e istituzioni (Treccani – *Neologismo*, n. d.). Tuttavia, l'influenza dell'inglese come principale mezzo di comunicazione internazionale ha portato alla comparsa di un numero significativo di prestiti in italiano, soprattutto in settori come la tecnologia digitale, il marketing e i social media.

Nella maggior parte dei casi si parla di prestiti quando si tratta di parole di origine straniera (forestierismi), mentre si parla di neologismi quando si tratta di parole formate (tramite suffissi, prefissi o composizione) da altri termini già esistenti nella lingua, anche se spesso i prestiti vengono classificati come neologismi (Wikipedia – *Neologismo*, n. d.).

Inoltre, anche i linguaggi specialistici sono sedi di nuovi termini – i tecnicismi, che costituiscono una parte significativa del patrimonio neologistico: in questo caso, si tratta principalmente di parole destinate a un uso limitato e altamente specializzato, spesso professionale (Setti, 2009).

Nella società moderna, i neologismi svolgono un ruolo importante nel riflettere i cambiamenti sociali, lo sviluppo delle tecnologie e i nuovi modi di interazione tra le persone. Allo stesso tempo, i social network, i mass media e le

piattaforme digitali contribuiscono alla rapida diffusione di nuove unità linguistiche che vengono gradualmente integrate nel linguaggio quotidiano e alla fine entrano a far parte dei dizionari.

FONTI

Treccani – *Neologismo*, n. d. <https://www.treccani.it/vocabolario/neologismo/>

Setti, R. (2009): *Neologismi: nascita e diffusione di nuove parole*
<https://accademiadellacrusca.it/it/consulenza/neologismi-nascita-e-diffusione-di-nuove-parole/216>

МОВНА ПОЛІТИКА В ІТАЛІЇ, ІТАЛІЙСЬКА МОВА ТА РЕГІОНАЛЬНІ ДІАЛЕКТИ

Катерина ВОЛКОВСЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Мовна політика Італії є складним та багаторівневим процесом, що відображає історичні, соціокультурні та політичні зміни в країні. Незважаючи на офіційний статус італійської мови, значну роль у мовному середовищі відіграють численні регіональні діалекти, які формувалися протягом століть та залишаються важливими елементами культурної ідентичності населення (Treccani – *Enciclopedia dell'Italiano*, n.d.).

Регіональні діалекти Італії мають різне походження та функції. Деякі з них тісно пов'язані з латинською мовою, інші зазнали значного впливу сусідніх мов і культур. Попри поступову стандартизацію італійської мови, діалекти продовжують використовуватися у неформальному спілкуванні, літературі та місцевих ЗМІ, а також є важливим об'єктом досліджень у сфері лінгвістики.

Мовна політика Італії спрямована на підтримання балансу між національною мовою та збереженням регіональних мовних традицій. В останні десятиліття в країні реалізуються ініціативи щодо охорони діалектів, особливо у зв'язку з їхнім поступовим витісненням із повсякденного вжитку. Аналіз цих процесів дає змогу зрозуміти взаємодію між державною мовною політикою та мовною поведінкою

суспільства, а також оцінити перспективи розвитку мовної ситуації в Італії (Радіо Свобода, 2009).

Дослідження мовної політики та регіональних діалектів Італії є ключем до розуміння національної культурної спадщини та мовної різноманітності країни. Збереження діалектів відіграє важливу роль не лише у формуванні лінгвістичного надбання, а й у зміцненні ідентичності та соціальної взаємодії.

ЛІТЕРАТУРА

Радіо Свобода. (2009, 20 листопада). *Італія повертається до діалектів*.

Радіо Свобода. <https://www.radiosvoboda.org/a/1883572.html>

Treccani(n.d.) *Enciclopedia dell'Italiano*

[https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)

POLITICA LINGUISTICA IN ITALIA, LINGUA ITALIANA E DIALETTI REGIONALI

Kateryna VOLKOVSKA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La politica linguistica in Italia è un processo complesso e stratificato, che riflette i cambiamenti storici, socioculturali e politici del paese. Nonostante lo status ufficiale della lingua italiana, i numerosi dialetti regionali continuano a svolgere un ruolo significativo nel panorama linguistico, essendosi sviluppati nel corso dei secoli e rimanendo elementi fondamentali dell'identità culturale della popolazione (Treccani – Enciclopedia dell'Italiano, n.d.).

I dialetti regionali d'Italia hanno origini e funzioni diverse. Alcuni di essi sono strettamente legati al latino, mentre altri hanno subito una forte influenza dalle lingue e culture vicine. Nonostante la progressiva standardizzazione della lingua italiana, i dialetti continuano ad essere utilizzati nella comunicazione informale, nella letteratura e nei media locali, oltre a rappresentare un importante oggetto di studio nel campo della linguistica (Wikipedia – Lingue d'Italia, n.d.).

La politica linguistica in Italia mira a mantenere un equilibrio tra la lingua nazionale e la tutela delle tradizioni linguistiche regionali. Negli ultimi decenni, nel paese sono state adottate diverse iniziative per la protezione dei

dialetti, soprattutto in risposta alla loro graduale scomparsa dall'uso quotidiano. L'analisi di questi processi consente di comprendere l'interazione tra la politica linguistica statale e i comportamenti linguistici della società, nonché di valutare le prospettive di evoluzione della situazione linguistica in Italia (Radio Svoboda, 2009).

Lo studio della politica linguistica e dei dialetti regionali in Italia è essenziale per comprendere il patrimonio culturale nazionale e la diversità linguistica del paese. La tutela dei dialetti non è solo fondamentale per la salvaguardia del patrimonio linguistico, ma contribuisce anche al rafforzamento dell'identità e delle interazioni sociali.

FONTI

Radio Svoboda. (2009, 20 novembre). *L'Italia ritorna ai dialetti*. Radio Svoboda.

<https://www.radiosvoboda.org/a/1883572.html>

Treccani(n.d.) *Enciclopedia dell'Italiano*

[https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)

КЛАСИ ТА СПОСОБИ УТВОРЕННЯ ТЕРМІНОЛОГІЇ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Богдана ГЛУШКО

Київський національний лінгвістичний університет

Термінологія є важливим інструментом лінгвістичного творення та міжмовної комунікації, який розвивається у відповідь на нові потреби та контексти. Через стрімкий розвиток науки, технологій, медицини та інші сфери суспільства, питання утворення нових термінів та їх інтеграцію в загальний вжиток як ніколи актуальним.

Потреба знайти нове слово, не розглядаючи при цьому запозичення нових елементів з інших мовних систем є однією з проблем сучасної термінології та може виникнути з багатьох і різноманітних причин, таких як необхідність назвати нові об'єкти, нові операції забезпечивши їх остаточне входження до лексичного складу італійської мови.

Формування нового слова може відбуватися через поєднання вже існуючих у мові лексичних і морфологічних елементів (як, наприклад, усі префіксальні або суфіксальні утворення типу *antipirateria* та *medicalità*),

шляхом зміни граматичної категорії (багато випадків стосується, наприклад, субстантивзації дієприкметників теперішнього часу, таких як *utente, mordente*) або внаслідок зміни значення вже існуючого слова (як, наприклад, *navigare* у комп'ютерній термінології).

ЛІТЕРАТУРА

Zanola, M. T. (2022, luglio-dicembre). *Neologia e terminologia: percorsi italiani*. Università Cattolica del Sacro Cuore, 132.

Setti, R. (2009, gennaio 16). *Neologismi: nascita e diffusione di nuove parole*. Accademia della Crusca.

<https://surl.li/qpjtqo>

CLASSI E MODI DI FORMAZIONE DELLA TERMINOLOGIA ITALIANA

Bohdana HLUSHKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La terminologia è uno strumento importante di creazione linguistica e di comunicazione interlinguistica, che si evolve in risposta a nuove esigenze e contesti. Il rapido sviluppo della scienza, della tecnologia, della medicina e in altri ambiti della società, rende la problema della formazione di nuovi termini e della loro integrazione nell'uso comune più attuale che mai.

La necessità di trovare una nuova parola, senza prendere in considerazione l'acquisizione di elementi nuovi da altri sistemi linguistici, è una delle sfide della terminologia contemporanea e può sorgere per molteplici ragioni, come il bisogno di denominare nuovi oggetti o nuove operazioni, definitivo ingresso nel repertorio lessicale dell'italiano.

La formazione di una nuova parola può avvenire attraverso la composizione di elementi lessicali e morfologici preesistenti nella lingua (come tutte le formazioni prefissate o suffissate del tipo *antipirateria* e *medicalità*), mediante il cambiamento di categoria grammaticale (molti sono ad esempio i casi di participi presenti sostantivizzati del tipo *utente, mordente*) o in seguito allo spostamento di significato di una parola già esistente (come ad esempio *navigare* nel linguaggio informatico).

BIBLIOGRAFIA

Zanola, M. T. (2022, luglio-dicembre). *Neologia e terminologia: percorsi italiani*.
Università Cattolica del Sacro Cuore, 132.

Setti, R. (2009, gennaio 16). *Neologismi: nascita e diffusione di nuove parole*.

Accademia della Crusca.

<https://surl.li/qpjtqo>

ФЕМІНІТИВИ В СУЧАСНІЙ ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ: АНАЛІЗ ТЕНДЕНЦІЙ ТА НОРМУВАННЯ

Катерина ДИГАЛЬ

Київський національний лінгвістичний університет

Питання використання фемінітивів у мовленні набуває все більшої актуальності у сучасних лінгвістичних дослідженнях.

Фемінітиви – це специфічні мовні форми, що вказують на жіночий рід у назвах професій, посад, титулів та інших соціальних ролей. Їх застосування відображає соціальні трансформації, спрямовані на забезпечення гендерної рівності та подолання традиційних мовних стереотипів.

У сучасній італійській мові фемінітиви набувають особливого значення, оскільки вони сприяють створенню більш інклюзивного мовного простору. Нормування використання цих форм є предметом активних дискусій серед мовознавців та представників суспільства: існує як тенденція до обов'язкового використання жіночих форм, так і збереження традиційних мовних норм. Аналіз сучасних тенденцій свідчить, що фемінітиви все частіше зустрічаються у засобах масової інформації, офіційних документах та освітніх текстах, що підтверджує їх зростаючу популярність.

Наприклад, у професійній лексиці вже закріплено використання форм «sindaca» замість «sindaco» (мер) чи «avvocata» замість «avvocato» (адвокат), що свідчить про прагнення до більшої гендерної чутливості в мовленні. Водночас питання нормування фемінітивів потребує подальших досліджень та узгоджень у рамках мовної політики, аби забезпечити гармонійний розвиток італійської мови в умовах соціокультурних змін.

ЛІТЕРАТУРА

- Robustelli, C. (2017). *Sindaco e sindaca. Il linguaggio di genere*.
Treccani. *Femminativi e linguaggio inclusivo*. [online], disponibile all'indirizzo:
<https://www.treccani.it>
Violi, P. (2016). *Lingua italiana e questioni di genere: riflessi linguistici di un mutamento socioculturale*.

FEMMINITIVI NELLA LINGUA ITALIANA CONTEMPORANEA: ANALISI DELLE TENDENZE E DELLA NORMAZIONE

Kateryna DYHAL

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Il tema dell'uso dei femminitivi nel discorso sta acquisendo sempre maggiore rilevanza negli studi linguistici contemporanei. I femminitivi sono forme linguistiche specifiche che indicano il genere femminile nelle denominazioni di professioni, cariche, titoli e altri ruoli sociali. Il loro impiego riflette le trasformazioni sociali volte a garantire l'uguaglianza di genere e a superare gli stereotipi linguistici tradizionali.

Nel linguaggio italiano contemporaneo, i femminitivi assumono un significato particolare, in quanto contribuiscono a creare uno spazio linguistico più inclusivo. La normazione dell'uso di queste forme è oggetto di vivaci dibattiti tra linguisti e membri della società: esiste sia la tendenza all'adozione obbligatoria delle forme femminili, sia la conservazione delle norme linguistiche tradizionali. L'analisi delle tendenze attuali indica che i femminitivi compaiono sempre più frequentemente nei mezzi di comunicazione, nei documenti ufficiali e nei testi educativi, a testimonianza della loro crescente popolarità.

Ad esempio, nel lessico professionale è già consolidato l'uso della forma "sindaca" al posto di "sindaco" o "avvocata" al posto di "avvocato", il che testimonia la volontà di una maggiore sensibilità di genere nel linguaggio. Al contempo, la questione della normazione dei femminitivi necessita di ulteriori studi e accordi nell'ambito della politica linguistica, al fine di garantire uno sviluppo armonioso della lingua italiana in un contesto di cambiamenti socio-culturali.

BIBLIOGRAFIA

- Robustelli, C. (2017). *Sindaco e sindaca. Il linguaggio di genere*.
Treccani. *Femminativi e linguaggio inclusivo*. [online], disponibile all'indirizzo:
<https://www.treccani.it>
Violi, P. (2016). *Lingua italiana e questioni di genere: riflessi linguistici di un mutamento socioculturale*.

ЛЕКСИЧНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ: ВПЛИВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ НА СУЧАСНУ ЛЕКСИКУ

Софія ЛИЛИК

Київський національний лінгвістичний університет

Лексичне запозичення – явище, за якого одна мова переймає лексичну одиницю з іншої мови, зберігаючи її початкову форму або адаптуючи її до власних фонологічних і морфологічних норм | саме запозичене слово (лексема). (Dizionario Italiano De Mauro)

У сучасній італійській лексиці налічується понад 6 000 запозичень (з яких приблизно 4 500 використовуються у технічних і спеціалізованих галузях). Серед іншомовних слів переважають англіцизми: *film, bar, sport, match*. (Treccani)

Неадаптоване значення (або інтегральне): коли слово або вираз з іншої мови входить в італійську без змін в орфографії та граматичних характеристиках (наприклад, *radar, computer, film*).

Адаптоване значення: коли слово з іншої мови адаптується до італійських норм, змінюючи орфографію або морфологію (наприклад, *stressare* від англійського *stress*).

Калька – специфічний тип запозичення, який може бути формальною, якщо перекладається форма (наприклад, *grattacielo* від німецького *skyscraper*) та семантичною, якщо слово набуває нового значення за аналогією з іноземним (наприклад, *stella* — актор, запозичення від англійського *star*). (Treccani)

ЛІТЕРАТУРА

Prestito lessicale > significato - Dizionario italiano De Mauro

<https://dizionario.internazionale.it/parola/prestito-lessicale>

Prestiti – Enciclopedia

[https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_\(La-grammatica-italiana\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_(La-grammatica-italiana)/)

PRESTITI LESSICALI NELLA LINGUA ITALIANA: L'INFLUENZA DELL'INGLESE SUL LESSICO CONTEMPORANEO

Sofiia LYLYK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Prestito lessicale – fenomeno per cui una lingua assume da un'altra lingua un'unità lessicale, nella sua forma originaria oppure con adattamenti fonologici e morfologici (il lessema stesso). (Dizionario Italiano De Mauro)

Nel lessico italiano contemporaneo si contano oltre 6.000 prestiti (di cui circa 4.500 nei linguaggi tecnico-specialistici).

Tra i forestierismi sono prevalenti gli *anglismi* (o *inglesismi*) film, bar, sport, match. (Treccani)

Prestito non adattato (o integrale): quando la parola o l'espressione straniera entra nel lessico così com'è, mantenendo la grafia e le caratteristiche grammaticali estranee alla lingua di arrivo (ad esempio, *radar*, *computer*, *film*).

Prestito adattato: quando la parola straniera si adatta alla grafia e alla morfologia della lingua che la accoglie, modificando la grafia o la morfologia, come ad esempio *stressare*, adattamento dell'inglese *stress*.

Calco -- un tipo particolare di prestito, che può essere formale, quando si traduce la forma di una parola straniera in italiano (ad esempio, *grattacielo* dall'inglese *skyscraper*) e semantico, quando una parola, che condivide uno o più significati con la sua corrispondente straniera, acquisisce un nuovo significato per imitazione (ad esempio, *stella* come "attore famoso", per calco dall'inglese *star*). (Treccani)

LETTERATURA

Prestito lessicale > significato - Dizionario italiano De Mauro

<https://dizionario.internazionale.it/parola/prestito-lessicale>

Prestiti – Enciclopedia

[https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_\(La-grammatica-italiana\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_(La-grammatica-italiana)/)

ОСОБЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ІТАЛІЙСЬКОЇ ДІАЛЕКТНОЇ ЛЕКСИКИ

Ксенія ЛИСИЦЯ

Київський національний лінгвістичний університет

Діалекти становлять невід'ємну частину італійської мови, тому дослідження їхніх особливостей і шляхів формування є надзвичайно важливим. Науковці наголошують, що жителі Італії використовують це багатство культурної спадщини не лише в усному мовленні, як-от наприклад, в області Венето кличну фразу “àgeo!” (літ. мовою “guardalo!” - “поглянь на нього!”) прийнято вважати дружньою формою вітання. Сьогодні діалектна лексика активно застосовується авторами сучасної італійської художньої літератури. Вона допомагає створювати яскравіші образи персонажів, більш точно передавати їхні соціальні відносини, а також слугує засобом для вираження емоцій, гумору та інших художніх прийомів. Наприклад, Андреа Каміллері, який розробив унікальний літературний стиль, майстерно поєднуючи стандартну італійську мову з сицилійськими діалектизмами, що надає його творам виняткового колориту: “Che bedda giornata! Talìa, talìa!” – “Який гарний день! Дивись, дивись!” (“bedda” – літ. мовою “bella”, що означає “гарна”; “talìa” – літ. мовою “guarda” – “дивись”).

Італійська діалектна лексика, що виникла під впливом історичних та соціокультурних факторів, продовжує відігравати важливу роль у збереженні мовної традиції. Від класифікації, запропонованої Данте Аліґ'єрі у трактаті “De vulgari eloquentia”, до сучасних літературних творів діалекти зберігають свою емоційну виразність і унікальну автентичність, об'єднуючи спадщину минулого із рисами сучасності.

ЛІТЕРАТУРА

- Бумар, К. С. (2019). Лінгвокультурний аспект діалекту в італійській мові. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія. 2019 № 42 том 3: 41-44.
- Дель Гаудіо, С. (2018). Діалектні картини Італії та України: спроби порівняння. Retrieved from https://movoznavstvo.org.ua/index.php?option=com_attachments&task=download&id=911

CARATTERISTICHE E MODALITÀ DI FORMAZIONE DEL LESSICO DIALETTALE ITALIANO

Kseniia LYSYTSIA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

I dialetti costituiscono una parte integrante della lingua italiana, rendendo fondamentale lo studio delle loro caratteristiche e dei processi di formazione. Gli studiosi sottolineano che gli abitanti dell'Italia utilizzano questa ricchezza del patrimonio culturale non solo nel parlato quotidiano. Ad esempio, nella regione del Veneto, l'espressione esclamativa "àreo!" (in lingua standard "guardalo!" – "guardalo!") è considerata una forma amichevole di saluto. Oggi il lessico dialettale è ampiamente impiegato dagli autori della letteratura italiana contemporanea. Esso contribuisce a delineare in modo più vivido i personaggi, a rappresentare con maggiore precisione le loro relazioni sociali e funge da strumento per esprimere emozioni, umorismo e altre tecniche artistiche. Un esempio significativo è Andrea Camilleri, che ha sviluppato uno stile letterario unico combinando magistralmente l'italiano standard con dialettismi siciliani, conferendo alle sue opere un colore eccezionale: "Che bedda giornata! Talìa, talìa!" – "Che bella giornata! Guarda, guarda!" ("bedda" – in lingua standard "bella", che significa "bella"; "talìa" – in lingua standard "guarda" – "guarda").

Il lessico dialettale italiano, nato sotto l'influenza di fattori storici e socioculturali, continua a svolgere un ruolo essenziale nella conservazione della tradizione linguistica. Dalla classificazione proposta da Dante Alighieri nel trattato "De vulgari eloquentia" fino alla letteratura contemporanea, i dialetti mantengono la loro espressività emotiva e autenticità unica, unendo l'eredità del passato alle caratteristiche del presente.

BIBLIOGRAFIA

- Бумар, К. С. (2019). Лінгвокультурний аспект діалекту в італійській мові. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія. 2019 № 42 том 3: 41-44.
- Дель Гаудіо, С. (2018). Діалектні картини Італії та України: спроби порівняння. Retrieved from https://movoznavstvo.org.ua/index.php?option=com_attachments&task=download&id=911

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНИЙ АСПЕКТ ЗАПОЗИЧЕНЬ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Альона ЛОЗОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Мова постійно змінюється, пристосовуючись до нових умов і потреб суспільства. Вона збагачується новими словами, які приходять разом із розвитком науки, культури та технологій. Одним із таких процесів є запозичення – коли слова або вирази з однієї мови переходять в іншу.

Запозичення (або іншомовне слово) — це слово, вираз або синтаксична конструкція з іноземної мови, яка входить до лексики іншої мови. Вони можуть залишатися незмінними або пристосовуватися до нової мови, змінюючи вимову, написання чи навіть значення (Treccani). Наприклад, в італійській мові багато англійських слів, які широко використовуються у повсякденному житті, бізнесі, моді та технологіях.

Інші мови теж впливали на італійську протягом історії. Багато слів прийшло з латини, французької, іспанської, арабської та німецької мов. Деякі з них настільки міцно закріпилися, що їх вже не сприймають як чужі.

Глобалізація значно прискорила процес запозичень. Через інтернет, соціальні мережі, кіно та музику нові слова швидко поширюються та стають частиною повсякденної мови. Однак це викликає дискусії: одні вважають, що запозичення збагачують мову, роблять її сучасною і гнучкою, інші ж побоюються, що надмірне використання іноземних слів може послабити мовну самобутність.

Вивчення запозичень допомагає краще зрозуміти, як змінюється мова та як вона взаємодіє з іншими мовами. Це також показує, як глобалізація впливає на комунікацію і робить мови більш схожими між собою.

ЛІТЕРАТУРА

De Rosa, S. (2023, 7 Giugno). *Italiano e prestiti linguistici: da dove provengono?* <https://www.eroicafenice.com/salotto-culturale/italiano-e-prestiti-linguistici/>

[https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_\(La-grammatica-italiana\)](https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_(La-grammatica-italiana))

Marazzini, C. (n.d.). *L'italiano nell'epoca della globalizzazione*. Università del Piemonte Orientale A. Avogadro, Vercelli. Treccani.it (n.d.). *Prestiti*.

ASPETTO LESSICALE E SEMANTICO DEI PRESTITI IN ITALIANO

Alona LOZOVA

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

La lingua cambia continuamente, adattandosi alle nuove condizioni ed esigenze della società. Si arricchisce di nuove parole che nascono con lo sviluppo della scienza, della cultura e della tecnologia. Uno di questi processi è il prestito, ovvero il trasferimento di parole o espressioni da una lingua a un'altra.

Il prestito (o forestierismo) è una parola, una locuzione o una costruzione sintattica di una lingua straniera che entra nel lessico di un'altra lingua (Treccani). Può rimanere invariata o adattarsi alla nuova lingua cambiando la pronuncia, l'ortografia o persino il significato. Ad esempio, l'italiano ha molte parole inglesi che sono ampiamente utilizzate nella vita quotidiana, negli affari, nella moda e nella tecnologia.

Anche altre lingue hanno influenzato l'italiano nel corso della storia. Molte parole provengono dal latino, dal francese, dallo spagnolo, dall'arabo e dal tedesco. Alcune di esse sono talmente radicate da non essere più percepite come straniere.

La globalizzazione ha accelerato notevolmente il processo di prestito. Attraverso Internet, i social media, il cinema e la musica, le nuove parole si diffondono rapidamente e diventano parte del linguaggio quotidiano. Tuttavia, si tratta di una questione dibattuta: alcuni ritengono che i prestiti arricchiscano

la lingua, la rendano moderna e flessibile, mentre altri temono che l'uso eccessivo di parole straniere possa indebolire l'identità linguistica.

Lo studio delle parole in prestito aiuta a capire meglio come cambia una lingua e come interagisce con altre lingue. Inoltre, mostra come la globalizzazione influisca sulla comunicazione e renda le lingue più simili tra loro.

FONTI

De Rosa, S. (2023, 7 Giugno). *Italiano e prestiti linguistici: da dove provengono?*

<https://www.eroicafenice.com/salotto-culturale/italiano-e-prestiti-linguistici/>

Marazzini, C. (n.d.). *L'italiano nell'epoca della globalizzazione*. Università del Piemonte Orientale A. Avogadro, Vercelli.

Treccani.it (n.d.). *Prestiti*.

[https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_\(La-grammatica-italiana\)](https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_(La-grammatica-italiana))

АБРЕВІАЦІЯ ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ СЛОВОТВОРЕННЯ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Софія МОЗОЛЬ

Київський Національний лінгвістичний університет

Абревіація це ефективний та невіднятний спосіб словотворення в італійській мові, який має різні механізми утворення. Цінність аббревіатур зумовлюється їхньою здатністю скорочувати терміни, залишаючи їх однаково розпізнаваними. Вони зустрічаються в різноманітних галузях, наприклад в офіційно-діловій: «C.A.P. – Codice di Avviamento Postale», в розмовній: «TG – telegiornale» чи «TV – televisione» чи, до прикладу, в мілітарній: «ERI - Elicotteri da ricognizione» чи «G.A.P. – Gruppi Armati Partigiani». Зі швидким розвитком технологій та появою нових галузей народжуються все більше й більше коротких і зручних назв, тобто аббревіатур.

ЛІТЕРАТУРА

- Agenzia per il controllo e la qualità dei servizi pubblici locali di Roma Capitale.
(2015). *Sigle, acronimi e abbreviazioni*
- Sigma Studio. (n.d.). *Sigle e acronimi*.
- Talkpal. (n.d.). *Vocabolario degli acronimi e delle abbreviazioni nella lingua italiana*.
- Treccani. (n.d.). *Sigle*. In *Enciclopedia dell'Italiano*.
- Truppe Alpine. (n.d.). *Abbreviazioni militari*.

L'ABBREVIAZIONE COME UNO DEI MEZZI DI FORMAZIONE DELLE PAROLE NELLA LINGUA ITALIANA

Sofia MOZOL

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

L'abbreviazione è un modo efficace e integrale di formazione delle parole nella lingua italiana, che ha diversi meccanismi di formazione. Il valore delle abbreviazioni deriva dalla loro capacità di abbreviare i termini pur essendo ugualmente riconoscibili. Si trovano in diversi settori, come quello degli affari formali: “C.A.P. – Codice di Avviamento Postale”, nel linguaggio colloquiale: “TG - telegiornale” o “TV – televisione” o, ad esempio, in ambito militare: “ERI - Elicotteri da ricognizione” o “G.A.P. – Gruppi Armati Partigiani”. Con il rapido sviluppo della tecnologia e la nascita di nuove industrie, vengono creati sempre più nomi brevi e convenienti, cioè abbreviazioni.

BIBLIOGRAFIA

- Agenzia per il controllo e la qualità dei servizi pubblici locali di Roma Capitale.
(2015). *Sigle, acronimi e abbreviazioni*
- Sigma Studio. (n.d.). *Sigle e acronimi*.
- Talkpal. (n.d.). *Vocabolario degli acronimi e delle abbreviazioni nella lingua italiana*.
- Treccani. (n.d.). *Sigle*. In *Enciclopedia dell'Italiano*.
- Truppe Alpine. (n.d.). *Abbreviazioni militari*.

СИНОНІМІЯ І КЛАСИФІКАЦІЯ СИНОНІМІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Андрій ПЕТРЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Синонімія є ключовим явищем у лексичній системі італійської мови, що сприяє її гнучкості, стилістичному багатству та точності вираження думок. Дослідження синонімів дозволяє краще зрозуміти механізми варіювання мовних одиниць та їхню роль у комунікації.

У межах сучасної лінгвістичної науки існують різні підходи до визначення синонімії, що сприяло формуванню кількох типологій синонімів. Виділяються чотири основні групи: абсолютні синоніми, які характеризуються повною взаємозамінністю, семантичні синоніми, що мають відмінності у значенні, стилістичні синоніми, які відрізняються емоційно-експресивним забарвленням, та контекстуальні синоніми, використання яких залежить від ситуації мовлення.

Найбільшу кількість в італійській мові становлять стилістичні та контекстуальні синоніми, оскільки вони забезпечують різноманітність мовлення та можливість точнішої передачі значень залежно від контексту. Абсолютні синоніми зустрічаються рідко, оскільки повна семантична і стилістична ідентичність слів є винятком.

Розгляд синонімічних зв'язків в італійській мові дозволяє простежити, як мовці використовують варіативність лексики для досягнення комунікативної ефективності, а також які чинники впливають на вибір того чи іншого синоніма.

ЛІТЕРАТУРА

- Girju, R., Badulescu, A., & Moldovan, D. (2003). Learning semantic constraints for the automatic discovery of part-whole relations. *Proceedings of the North American Chapter of the Association for Computational Linguistics*, 80–87.
- Migliorini, B. (2008). *Storia della lingua italiana*. Universale Sansoni.
- Trifone, M. (n.d.). *Dizionari, sinonimia e marche d'uso*. Retrieved from <https://www.openaccessrepository.it/record/60766#.ZEvmKXZBzIU>

SINONIMIA E CLASSIFICAZIONE DEI SINONIMI NELLA LINGUA ITALIANA

Andrii PETRENKO

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

La sinonimia è un fenomeno chiave nel sistema lessicale della lingua italiana, contribuendo alla sua flessibilità, ricchezza stilistica e precisione nell'espressione dei pensieri. Lo studio dei sinonimi permette di comprendere meglio i meccanismi di variazione delle unità linguistiche e il loro ruolo nella comunicazione.

Nell'ambito della linguistica moderna, esistono diversi approcci alla definizione della sinonimia, che hanno portato alla formazione di varie tipologie di sinonimi. Si distinguono quattro gruppi principali: sinonimi assoluti, caratterizzati da un'intercambiabilità completa; sinonimi semantici, che presentano differenze di significato; sinonimi stilistici, che si distinguono per la loro connotazione emotivo-espressiva; e sinonimi contestuali, il cui utilizzo dipende dalla situazione comunicativa.

Nella lingua italiana, la maggior parte dei sinonimi appartiene alle categorie stilistica e contestuale, poiché garantiscono la varietà del discorso e permettono una trasmissione più precisa dei significati in base al contesto. I sinonimi assoluti sono rari, poiché l'identità semantica e stilistica completa tra parole è un'eccezione.

L'analisi delle relazioni sinonimiche nella lingua italiana consente di osservare come i parlanti sfruttino la variazione lessicale per ottenere efficacia comunicativa e quali fattori influenzino la scelta di un sinonimo rispetto a un altro.

BIBLIOGRAFIA

- Girju, R., Badulescu, A., & Moldovan, D. (2003). Learning semantic constraints for the automatic discovery of part-whole relations. *Proceedings of the North American Chapter of the Association for Computational Linguistics*, 80–87.
- Migliorini, B. (2008). *Storia della lingua italiana*. Universale Sansoni.
- Trifone, M. (n.d.). *Dizionari, sinonimia e marche d'uso*. Retrieved from <https://www.openaccessrepository.it/record/60766#.ZEvmKXZBzIU>

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМІВ СУЧАСНОГО ІТАЛІЙСЬКОГО МЕДІАДИСКУРСУ

Анна ПЕТРУКОВИЧ

Київський національний лінгвістичний університет

Інтернаціоналізми є важливим елементом лексичної системи сучасних європейських мов, зокрема італійської, де вони відіграють роль у мовних процесах глобалізації. Італійська мова завжди демонструвала відкритість до запозичень, що дозволяє їй зберігати актуальність у динамічному мовному середовищі (Sabatini, 1990). Їхнє активне використання в медіадискурсі сприяє трансформації мовних норм і стилістичних тенденцій.

Серед інтернаціоналізмів найпоширенішими є англіцизми, які охоплюють різні сфери – від бізнесу до технологій і культури. Наприклад, у бізнесі використовуються слова *start-up*, *brand*, *marketing*, а в технологіях – *social media*, *app*, *smartphone*. Фуріассі підкреслює, що “багато англіцизмів в італійській мові функціонують як стилістичні маркери, що надають тексту сучасності та міжнародного характеру” (Furiassi, 2010).

Лексико-семантичні особливості інтернаціоналізмів проявляються в їх адаптації до фонетичних, морфологічних і семантичних норм італійської мови. Пульчині зауважує, що “значення англіцизмів у медійному середовищі часто змінюється залежно від сфери використання, що ускладнює їхню класифікацію” (Pulcini, 1997).

Вплив медіа на поширення іншомовної лексики є особливо помітним у сфері масової культури, де нові запозичення швидко закріплюються в мовленні та стають невід’ємною частиною італійського лексикону.

ЛІТЕРАТУРА

- Furiassi, C. (2010). *False Anglicisms in Italian*. Monza: Polimetrica.
- Pulcini, V. (1997). “Attitudes towards the Spread of English in Italy”. *World Englishes*, 16(1), 77–85.
- Sabatini, F. (1990). “L’italiano alla prova dell’internazionalizzazione”. *Lingua Nostra*, 51(3-4), 81–92.

CARATTERISTICHE LESSICO-SEMANTICHE DEGLI INTERNAZIONALISMI NEL DISCORSO MEDIATICO ITALIANO CONTEMPORANEO

Anna PETRUKOVYCH

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Gli internazionalismi sono un elemento importante del sistema lessicale delle lingue europee moderne, tra cui l'italiano, dove svolgono un ruolo nei processi linguistici della globalizzazione. La lingua italiana ha sempre dimostrato una certa apertura ai prestiti, il che le permette di mantenere la propria rilevanza in un contesto linguistico dinamico (Sabatini, 1990). Il loro uso attivo nel discorso mediatico contribuisce alla trasformazione delle norme linguistiche e delle tendenze stilistiche.

Tra gli internazionalismi, i più diffusi sono gli anglicismi, che interessano diversi ambiti – dal business alla tecnologia e alla cultura. Ad esempio, nel settore economico si usano termini come start-up, brand, marketing, mentre nel campo della tecnologia sono comuni parole come social media, app, smartphone. Furiassi sottolinea che “molti anglicismi nella lingua italiana funzionano come marcatori stilistici, conferendo al testo un carattere moderno e internazionale” (Furiassi, 2010).

Le caratteristiche lessico-semantiche degli internazionalismi si manifestano nella loro adattabilità alle norme fonetiche, morfologiche e semantiche dell'italiano. Pulcini osserva che “il significato degli anglicismi nell’ambiente mediatico varia spesso a seconda del contesto d’uso, rendendone complessa la classificazione” (Pulcini, 1997).

L’influenza dei media sulla diffusione del lessico straniero è particolarmente evidente nel settore della cultura di massa, dove i nuovi prestiti si affermano rapidamente nell’uso quotidiano e diventano parte integrante del lessico italiano.

FONTI

Furiassi, C. (2010). False Anglicisms in Italian. Monza: Polimetrica.

Pulcini, V. (1997). “Attitudes towards the Spread of English in Italy”. World Englishes, 16(1), 77–85.

Sabatini, F. (1990). "L'italiano alla prova dell'internazionalizzazione". *Lingua Nostra*, 51(3-4), 81–92.

ЯВИЩЕ НЕОЛОГІЇ: ШЛЯХИ УТВОРЕННЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ НЕОЛОГІЗМІВ

Анна СИДОРОВИЧ

Київський національний лінгвістичний університет

Основою цієї курсової роботи є дослідження неологізмів італійської мови, яке зосереджене на вивченні нових слів та виразів, що виникають у відповідь на соціокультурні, технологічні та наукові зміни. Вивчаються основні функції неологізмів, а також різноманітні способи їх утворення, такі як словоскладання, афіксація, аббревіація, а також лексико-семантичні процеси, зокрема метафоризація, метонімія та розширення чи звуження значення. Окремо аналізується вплив запозичень і адаптації іншомовних слів, особливо в контексті розвитку інформаційно-комунікаційних технологій.

Дослідження ґрунтується на працях відомих лінгвістів, зокрема Паоло Д'Акілле, Джованні Адамо, Бруно Мільйоріні, Альфазіо Грімальді, Людовіко Маркі та Альфредо Панціні і має на меті розширити розуміння мовних змін, що відбуваються внаслідок розвитку суспільства та технологій.

Робота також охоплює класифікацію італійських неологізмів за структурними особливостями та тематиками їхнього вживання, а також розглядає стилістичний аспект інноваційної лексики. Неологізми виявляються важливими інструментами для розуміння соціальних і культурних змін, а також для прогнозування майбутніх мовних тенденцій. Вивчення таких лексичних інновацій дозволяє зрозуміти, як мова реагує на глобалізацію, технологічний прогрес та соціальні зміни, а також сприяє розвитку комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

Adamo, G., & Della Valle, V. (2017). *Che cos'è un neologismo*. Carocci.

Cardinale, U. (2021). *Storie di parole nuove: Neologia e neologismi nell'Italia che cambia*. Il Mulino.

IL FENOMENO DELLA NEOLOGIA: MODI DI FORMAZIONE E CLASSIFICAZIONE DEI NEOLOGISMI

Anna SYDOROVYCH

Università nazionale linguistica di Kyiv

Come l'argomento principale di questa tesina è lo studio dei neologismi nella lingua italiana, che si concentra sullo studio delle nuove parole ed espressioni che nascono in seguito ai cambiamenti socio-culturali, tecnologici e scientifici. Vengono analizzate e studiate le principali funzioni dei neologismi e le varie forme di loro formazione, come la composizione delle parole, l'affissazione, l'abbreviazione, nonché i processi lessicali e semantici, come la metaforizzazione, la metonimia e l'espansione o la contrazione del significato. L'impatto del prestito e dell'adattamento di parole straniere viene analizzato in modo specifico, soprattutto nel contesto dello sviluppo delle tecnologie dell'informazione e della comunicazione.

La ricerca si basa sui lavori dei linguisti più famosi, come Paolo D'Aquile, Giovanni Adamo, Bruno Migliorini, Alfasio Grimaldi, Ludovico Marchi e Alfredo Panzini, e mira ad ampliare la comprensione dei cambiamenti linguistici che si presentano in seguito allo sviluppo della società e della tecnologia.

Il lavoro riguarda la classificazione dei neologismi italiani in base alle caratteristiche strutturali e ai temi d'uso, nonché l'aspetto stilistico del lessico innovativo. I neologismi si stanno dimostrando strumenti importanti per comprendere i cambiamenti sociali e culturali, in aggiunta per prevedere le tendenze linguistiche future. Lo studio di queste innovazioni lessicali permette di capire come la lingua italiana risponde alla globalizzazione, al progresso tecnologico e ai cambiamenti sociali, e contribuisce allo sviluppo della comunicazione.

BIBLIOGRAFIA

- Adamo, G., & Della Valle, V. (2017). *Che cos'è un neologismo*. Carocci.
Cardinale, U. (2021). *Storie di parole nuove: Neologia e neologismi nell'Italia che cambia*. Il Mulino.

ЛАТИНСЬКА СПАДЩИНА В СУЧАСНИХ ІТАЛІЙСЬКИХ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ, НАУКОВИХ І МЕДІА-ТЕКСТАХ

Анна СІКАЛЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Питання латинської спадщини є досить популярною темою у сучасних лінгвістичних дослідженнях, адже латина мала значний вплив на італійську мову. Латина була мовою Римської імперії, котра постійно розширювалася і завойовувала нові території, і саме це й дало початок народній латині, з якої пізніше утворилася італійська мова.

Латинізми – це лінгвістичні елементи, запозичені з латинської мови (слова та значення слів, графічні або фонетичні елементи, синтаксичні конструкції) та які потрапили до італійської мови у різні періоди її історії.

Латинська лексика відіграє важливу роль у професійній комунікації, особливо в науці, медицині, праві, філософії, а також у засобах масової інформації. Через ці сфери латинізми зберігають свою актуальність та сприяють збагаченню італійської мови.

Прикладом може слугувати популярний в науковій сфері вислів “in vitro” – це вислів, що використовується для позначення біологічних процесів, які відбуваються в лабораторії, всередині пробірки чи іншої скляної ємності та, у будь-якому випадку, поза живим організмом.

ЛІТЕРАТУРА

- Treccani. (n.d.). Latinismi. Enciclopedia dell'Italiano. Treccani.
[https://www.treccani.it/enciclopedia/latinismi_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/latinismi_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)
Treccani. (n.d.). In vitro. Treccani Vocabolario. Treccani.
<https://www.treccani.it/vocabolario/in-vitro/>.

L'EREDITÀ LATINA NEI TESTI SPECIALISTICI, SCIENTIFICI E MEDIATICI ITALIANI CONTEMPORANEI

Anna SIKALENKO

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

La questione dell'eredità latina è un tema piuttosto popolare nelle ricerche linguistiche contemporanee, poiché il latino ha avuto un'influenza significativa sulla lingua italiana. Il latino era la lingua dell'Impero Romano, che si espandeva costantemente conquistando nuovi territori, e proprio questo processo ha dato origine al latino volgare, dal quale si è poi sviluppata la lingua italiana.

I latinismi sono elementi linguistici attinti dal latino (parole e significati di parole, elementi grafici o fonetici, costrutti sintattici) e giunti in italiano in momenti diversi della sua storia.

Il lessico latino svolge un ruolo fondamentale nella comunicazione professionale, in particolare nei settori della scienza, della medicina, del diritto, della filosofia, così come nei mezzi di comunicazione di massa. Attraverso questi ambiti, i latinismi mantengono la loro rilevanza e contribuiscono all'arricchimento della lingua italiana.

Un esempio significativo è la locuzione "in vitro" – espressione usata nel linguaggio scientifico con riferimento a processi biologici che si fanno avvenire in laboratorio, dentro una provetta o in altro recipiente di vetro e, comunque, al di fuori dell'organismo vivente.

FONTI

Treccani. (n.d.). Latinismi. Enciclopedia dell'Italiano. Treccani.
[https://www.treccani.it/enciclopedia/latinismi_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/latinismi_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)
Treccani. (n.d.). In vitro. Treccani Vocabolario. Treccani.
<https://www.treccani.it/vocabolario/in-vitro/>.

МАРКЕРИ ДИСКУРСУ ТА ВЕРБАЛЬНЕ ВИРАЖЕННЯ ВВІЧЛИВОСТІ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Ксенія СКРИННИК

Київський національний лінгвістичний університет

Маркери дискурсу та їхня роль у вербальному вираженні ввічливості є ключовими аспектами комунікації в італійській мові. Дискурсивні маркери, такі як "dunque", "allora", "insomma", організовують розмову, вказуючи на зв'язки між висловлюваннями та передаючи ставлення мовця. Наприклад, "Allora, cosa facciamo oggi?" (маркер "allora" використовується для позначення початку нового етапу розмови). Це дозволяє виявити важливі культурні коди, що мають глибокий вплив на комунікацію в італійській мові.

В Італії вербальне вираження ввічливості є багатограним явищем, що охоплює широкий спектр лексичних, граматичних та прагматичних засобів. Італійці використовують різноманітні стратегії для вираження поваги та підтримки гармонійних відносин. Наприклад, використання умовного способу робить прохання менш прямим і більш ввічливим. Лексичні маркери, такі як "per favore", "grazie", "scusa", є невід'ємною частиною ввічливого спілкування. Розуміння цих нюансів є ключовим для ефективної міжкультурної комунікації та дозволяє уникнути непорозумінь, пов'язаних з різними культурними нормами ввічливості.

ЛІТЕРАТУРА

- Bertuccelli Papi, M. (2010). *Cortesia, linguaggio della*. In Enciclopedia dell'Italiano. Treccani.
- Schiffrin, Deborah (1987). *Discourse markers*. Cambridge. Cambridge University Press.

MARCATORI DI DISCORSO ED ESPRESSIONE VERBALE DELLA CORTESIA NELLA LINGUA ITALIANA

Kseniia SKRYNNYK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

I marcatori discorsivi e il loro ruolo nell'espressione verbale della cortesia sono aspetti fondamentali della comunicazione in italiano. Marcatori di discorso come "dunque", "allora", "insomma" organizzano la conversazione, indicando i legami tra le espressioni e trasmettendo l'atteggiamento del parlante. Ad esempio, "Allora, cosa facciamo oggi?" (il marcatore "allora" è usato per indicare l'inizio di una nuova fase della conversazione). Ciò consente di identificare importanti codici culturali che hanno una profonda influenza sulla comunicazione in italiano.

In Italia, l'espressione verbale della cortesia è un fenomeno multiforme che comprende un'ampia gamma di mezzi lessicali, grammaticali e pragmatici. Gli italiani utilizzano diverse strategie per esprimere rispetto e mantenere relazioni armoniose. Ad esempio, l'uso del modo condizionale rende una richiesta meno diretta e più cortese. Marcatori lessicali come "per favore", "grazie", "scusa" sono parte integrante della comunicazione cortese. La comprensione di queste sfumature è fondamentale per una comunicazione interculturale efficace e aiuta a evitare malintesi legati alle diverse norme culturali di cortesia.

BIBLIOGRAFIA

- Bertuccelli Papi, M. (2010). *Cortesia, linguaggio della*. In Enciclopedia dell'Italiano. Treccani.
- Schiffrin, Deborah (1987). *Discourse markers*. Cambridge. Cambridge University Press.

СИНТАКСИЧНА СТРУКТУРА ІТАЛІЙСЬКИХ РЕЧЕНЬ

Марія СОКОЛОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Синтаксис – це розділ граматики, що вивчає будову речень та способи поєднання слів у зв'язні структури. В італійській мові речення поділяються на прості (frase semplice) та складні (frase complessa), які, у свою чергу, включають складносурядні (frase coordinata) та складнопідрядні (frase subordinata) конструкції.

Основними синтаксичними особливостями італійської мови є відносна гнучкість порядку слів, використання особистих займенників для уточнення підмета та активне застосування модальних конструкцій.

Frasesemplice: Marco studia l'italiano. (Марко вивчає італійську.)

Frasedeordinata: Marco studia l'italiano e legge molti libri. (Марко вивчає італійську і читає багато книг.)

Frasedesubordinata: Marco studia l'italiano perché vuole lavorare in Italia. (Марко вивчає італійську, бо хоче працювати в Італії.)

Також значну роль відіграють інтонаційні засоби та порядок слів, який може змінюватися для вираження емоцій чи акцентування уваги на певному компоненті.

ЛІТЕРАТУРА

Sintassi - Treccani https://www.treccani.it/enciclopedia/sintassi_res-34fe7698-8bb7-11dc-8e9d-0016357eee51 (Enciclopedia-Italiana)/

Порядок слів: просте та 3 розмовні типи речення в італійській мові
<https://primalezione.com/poryadok-sliv-proste-ta-3-rozmovni-tipi-rechennia-v-italiyskiy-movi/>

Sintassi Italiana (ordine parole): (IO) VADO vs VADO IO / (IO) FACCIO vs FACCIO IO <https://learnamo.com/sintassi-italiano/>

STRUTTURA SINTATTICA DELLE FRASI ITALIANE

Maria SOKOLOVA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La sintassi è una branca della grammatica che studia la struttura delle frasi e i modi in cui le parole si combinano in unità coerenti. Nella lingua italiana, le frasi si dividono in semplici (frase semplice) e complesse (frase complessa), le quali, a loro volta, comprendono frasi coordinate e frasi subordinate.

Le principali caratteristiche sintattiche della lingua italiana includono la relativa flessibilità dell'ordine delle parole, l'uso dei pronomi personali per specificare il soggetto e l'ampio impiego delle costruzioni modali. Ad esempio:

Frase semplice: Marco studia l'italiano. (Марко вивчає італійську.)

Frase coordinata: Marco studia l'italiano e legge molti libri. (Марко вивчає італійську і читає багато книг.)

Frase subordinata: Marco studia l'italiano perché vuole lavorare in Italia. (Марко вивчає італійську, бо хоче працювати в Італії.)

Anche i mezzi intonativi e l'ordine delle parole svolgono un ruolo significativo, poiché possono variare per esprimere emozioni o per enfatizzare un determinato elemento della frase.

LETTERATURA

Sintassi - Treccani [https://www.treccani.it/enciclopedia/sintassi_res-34fe7698-8bb7-11dc-8e9d-0016357eee51_\(Enciclopedia-Italiana\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/sintassi_res-34fe7698-8bb7-11dc-8e9d-0016357eee51_(Enciclopedia-Italiana)/)

Порядок слів: просте та 3 розмовні типи речення в італійській мові
<https://primalezione.com/poryadok-sliv-proste-ta-3-rozmovni-tipi-rechennia-v-italiyskiy-movi/>

Sintassi Italiana (ordine parole): (IO) VADO vs VADO IO / (IO) FACCIO vs FACCIO IO <https://learnamo.com/sintassi-italiano/>

ХАРАКТЕРИСТИКА І КЛАСИФІКАЦІЯ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Ярослава СТЕЦЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Італійська мова постійно розвивається, її словниковий запас змінюється, як через внутрішні мовні процеси, так і через зовнішню комунікацію з іншими мовами. Це відбувається завдяки запозиченню, що у лінгвістиці називають будь-яке явище інтерференції, спричинене контактом і взаємним впливом мовних спільнот. Тобто, запозичення (або чужомовне слово) — це слово, вираз або синтаксична конструкція іноземної мови, що входить до лексичного складу іншої мови. У сучасній італійській лексиці налічується понад 6 000 запозичень, з яких приблизно 4 500 використовуються у технічній та спеціалізованій термінології.

Серед іншомовних слів переважають англіцизми (або англійські запозичення): *film, bar, sport, match*. За ними йдуть галліцизми (запозичення з французької): *cabaret, chalet, pâté, chance*; германізми: *Weltanschauung, Kindergarten, Würstel, Land*; іберизми (запозичення з іспанської): *paella, toreador, sangria, patio*. Окрім найбільш поширених джерел запозичень, існує також багато слів, що походять з екзотичних мов, наприклад: *imâm* (арабська), *sushi* (японська), *batik* (малайська), *kebàb* (арабська). Латинізми можна вважати повноцінними запозиченнями.

Дослідження цього явища допоможе зрозуміти механізми мовних контактів та їхній вплив на розвиток італійської мови.

ЛІТЕРАТУРА

Bombi, Raffaella (2005), *La linguistica del contatto. Tipologie di anglicismi nell'italiano contemporaneo e riflessi metalinguistici*, Roma, Il Calamo.

Istituto dell'Enciclopedia Italiana. (2012). *La grammatica italiana*. Roma: Istituto dell'Enciclopedia Italiana.

CARATTERISTICHE E CLASSIFICAZIONE DEI PRESTITI LINGUISTICI NELLA LINGUA ITALIANA

Yaroslava STETSENKO

Università nazionale linguistica di Kyiv

La lingua italiana è in continua evoluzione, e il suo vocabolario cambia sia a causa di processi linguistici interni sia attraverso la comunicazione esterna con altre lingue. Questo fenomeno avviene grazie ai prestiti linguistici, che in linguistica si definiscono come qualsiasi fenomeno di interferenza derivante dal contatto e dall'influenza reciproca tra comunità linguistiche.

In altre parole, un prestito (o parola straniera) è un termine, un'espressione o una costruzione sintattica di una lingua straniera che entra a far parte del lessico di un'altra lingua. Nel lessico italiano contemporaneo si contano oltre 6.000 prestiti, di cui circa 4.500 sono utilizzati nella terminologia tecnica e specializzata. Tra i forestierismi sono prevalenti gli anglicismi (o inglesismi) *film*, *bar*, *sport*, *match*, seguono i francesismi (o gallicismi) *cabaret*, *chalet*, *pâté*, *chance*, i germanismi *Weltanschauung*, *Kindergarten*, *Würstel*, *Land*, gli iberismi *paella*, *toreador*, *sangria*, *patio*. Accanto alle provenienze più frequenti, numerose parole provengono da lingue esotiche *imàm* (arabo), *sushi* (giapponese), *batik* (malese), *kebàb* (arabo). I latinismi possono essere considerati prestiti a tutti gli effetti.

Lo studio di questo fenomeno aiuterà a comprendere i meccanismi dei contatti linguistici e la loro influenza sullo sviluppo della lingua italiana.

BIBLIOGRAFIA

Bombi, Raffaella (2005), *La linguistica del contatto. Tipologie di anglicismi nell'italiano contemporaneo e riflessi metalinguistici*, Roma, Il Calamo.
Istituto dell'Enciclopedia Italiana. (2012). *La grammatica italiana*. Roma: Istituto dell'Enciclopedia Italiana.

ЖАРГОНІЗМИ В СУЧАСНОМУ ІТАЛІЙСЬКОМУ МОВЛЕННІ

Вікторія ТОМЧУК

Київський національний лінгвістичний університет

Жаргонізми — неофіційні слова або вирази, які відіграють важливу роль у становленні ідентичності італійської мови та допомагають краще виразити емоції. Італійський жаргон має глибоке коріння у діалектах та арго(argot) — таємних злочинних угрупованнях. Не можна уявити італійську мову без емоційності, і саме жаргонізми наповнюють її, додають їй барв та яскравості. Італійська мова багатогранна і має багату історію та культуру, які відображаються в її милозвучності та експресивності. Жаргонізми також полегшують людям життя, будуючи комунікацію на знайомій для них мові у певній галузі або на певному соціальному рівні, наприклад, серед підлітків часто можна почути «figo» — щось круте, або ж «sciacallo» — наглий водій. Свій початок розвитку жаргони беруть з впливу інших культур, соціальних мереж, музики, запозичень. Особливо на жаргонізми мав величезний вплив такий музичний жанр, як реп та рок. Хоча науковці вважають, що це не просто допоміжні набори слів, а відображення глибинних соціокультурних процесів, які швидко та суттєво змінюють мовний ландшафт.

ЛІТЕРАТУРА:

- Bertoni, G. (2001) *Il linguaggio*. Torino. Piccola biblioteca Einaudi.
- Rosiello, L. (2006) *Il linguaggio giovanile: Fenomeno o fenomeni*. *Lingua e stile*, 41 (1), 69–82.
- Vigolo, M. & Vanelli, L. (2015). *Il lessico di alcune varietà gergali italiane*. Retrieved from: <https://core.ac.uk/download/pdf/83461595.pdf>.

I GERGALISMI NEL LINGUAGGIO ITALIANO CONTEMPORANEO

Viktoria TOMCHUK

Università nazionale linguistica di Kyiv

Ovvero che i gergalismi sono parole o espressioni non ufficiali che svolgono un ruolo importante nella formazione dell'identità linguistica italiana e aiutano a esprimere meglio le emozioni. Il gergo italiano affonda le sue radici nei dialetti e nell'argot – il linguaggio segreto dei gruppi criminali. È impossibile immaginare la lingua italiana senza il suo carattere emotivo, ed i gergalismi che ptopriamente arricchiscono il linguaggio, aggiungendo colori e vivacità. L'italiano è una lingua variegata, con una storia e una cultura ricche che si riflettono nella sua musicalità ed espressività. I gergalismi facilitano inoltre la comunicazione, consentendo alle persone di interagire usando un linguaggio familiare all'interno di determinati ambiti o livelli sociali. Ad esempio, tra gli adolescenti è comune sentire il termine "figo" per indicare qualcosa di "molto bello" o "sciacallo" per riferirsi a un automobilista arrogante. I gergalismi si sono sviluppati sotto l'influenza di altre culture, dei social media, della musica e dei prestiti linguistici. Un ruolo significativo nella diffusione di questi termini è stato svolto da generi musicali come il trap e il rock. Tuttavia, gli studiosi ritengono che i gergalismi non siano semplicemente un insieme di parole di uso comune, ma rappresentino il riflesso di profondi processi socioculturali che trasformano rapidamente e significativamente il panorama linguistico.

BIBLIOGRAFIA

Bertoni, G. (2001) *Illinguaggio*. Torino. PiccolabibliotecaEinaudi.

Rosiello, L.(2006) *Il linguaggio giovanile: Fenomeno o fenomeni*. *Lingua e stile*, 41 (1), 69–82.

Vigolo, M. &Vanelli, L. (2015). *Il lessico di alcune varietà gergali italiane*. Retrieved from: <https://core.ac.uk/download/pdf/83461595.pdf>.

ЕМФАЗА НА РІВНІ ПРОСТОГО РЕЧЕННЯ

Яна ФЕДОРЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Емфаза — це лінгвістичне явище, що визначається як надмірне **виділення**, інтенсивна сила, яку часто застосовують у риторичі або для досягнення більшого ефекту через зміну тону голосу чи жестів. Це може виявлятися не тільки в усному мовленні, але й у письмовому через використання конструкцій, що не завжди відповідають істинній силі думки чи змісту. Емфаза реалізується через інверсію, повтори, вставні конструкції, риторичні запитання та спеціальні синтаксичні структури, такі як розщеплені речення («Саме він це зробив»).

У літературі емфаза часто використовується для створення експресивності тексту, як видно у творах Алессандро Мандзоні та Данте Аліг'єрі. Наприклад, у «Божественній комедії» Данте підкреслює значущість окремих моментів через звернення персонажів та зміну ритму вірша. Окрім художніх текстів, емфаза відіграє важливу роль у медійному та політичному дискурсах. Таким чином, емфаза є ключовим інструментом комунікації, що допомагає не лише підкреслювати зміст висловлювання, а й впливати на емоційне сприйняття інформації.

ЛІТЕРАТУРА

- Lapoesiaelospirito.it. (2010, May 2). *Che figura l'enfasi?* Lapoesiaelospirito.
https://www.lapoesiaelospirito.it/2010/05/02/che-figura-lenfasi/?utm_source=chatgpt.com
- Matza, G. (2020, March 27). *Enfasi*. Per la Retorica.
<https://www.perlaretorica.it/reto/enfasi/>
- Treccani. (n.d.). *Enfasi*. Treccani. <https://www.treccani.it/vocabolario/enfasi/>

L'ENFASI A LIVELLO DI FRASE SEMPLICE

Yana FEDORCHENKO

Università Nazionale Linguistica di Kiev

L'enfasi è un fenomeno linguistico che si definisce come un eccessivo risalto, una forza intensa, che viene spesso utilizzata nella retorica o per ottenere un maggiore effetto attraverso la variazione del tono della voce o dei gesti. Questo può manifestarsi non solo nel linguaggio parlato, ma anche in quello scritto attraverso l'uso di costruzioni che non sempre corrispondono alla reale forza del pensiero o del contenuto. Dal punto di vista linguistico, l'enfasi si realizza tramite inversione, ripetizioni, costrutti intercalari, domande retoriche e strutture sintattiche speciali, come le frasi scisse («È stato proprio lui a farlo»).

In letteratura, l'enfasi è spesso utilizzata per creare espressività nel testo, come si vede nelle opere di Alessandro Manzoni e Dante Alighieri. Ad esempio, nella *Divina Commedia*, Dante sottolinea l'importanza di alcuni momenti attraverso le invocazioni dei personaggi e la variazione del ritmo del verso. Oltre ai testi letterari, l'enfasi gioca un ruolo importante nei discorsi mediatici e politici.

Pertanto, l'enfasi è uno strumento chiave della comunicazione, che aiuta non solo a sottolineare il contenuto del discorso, ma anche ad influenzare la percezione emotiva delle informazioni.

BIBLIOGRAFIA

Lapoesiaelospirito.it. (2010, May 2). *Che figura l'enfasi?* Lapoesiaelospirito.

https://www.lapoesiaelospirito.it/2010/05/02/che-figura-lenfasi/?utm_source=chatgpt.com

Matza, G. (2020, March 27). *Enfasi*. Per la Retorica.

<https://www.perlaretorica.it/reto/enfasi/>

Treccani. (n.d.). *Enfasi*. Treccani. <https://www.treccani.it/vocabolario/enfasi/>

СПОСОБИ УТВОРЕННЯ СКЛАДНИХ СЛІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Єлизавета ЧУПРИНА

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження способів утворення складних слів в італійській мові є актуальним напрямом сучасної лінгвістики, який дозволяє глибше зрозуміти структурні особливості словотворення та тенденції розвитку лексичної системи мови. У центрі уваги перебувають моделі словоскладання, принципи з'єднання основ, роль морфологічних та семантичних чинників.

Особливе значення має класифікація складних слів за типами: номінативні, атрибутивні, дієслівні тощо. Розглядаються також явища словотвірної моделі, редукції та аббревіації як механізмів економії мовних ресурсів. Увага приділяється розширеним продуктивним моделям словоскладання, як-от: *nome + nome (ferrovia)*, *aggettivo + nome (altopiano)*, *verbo + nome (salvagente)* etc.

Окремо аналізуються новітні тенденції в неологізмах, які формуються за допомогою складних слів, зокрема під впливом соціокультурних змін і технологічного розвитку (наприклад, *audioguida*, *videocorso*). Такий підхід дозволяє простежити взаємозв'язок між словотворчими процесами та динамікою лексичної системи сучасної італійської мови.

ЛІТЕРАТУРА

- Andreose, A., Cordin, P., & De Blasi, N. (2020). *La formazione delle parole in italiano: Morfologia, composizione, derivazione*.
- Gaeta, L., & Rikka, D. (2020). Produttività nella formazione delle parole in italiano: un approccio basato sui corpus. *Lingue e Linguaggio*, 19(2), 213–234.
- Thornton, A. M. (2021). *La composizione delle parole nell'italiano contemporaneo*.

MODI DI FORMARE PAROLE COMPOSTE IN ITALIANO

Yelyzaveta CHUPRYNA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Lo studio dei metodi di formazione delle parole composte nella lingua italiana è un ambito rilevante della linguistica moderna, che consente di comprendere più approfonditamente le caratteristiche strutturali della formazione delle parole e le tendenze nello sviluppo del sistema lessicale della lingua. L'attenzione è rivolta ai modelli di formazione delle parole, ai principi di combinazione delle radici e al ruolo dei fattori morfologici e semantici.

Di particolare importanza è la classificazione delle parole composte in base al tipo: nominativo, attributivo, verbale, ecc. Vengono inoltre presi in considerazione i fenomeni del modello di formazione delle parole, della riduzione e dell'abbreviazione come meccanismi per il risparmio delle risorse linguistiche. Si presta attenzione ai modelli estesi di formazione produttiva delle parole, quali: nome + nome (ferrovia), aggettivo + nome (altopiano), verbo + nome (salvagente) ecc.

Separatamente vengono analizzate le ultime tendenze dei neologismi, formati a partire da parole composte, in particolare sotto l'influenza dei cambiamenti socioculturali e dello sviluppo tecnologico (ad esempio, audioguida, videocorso). Questo approccio consente di tracciare la relazione tra i processi di formazione delle parole e le dinamiche del sistema lessicale dell'italiano moderno.

BIBLIOGRAFIA

- Andreose, A., Cordin, P., & De Blasi, N. (2020). *La formazione delle parole in italiano: Morfologia, composizione, derivazione*.
- Gaeta, L., & Rikka, D. (2020). Produttività nella formazione delle parole in italiano: un approccio basato sui corpus. *Lingue e Linguaggio*, 19(2), 213–234.
- Thornton, A. M. (2021). *La composizione delle parole nell'italiano contemporaneo*.

ІТАЛІЙСЬКІ ВИГУКИ: СЕМАНТИКА ТА ПРАГМАТИКА

Єлизавета ШВЕДОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячено аналізу вигуків (*interiezioni*) як окремої частини мови, що має свою специфіку та виконує важливу комунікативну функцію в італійській мові. Особливу увагу приділено етимології слова "вигук", що походить від лат.мови *interiectio* і виражає ідею вставки або переривання. Саме через цю властивість вигуки відіграють особливу роль в італійській мові, стоячи між частинами речення, але не маючи синтаксичних зв'язків з іншими частинами мови.

Окрім того, в роботі зазначено, як італійські вигуки сприяють емоційному вираженню й відображають культурну ідентичність мовців. Вигуки «*dai!*», «*basta!*» або «*tha!*» можуть бути використані для підсилення інтенцій, таких як заклик до дії або вираження здивування, і водночас вони мають певне значення залежно від соціальної ситуації та інтонації.

Також у роботі розглядається функція вигуків в літературі та інших формах культурного вираження, де вони слугують для створення емоційної атмосфери і підсилення драматичних моментів. В одному з відомих уривків Данте використовує вигук «*oh!*» як вираз глибокого переживання та шоку: «*Mutar lor canto in un 'oh!' lungo e roco*» (Данте Аліґ'єрі, *Божественна комедія*). Цей вигук має емоційний вплив на атмосферу і динаміку літературного твору, підсилюючи сприйняття і тонкі нюанси змісту.

ЛІТЕРАТУРА

- Одінцова О. О. Текстовий концепт "Power" у політичній прозі. *International research and practice conference "Contemporary Issues in Philological Sciences: Experience of Scholars and Educationalists of Poland and Ukraine": Conference Proceedings, April 28-29, 2017. Lublin, 2017. С. 117-120.*
- Одінцова О. О. Фрейми та контекстні структури. Практичні та теоретичні питання розвитку науки та освіти: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 25-26 травня 2020 року). Львів: Львівський науковий форум, 2020. С. 53-55.

Словник-довідник лінгвістичних термінів юного мовознавця / С. І. Дорошенко;
відп. ред., вступ. сл. О. О. Тележкіна. Харків: Вид-во Іванченка І. С., 2024.
400 с.

LE INTERIEZIONI ITALIANE: PROBLEMI DI SEMANTICA, PRAGMATICA

Yelyzaveta SHVEDOVA

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

La ricerca è dedicata all'analisi delle interiezioni (interiezioni) come parte separata del discorso, che possiede una sua specificità e svolge una funzione comunicativa importante nella lingua italiana. Un'attenzione particolare è stata rivolta all'etimologia della parola "interiezione", che proviene dal latino *interiectio* e esprime l'idea di inserimento o interruzione. Proprio per questa caratteristica, le interiezioni svolgono un ruolo speciale nella lingua italiana, posizionandosi tra le parti della frase, ma senza avere connessioni sintattiche con altre parti del discorso.

Inoltre, nel lavoro si evidenzia come le interiezioni italiane contribuiscano all'espressione emotiva e riflettano l'identità culturale dei parlanti. Le interiezioni "*dai!*", "*basta!*" o "*mha!*" possono essere utilizzate per rafforzare intenzioni come un invito all'azione o l'espressione di sorpresa, e allo stesso tempo hanno un significato specifico in base alla situazione sociale e all'intonazione.

Inoltre, nel lavoro si esamina la funzione delle interiezioni nella letteratura e in altre forme di espressione culturale, dove esse servono a creare un'atmosfera emotiva e a intensificare i momenti drammatici. In uno dei passi più noti, Dante utilizza l'interiezione «*oh!*» come espressione di profondo turbamento e shock: «*Mutar lor canto in un 'oh!' lungo e roco*» (*Dante Alighieri, Divina Commedia*). Questa interiezione ha un impatto emotivo sull'atmosfera e sulla dinamica dell'opera letteraria, rafforzando la percezione e le sottili sfumature del contenuto.

BIBLIOGRAFIA

- Odintsova O. O. Il concetto testuale "Power" nella prosa politica. *International research and practice conference "Contemporary Issues in Philological Sciences: Experience of Scholars and Educationalists of Poland and Ukraine": Conference Proceedings, April 28-29, 2017. Lublino, 2017. Pp. 117-120.*
- Odintsova O. O. Frame e strutture contestuali. *Questioni pratiche e teoriche dello sviluppo della scienza e dell'istruzione: materiali della conferenza scientifico-pratica internazionale (Leopoli, 25-26 maggio 2020). Leopoli: Forum Scientifico di Leopoli, 2020. Pp. 53-55.*
- Dizionario-glossario dei termini linguistici per il giovane linguista / S. I. Doroshenko; redattore responsabile, prefazione di O. O. Telezhkina. Kharkiv: Casa Editrice di Ivanchenko I. S., 2024. 400 pp.*

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 4 / SECTION 4

(15.00 – 17.00)

**Діахронні студії італійської мови /
Diachronic studies of the Italian language**

**Модератор Віталіна КУРАНДА /
Moderator Vitalina KURANDA**

**доцент кафедри італійської і французької філології та перекладу, КНЛУ,
кандидат філологічних наук /
Associate Professor of the Department of Italian and French Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology)**

<https://surl.li/zvhlia>

РОЛЬ МАНДЗОНІ У ФОРМУВАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ МОВИ

Вікторія ГАВРИЛЬЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Алессандро Мандзоні – італійський поет і прозаїк, який зробив вагомий внесок у формування національної італійської мови. Його революційним текстом став роман «Заручені», в якому він запропонував нову модель літературної мови, зрозумілу для широкого загалу.

Мандзоні прагнув до лінгвістичної уніфікації Італії, вважаючи, що “Щоб писати добре, потрібно вміти вибирати ті слова і ті фрази, які за загальною домовленістю всіх письменників і всіх мовців мають те чи інше значення: слова і фрази, які або народилися в народі, або винайдені письменниками, або запозичені з іншої мови, незалежно від джерела, є загальноприйнятими і використовуються”.

Він виступав проти розриву між розмовною та письмовою мовами, прагнучи створити таку, яка б однаково розумілася усіма верствами суспільства. Для цього, наслідуючи приклад Данте і Петрарки, він обрав як основу флорентійський діалект.

Мандзоні відмовився від традиційної літературної мови, вважаючи її штучною та незрозумілою для пересічного читача. Натомість він виступав за використання живої розмовної мови, збагаченої літературними традиціями. Таким чином, він заклав основи для сучасної італійської мови, яка використовується і сьогодні.

ЛІТЕРАТУРА

- Borghi, M. (2021). "Manzoni e la scienza linguistica: una lingua comune per un romanzo da leggere, da ascoltare e da ricordare". pp.1-2.
- Nencioni, G. (1974). Il Manzoni e la questione della lingua. pp. 63-67

IL RUOLO DI MANZONI NELLA FORMAZIONE DELLA LINGUA NAZIONALE

Viktoriia HAVRYLCHENKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Alessandro Manzoni è stato un poeta e novellista italiano che ha dato un contributo significativo alla formazione della lingua nazionale italiana. Il suo testo rivoluzionario è stato il romanzo "I Promessi Sposi", in cui ha proposto un nuovo modello di lingua letteraria, comprensibile al grande pubblico.

Manzoni aspirava all'unificazione linguistica dell'Italia, ritenendo che "A bene scrivere bisogna sapere scegliere quelle parole e quelle frasi che per convenzione generale di tutti gli scrittori e di tutti i favellatori hanno quel tale significato: parole e frasi che o nate nel popolo, o inventate dagli scrittori, o derivate da un'altra lingua, quando che sia, comunque, sono generalmente ricevute e usate."

Si è opposto alla frattura tra lingua parlata e scritta, cercando di crearne una che fosse ugualmente compresa da tutte le classi sociali. Per questo, seguendo l'esempio di Dante e Petrarca, ha scelto come base il dialetto fiorentino.

Manzoni ha rifiutato la lingua letteraria tradizionale, ritenendola artificiale e incomprensibile al lettore medio. Invece, si è battuto per l'uso della lingua parlata viva, arricchita dalle tradizioni letterarie. In questo modo, ha gettato le basi per la lingua italiana moderna, che è usata ancora oggi.

BIBLIOGRAFIA

Borghi, M. (2021). "Manzoni e la scienza linguistica: una lingua comune per un romanzo da leggere, da ascoltare e da ricordare". pp.1-2.

Nencioni, G. (1974). Il Manzoni e la questione della lingua. pp. 63-67

ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРШИХ ЛІТЕРАТУРНИХ ТЕКСТІ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Аліна ГАВРИЛЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження лінгвістичних особливостей перших літературних творів є важливим напрямом для сучасного філолога. Перші літературні тексти італійською мовою відіграли ключову роль у формуванні національної мови, відображаючи складний процес еволюції від латини до народних італійських діалектів. Основною лінгвістичною особливістю цих текстів буда велика варіативність у лексиці, морфології та синтаксисі, спричинена відсутністю стандартизованих

Ранні літературні тексти, такі як *Ritmo Laurenziano* (XI ст.), демонструють поступове віддалення від латинської фонетики, наприклад, через спрощення подвійних приголосних (*terra* > *tera*) та появу дифтонгізації голосних (*bene* > *bène*). Морфологічно характерним було закінчення-о для першої особи однини (*amo* замість лат. *amō*), а також спрощення латинської відмінкової системи, що вело до фіксованого порядку слів. Перші літературні тексти італійською мовою демонструють складний перехід від латинської мовної системи до національної італійської мови. Вони характеризуються нестабільністю фонетичних та морфологічних норм, гнучкістю синтаксису та багатшаровістю лексики.

ЛІТЕРАТУРА

De Sanctis, F. (1870). *Storia della letteratura italiana*. Torino: Einaudi.

ProLingua International. (2020). *Crea un blog professionale*. ProLingua International Blog.

CARATTERISTICHE LINGUISTICHE DEI PRIMI TESTI LETTERARI DELLA LINGUA ITALIANA

Alina HAVRYLIUK

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

Lo studio delle caratteristiche linguistiche delle primi testi letterarie è un settore importante per il filologo modenese. I primi testi letterari in italiano hanno avuto un ruolo fondamentale nella formazione della lingua nazionale, riflettendo un complesso processo di evoluzione dal latino ai dialetti italiani vernacolari. La principale caratteristica linguistica di questi testi era l'ampia variazione del vocabolario, della morfologia e della sintassi, dovuta alla mancanza di norme linguistiche standardizzate.

I primi testi letterari, come il Ritmo Laurenziano (XI secolo) e i Placiti Cassinesi (X secolo), mostrano un graduale allontanamento dalla fonetica latina, ad esempio attraverso la semplificazione delle consonanti doppie (terra > tera) e la comparsa della dittongazione delle vocali (bene > bène). Morfologicamente, la desinenza -o per la prima persona singolare (amo invece di amō) era caratteristica, così come la semplificazione del sistema di casi latino, che ha portato a un ordine fisso delle parole. I primi testi letterari in italiano mostrano una complessa transizione dal sistema linguistico latino alla lingua nazionale italiana. Sono caratterizzati dall'instabilità delle norme fonetiche e morfologiche, dalla flessibilità della sintassi e dal vocabolario multistrato.

BIBLIOGRAFIA

De Sanctis, F. (1870). Storia della letteratura italiana. Torino: Einaudi.

ProLingua International. (2020). Crea un blog professionale. ProLingua International Blog.

ВПЛИВ АКАДЕМІЇ ДЕЛЛА КРУСКА НА РОЗВИТОК І СТАНДАРТИЗАЦІЮ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Ярослава ПОДОЛИННА

Київський національний лінгвістичний університет

Академія делла Круска — академічна установа, яка об'єднує науковців і фахівців з італійського мовознавства та філології. Бувши заснованою у Флоренції у 16 столітті, Академія і сьогодні залишається найпрестижнішим лінгвістичним центром і підтримує “чистоту” справжньої італійської мови.

Історія Академії розпочалася з неформальних зустрічей групи флорентійських друзів-інтелектуалів, серед яких були Джованні Баттіста Деті, Антон Франческо Грацціні, Бернардо Каніджані, Бернардо Занкіні й Бастіано де Россі. Вони іронічно називали себе “*brigata dei crusconi*” (товариство з висівок), надаючи жартівливого тону своїм розмовам, в яких порушували питання мови. У 1582 їхні зустрічі набули офіційного статусу, а поява Леонардо Сальвіаті надала новий сенс назві “*Crusca*” – у цьому контексті перед Академією було поставлено завдання, подібно до того, як просіюють борошно крізь сито, щоб відокремити висівки, “просіяти” мову і отримати “квітку”, тобто найкращу частину.

Таким чином, Академія стала першою подібною установою в Європі, а також першою, яка видала словник *Vocabolario degli Accademici della Crusca* (1612), зробивши вирішальний внесок у становлення і поширення італійської мови.

ЛІТЕРАТУРА

- Accademia della Crusca. (n.d.). *Storia*. Accademia della Crusca.
Accademia della Crusca. (n.d.). *The Accademia della Crusca in Italy: Past and present*. Accademia della Crusca.
Redondo, J.-C. (2007). *Le modèle florentin et l'Académie de la Crusca*. *Revue de l'histoire des religions*, 224(2), 197–219.

L'IMPATTO DELL'ACCADEMIA DELLA CRUSCA SULLO SVILUPPO E LA STANDARDIZZAZIONE DELLA LINGUA ITALIANA

Yaroslava PODOLYNNA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

L'Accademia della Crusca è un'istituzione accademica che riunisce studiosi e specialisti di linguistica e filologia italiana. Fondata a Firenze nel XVI secolo l'Accademia rimane ancora oggi il centro linguistico più prestigioso al mondo e si occupa della purezza della lingua italiana autentica.

La storia dell'Accademia iniziò con gli incontri informali di un gruppo di amici intellettuali fiorentini, tra cui Giovan Battista Deti, Anton Francesco Grazzini, Bernardo Canigiani, Bernardo Zanchini e Bastiano de' Rossi. Si chiamavano ironicamente "brigata dei crusconi", dando un tono umoristico alle loro conversazioni in cui la questione della lingua era molto dibattuta. Nel 1582 gli incontri divennero ufficiali e la comparsa di Lionardo Salviati diede un nuovo significato al nome "Crusca": in questo contesto l'Accademia aveva il compito di separare la crusca, di "setacciare" la lingua e di ottenere il "fiore", cioè la parte migliore.

L'Accademia divenne così la prima istituzione linguistica in Europa e la prima a pubblicare un dizionario, il Vocabolario degli Accademici della Crusca (1612), contribuendo in modo decisivo alla formazione e alla diffusione della lingua italiana.

BIBLIOGRAFIA

Accademia della Crusca. (n.d.). *Storia*. Accademia della Crusca.

Accademia della Crusca. (n.d.). *The Accademia della Crusca in Italy: Past and present*. Accademia della Crusca.

Redondo, J.-C. (2007). *Le modèle florentin et l'Académie de la Crusca*. *Revue de l'histoire des religions*, 224(2), 197–219.

ЛІНГВІСТИЧНІ ІДЕЇ ТА МОВНІ РЕАЛІЇ У XVIII ТА XIX СТОЛІТТЯХ

Єлизавета РИБАК

Київський національний лінгвістичний університет

У XVIII–XIX століттях італійська лінгвістика зазнала змін, що вплинули на формування сучасної італійської мови. Цей період відзначався активними дискусіями щодо стандартизації мови та вибору між діалектами. Ключовою темою стала «*Questione della lingua*» (мовне питання), яка передбачала вибір між діалектами для створення єдиного літературного стандарту. Ця дискусія, розпочавшись у XVI столітті, суттєво впливала на мовну політику Італії. Під впливом Просвітництва XVIII століття зросла увага до освіти та науки, що сприяло розвитку італійської мови. Заснування академій, публікація енциклопедій і словників допомогли стандартизувати мову та збагачувати її лексику.

У XIX столітті, на тлі національно-визвольних рухів та об'єднання Італії, мовне питання набуло політичного значення. Вибір тосканського діалекту як основи літературної мови став символом національної єдності, а літературні твори цього періоду закріпили новий мовний стандарт.

ЛІТЕРАТУРА

Ascoli, G. I. (2008). «*Scritti sulla questione della lingua*».

Trifonova, G. V. (a cura di). (2020). *La cultura italiana nella formazione della civiltà europea: Atti della conferenza scientifico-pratica internazionale.*

LINGUISTICHE IDEE E REALTÀ LINGUISTICHE NEL XVIII E XIX SECOLO

Yelyzaveta RYBAK

Università Linguistica Nazionale di Kiev

Nel XVIII–XIX secolo, la linguistica italiana subì dei cambiamenti che influenzarono la formazione della lingua italiana moderna. Questo periodo fu caratterizzato da vivaci discussioni sulla standardizzazione della lingua e sulla scelta tra i dialetti. Il tema centrale fu la «*Questione della lingua*», che riguardava la scelta tra i dialetti per creare uno standard letterario unificato.

Questo dibattito, iniziato nel XVI secolo, influenzò profondamente la politica linguistica dell'Italia. Sotto l'influenza dell'Illuminismo del XVIII secolo, aumentò l'attenzione verso l'educazione e la scienza, favorendo lo sviluppo della lingua italiana. La fondazione delle accademie, la pubblicazione di enciclopedie e dizionari contribuirono a standardizzare la lingua e arricchirne il vocabolario.

Nel XIX secolo, sullo sfondo dei movimenti nazionalisti e dell'unificazione dell'Italia, la questione linguistica acquisì un significato politico. La scelta del dialetto toscano come base per la lingua letteraria divenne simbolo di unità nazionale, e le opere letterarie di questo periodo consolidarono il nuovo standard linguistico.

BIBLIOGRAFIA

Ascoli, G. I. (2008). «Scritti sulla questione della lingua».

Trifonova, G. V. (a cura di). (2020). La cultura italiana nella formazione della civiltà europea: Atti della conferenza scientifico-pratica internazionale.

ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ДІАЛЕКТІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Софія ТУЧИНА

Київський національний лінгвістичний університет

Серед причин виникнення та розвитку діалектів італійської мови основною є вплив історичних, соціокультурних і політичних факторів, що сприяли формуванню мовної різноманітності в Італії. Країна з багатою історією, під впливом численних завоювань — від Римської імперії до арабів, іспанців і австрійців — зберігає безліч локальних варіантів італійської мови. Наприклад, у Неаполі збереглися численні слова іспанського походження, а на Сицилії, через арабське панування, можна почути лексичні елементи, що відрізняються від стандартної італійської.

Діалекти є відображенням культурної та соціальної ситуації різних регіонів. У Ломбардії, де тривалий час існувала австрійська влада, діалект містить багато німецьких елементів, тоді як у Тоскані, осередку італійської літератури, зберігся варіант, найближчий до стандартної мови. Так, наприклад, у неаполітанському діалекті можна почути фразу: "*Vieni cca' che te lo faccio vedé!*" (буквально: "Приходь сюди, я тобі це покажу!"), де

використовується слово "cca" замість стандартного "qui", що є характерним для цього регіону. Політико-географічна фрагментація Італії сприяла мовній різноманітності, оскільки кожен регіон мав свою мовну ідентичність, що закріпилася в діалектах. Збереженню діалектів в Італії сприяє активний вплив медіа та освіти на їх існування та розвиток.

ЛІТЕРАТУРА

- Romito, L., & Renzelli, M. (2014). *Lingua italiana e dialetti prima e dopo l'Unità d'Italia*. Rubbettino.
- Bombi, R. (2013). *Ma che lingua fa? Alcune riflessioni sullo standard e sul neo-standard*. Il Calamo, 45–67.

LE CAUSE DELL'ORIGINE DEI DIALETTI NELLA LINGUA ITALIANA

Sofiia TUCHYNA

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Tra le ragioni della nascita e dello sviluppo dei dialetti della lingua italiana, la principale è l'influenza di fattori storici, socio-culturali e politici che hanno contribuito alla formazione della diversità linguistica in Italia. Un Paese con una storia ricca, influenzata da numerose conquiste – dall'Impero romano agli arabi, agli spagnoli e agli austriaci – conserva molte varianti locali della lingua italiana. A Napoli, ad esempio, si sono conservate numerose parole di origine spagnola, mentre in Sicilia, a causa della dominazione araba, si possono ascoltare elementi lessicali diversi dall'italiano standard.

I dialetti riflettono la situazione culturale e sociale delle diverse regioni. In Lombardia, dove è esistita a lungo la dominazione austriaca, il dialetto contiene molti elementi germanici, mentre in Toscana, centro della letteratura italiana, si è conservata la variante più vicina alla lingua standard. Ad esempio, nel dialetto napoletano si può sentire la frase: "*Vieni cca' che te lo faccio vedere!*" (letteralmente: "Vieni qui, te lo faccio vedere!"), dove si usa la parola "cca" al posto del "qui" standard, tipico di questa regione. La frammentazione politica e geografica dell'Italia ha contribuito alla diversità linguistica, poiché ogni regione ha una propria identità linguistica che si riflette nei dialetti. La conservazione dei dialetti in Italia è facilitata dall'influenza attiva dei media e dell'istruzione sulla loro esistenza e sul loro sviluppo.

BIBLIOGRAFIA

- Romito, L., & Renzelli, M. (2014). *Lingua italiana e dialetti prima e dopo l'Unità d'Italia*. Rubbettino.
- Bombi, R. (2013). *Ma che lingua fa? Alcune riflessioni sullo standard e sul neo-standard*. Il Calamo, 45–67.

РОЛЬ «БОЖЕСТВЕННОЇ КОМЕДІЇ» ДАНТЕ У СТАНОВЛЕННІ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Дмитро ФАРЕНЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Роль Данте Аліг'єрі у формуванні італійської мови та стилістичні особливості його творчості, зокрема “*Божественної комедії*”, є ключовими аспектами вивчення історії італійського лінгвістичного простору. У XIII-XIV століттях латина залишалася мовою церкви, науки та культури, тоді як численні діалекти використовувалися в повсякденному спілкуванні. Данте, застосовуючи флорентійський діалект, підніс народну мову до рівня літературної, заклавши основи майбутнього літературного стандарту. У трактаті “*De vulgari eloquentia*” він обґрунтовує необхідність використання народної мови в літературі, утверджуючи її як важливий елемент культурної ідентичності.

У “*Божественній комедії*” це мовне багатство проявляється у поєднанні високого та розмовного стилів, зокрема в сценах *Пекла*, де народна мова передає атмосферу гріховності з елементами гумору, створюючи контраст між святим і буденним.

Творчість Данте відіграла визначну роль у стандартизації італійської мови, заклала основи її літературного канону та сприяла формуванню національної ідентичності.

ЛІТЕРАТУРА

- Letteratura Italia: dal Dolce Stil Novo all'Umanesimo*. (2016).
<https://www.letteraturaitalia.it/wp-content/uploads/ebook-Letteratura-Italia-1-dal-dolce-Stilnovo-allUmanesimo-by-cm-2016.pdf>

Nick. (2022, May 19). *Dante: The 3 ways he influenced modern Italian history*. The History Ace. <https://thehistoryace.com/dante-the-3-ways-he-influenced-modern-italian-history/>

IL RUOLO DI DANTE NELLA FORMAZIONE DELLA LINGUA NAZIONALE. LE CARATTERISTICHE STILISTICHE DE "LA DIVINA COMMEDIA"

Dmytro FARENIUK

Università nazionale linguistica di Kyiv

Il ruolo di Dante Alighieri nella formazione della lingua italiana e le caratteristiche stilistiche delle sue opere, in particolare della *Divina Commedia*, sono aspetti fondamentali nello studio della storia dello spazio linguistico italiano. Tra il XIII e il XIV secolo, il latino rimaneva la lingua della Chiesa, della scienza e della cultura, mentre i numerosi dialetti venivano utilizzati nella comunicazione quotidiana. Utilizzando il dialetto fiorentino, Dante elevò la lingua volgare al livello di lingua letteraria, ponendo le basi per il futuro standard letterario. Nel trattato *De vulgari eloquentia*, egli giustifica la necessità di usare la lingua volgare nella letteratura, affermandola come un elemento chiave dell'identità culturale.

Nella *Divina Commedia*, questa ricchezza linguistica si manifesta nella combinazione di stili elevati e colloquiali, in particolare nelle scene dell'Inferno, dove il linguaggio popolare trasmette l'atmosfera del peccato con elementi di umorismo, creando un contrasto tra il sacro e il quotidiano.

L'opera di Dante ha avuto un ruolo cruciale nella standardizzazione della lingua italiana, ha stabilito le basi del suo canone letterario e ha contribuito alla formazione dell'identità nazionale.

BIBLIOGRAFIA

- Letteratura Italia: dal Dolce Stil Novo all'Umanesimo*. (2016).
<https://www.letteraturaitalia.it/wp-content/uploads/ebook-Letteratura-Italia-1-dal-dolce-Stilnovo-allUmanesimo-by-cm-2016.pdf>
- Nick. (2022, May 19). *Dante: The 3 ways he influenced modern Italian history*. The History Ace. <https://thehistoryace.com/dante-the-3-ways-he-influenced-modern-italian-history/>

ЕВОЛЮЦІЯ ФОНЕТИЧНОЇ СИСТЕМИ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Анна ШУЛЬГА

Київський національний лінгвістичний університет

Вивчення еволюції фонетичної системи італійської мови є важливим аспектом в загальному дослідженні історії фонетичних процесів та змін, що безпосередньо вплинули на формування сучасної італійської мови. На сьогодні ця тема є досить актуальною, адже вона не тільки відкриває нам завісу історії італійської мови, а й особливості фонетики всіх романських мов. Дослідження еволюції фонетичної системи італійської мови має велике значення і для вивчення та розуміння діалектів, яких в Італії налічується понад 40 лише основних, та збереження мовної спадщини Італії.

Основними вісьмома фонетичними процесами є “assimilazione consonantica”, “caduta di consonanti finali”, “geminazione”, “sincope”, “vocalismo”, “chiusura delle vocale toniche in iato” etc. Наприклад, фонетичний процес “caduta di consonante finale -s” відбувся у латинському слові “tempus”, і як наслідок утворилось вже сучасне італійське слово “tempo”. Іншим прикладом слугує трансформація латинського слова “somnum” в італійське “sonno”, що відображає фонетичний процес “assimilazione”.

Дослідження еволюції фонетичної системи італійської мови може бути корисним студентам, науковцям та всім, хто цікавиться історією однієї з наймилозвучніших мов світу – італійською.

ЛІТЕРАТУРА

Patota, G. (2004). *Lineamenti di grammatica storica dell'italiano*.

EVOLUZIONE DEL SISTEMA FONETICO DELLA LINGUA ITALIANA

Anna SHULHA

Università nazionale linguistica di Kiev

Lo studio dell'evoluzione del sistema fonetico della lingua italiana è un aspetto importante nello studio generale della storia dei processi fonetici e dei cambiamenti che hanno influenzato direttamente la formazione della lingua italiana moderna. Oggi questo argomento è molto attuale, in quanto non solo apre il velo della storia della lingua italiana, ma anche delle particolarità della fonetica di tutte le lingue romanze. Lo studio dell'evoluzione del sistema fonetico della lingua italiana è di grande importanza per lo studio e la comprensione dei dialetti, di cui esistono più di 40 principali in Italia, e per la conservazione del patrimonio linguistico italiano.

I principali otto processi fonetici sono “assimilazione consonantica”, “caduta di consonanti finali”, “geminazione”, “sincope”, “vocalismo”, “chiusura delle vocali toniche in iato”, ecc. Ad esempio, il processo fonetico “caduta di consonante finale -s” ha riguardato la parola latina “tempus”, e di conseguenza si è formata la parola italiana moderna “tempo”. Un altro esempio è la trasformazione della parola latina “somnum” nella parola italiana “sonno”, che riflette il processo fonetico di “assimilazione”.

Lo studio dell'evoluzione del sistema fonetico italiano può essere utile per gli studenti, ricercatori e a tutte le persone interessate alla storia di una delle lingue più melodiose del mondo, l'italiano.

BIBLIOGRAFIA

Patota, G. (2004). *Lineamenti di grammatica storica dell'italiano*.

ПИСЬМОВА ТА РОЗМОВНА ЛАТИНСЬКА МОВА В ІТАЛІЇ

Микита ЯВДОСЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Латинська мова, що виникла в центральній частині Італії, спочатку була мовою племені латинів, які оселилися в області Лації. Завдяки військовим, політичним та економічним досягненням Риму, латинська мова поширилася по всій Італії, а з II століття до н.е. почала виходити за її межі.

У період Римської імперії латинська мова існувала в двох основних формах: письмовій та розмовній. Письмова латина використовувалася в офіційних документах, літературі та науці, тоді як розмовна латина була мовою повсякденного спілкування серед різних верств населення. Розмовна латина, або народна латина, зазнавала значних змін та варіацій, що призводили до утворення різних діалектів.

З часом, особливо після падіння Західної Римської імперії, латинська мова еволюціонувала, даючи початок романським мовам, серед яких і сучасна італійська. Однак латина продовжувала використовуватися як мова науки, церкви та дипломатії протягом середньовіччя та нового часу.

ЛІТЕРАТУРА

- Балалаєва, О. Ю., & Вакулик, І. І. (2012). *Латинська мова та основи ботанічної систематики*. Київ: Фітосоціоцентр.
- Балалаєва, О. Ю. (Ред.). (2015). *Латинська мова: навчальний посібник*. Київ: ВПЦ НУБіП.

LATINO SCRITTO E PARLATO IN ITALIA

Mykyta YAVDOSIUK

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

La lingua latina, originaria della parte centrale dell'Italia, era inizialmente la lingua della tribù dei Latini, che si stabilirono nella regione del Lazio. Grazie ai successi militari, politici ed economici di Roma, il latino si diffuse in tutta Italia e, dal II secolo a.C., iniziò a oltrepassarne i confini.

Durante il periodo dell'Impero Romano, la lingua latina esisteva in due forme principali: scritta e parlata. Il latino scritto era utilizzato nei documenti ufficiali, nella letteratura e nella scienza, mentre il latino parlato era la lingua della comunicazione quotidiana tra le diverse classi sociali. Il latino parlato, o latino volgare, subì significative trasformazioni e variazioni, che portarono alla formazione di diversi dialetti.

Nel corso del tempo, soprattutto dopo la caduta dell'Impero Romano d'Occidente, la lingua latina si evolse dando origine alle lingue romanze, tra cui l'italiano moderno. Tuttavia, il latino continuò ad essere utilizzato come lingua della scienza, della Chiesa e della diplomazia durante il Medioevo e l'epoca moderna.

BIBLIOGRAFIA

- Balalaieva, O. Y., & Vakulyk, I. I. (2012). *Latynska mova ta osnovy botanichnoi systematyky* [Lingua latina e fondamenti della sistematica botanica]. Kiev: Phytosociocenter.
- Balalaieva, O. Y. (Ed.). (2015). *Latynska mova: Navchalnyi posibnyk* [Lingua latina: manuale di studio]. Kiev: VPC NUBiP.

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 5 / SECTION 5
(15.00 – 17.00)

Сучасні філологічні студії французької мови: синхронія та діяхронія /
Modern philological studies of the French language:
synchrony and diachrony

Модератор Наталія ДЯЧЕНКО /
Moderator Nataliia DIACHENKO

завідувач кафедри романських мов, Київський національний лінгвістичний
університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of
Romance Languages, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences
(Philology), Associate Professor.

<https://surl.li/hymwvy>

СТИЛІСТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЛЕКСИЧНОЇ СПЕЦИФІКИ У ТВОРЧОСТІ ГІ ДЕ МОПАССАНА

Глафіра АТАЄВА

Київський національний лінгвістичний університет

Лексика французької літератури ХІХ століття відзначається багатством експресивних засобів та глибокою культурною традицією. Одним із ключових представників цього періоду є видатний французький новеліст Гі де Мопассан, чия мовна специфіка й досі залишається актуальною, що свідчить про загальносвітову цінність французької літературної спадщини ХІХ століття.

Мопассан вирізняється винятковою майстерністю у використанні мовних засобів, поєднуючи загальноновживану лексику і вишукані стилістичні прийоми. Його тексти позначені широким застосуванням експресивної лексики, зокрема епітетів та метафор, які формують образну систему його творів. Особливої уваги заслуговує створення письменником психологічних портретів персонажів: через мовні засоби він тонко передає їхній внутрішній стан, емоції, переживання та соціальні ролі.

У творах Мопассана віднаходяться також й специфічні прошки французької лексики, зокрема архаїзми та діалектизми, що сприяє відтворенню колориту доби та збагаченню художнього тексту. Його новели вирізняються гнучкістю стилю, здатного передати весь спектр людських емоцій: від легкої усмішки до в'їдливої сатири, від тихого смутку до глибокого екзистенційного відчаю. Через іронію та гротеск автор висвітлює соціальні контрасти, поступово змінюючи тональність від саркастичного викриття суспільних вад до співчутливого й рефлексивного осмислення людської природи.

ЛІТЕРАТУРА

Guy de Maupassant (1990). *Твори в двох томах* (Том 1, Том 2; Вибрані оповідання, переклад з французької). Київ: Видавництво художньої літератури «Дніпро».

Пащенко В. Guy de Maupassant. Нарис життя і творчість. – К.: Дніпро, 1986.

Барт, Ролан. "Смерть автора" /Сучасна літературознавча теорія. -Київ: Смолоскип, 2002.

LES ENJEUX STYLISTIQUES DES SPÉCIFICITÉS LEXICALE DANS L'ŒUVRE DE GUY DE MAUPASSANT

Hlafira ATAIEVA

Université nationale linguistique de Kyiv

Le lexique de la littérature française du XIXe siècle se distingue par une richesse de moyens expressifs et une profonde tradition culturelle. L'un des principaux représentants de cette période est le remarquable nouvelliste français Guy de Maupassant, dont la spécificité linguistique reste d'actualité, témoignant de la valeur universelle du patrimoine littéraire français du XIXe siècle.

Maupassant se distingue par une maîtrise exceptionnelle dans l'utilisation des moyens linguistiques, combinant le vocabulaire courant avec des procédés stylistiques raffinés. Ses textes se caractérisent par un usage étendu du lexique expressif, notamment des épithètes et des métaphores, qui structurent le système imagé de ses œuvres. La création de portraits psychologiques de personnages mérite une attention particulière : à travers les moyens linguistiques, il transmet subtilement leur état intérieur, leurs émotions, leurs expériences et leurs rôles sociaux.

Les œuvres de Maupassant incluent également des couches spécifiques du lexique français, notamment des archaïsmes et des régionalismes, qui contribuent à recréer le coloris de l'époque et à enrichir le texte artistique. Ses nouvelles se distinguent par une souplesse de style capable de transmettre toute la gamme des émotions humaines : du sourire léger à la satire mordante, de la tristesse discrète au profond désespoir existentiel. À travers l'ironie et le grotesque, l'auteur met en lumière les contrastes sociaux, changeant progressivement de tonalité : de la dénonciation sarcastique des défauts de la société à une réflexion compatissante et introspective sur la nature humaine.

RÉFÉRENCES

- Guy de Maupassant (1990). Œuvres en deux volumes (Volume 1, Volume 2 ; Nouvelles choisies, traduction du français). Kyiv : Éditions de littérature artistique «Dnipro».
- Pachtchenko V. Guy de Maupassant. Esquisse de vie et de création. – Kyiv : Dnipro, 1986.

Barthes, Roland. « La mort de l'auteur » / Théorie littéraire moderne. – Kyiv : Smoloskyp, 2002.

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНЕ ПОЛЕ ТА ЙОГО СТРУКТУРА

Вікторія БЕЗШТАНЬКО

Київський національний лінгвістичний університет

У лінгвістичній науці існують різноманітні підходи до концепції "лексико-семантичного поля". Однак, попри численні наукові розвідки, теоретичні засади цього поняття залишаються не повністю розробленими та продовжують бути предметом активних наукових дебатів.

Поняття "семантичне поле" було вперше введено в 1924 році Г. Іпсеном (Дашкова, 2020). Він вважав, що поле – "набір слів із спільним значенням". Загалом, "семантичне поле" розглядають з точки зору двох напрямів: екстралінгвістичного та лінгвістичного. Одними з провідних науковців у цій галузі були Й. Трір, Й. Вайсгербер, Г. Іпсен тощо. Так, наприклад, Й. Трір та Й. Вайсгербер мали схожі думки, вважаючи, що слова не є ізольованими і набувають сенсу завдяки взаємодії з іншими, суміжними словами в межах певного поля (Дашкова & Шкворченко, 2021). Протилежна думка існувала у В. Порцига. Як об'єкт дослідження він брав лінгвістику загалом і досліджував поле, як конструкцію, що складається з двох чи більше слів, які пов'язані між собою на рівні синтаксису (наприклад, "нога" та "йти") (Дашкова, 2020). На відміну від Й. Тріра, науковець вважав, що слово може бути абсолютно незалежним від контексту. Але незважаючи на таку різноманітність думок, можна виділити головну ідею: лексико-семантичне поле – це певна сукупність одиниць, що об'єднані спільною семантичною ознакою. Проте, щоб цілісно розуміти, як слова функціонують між собою, варто дослідити структуру поля.

Науковці зазначають, що лексико-семантичне поле має ієрархічну будову (Дашкова, 2020). Структура містить в собі взаємопов'язані елементи, такі як ядро та периферія, семантичні зв'язки. У ядрі знаходиться максимальна концентрація слів, що виражають основну концепцію поля. На відміну від ядра, периферія містить слова, що мають більш вузьке, або специфічне значення (архаїзми, діалектизми, тощо). Варто зазначити, зі збільшенням відстані від ядра, зв'язок між центральним компонентом та

значенням лексем поля стає слабшим. А семантичні зв'язки допомагають визначити межі кожного поля за допомогою синонімічних, антонімічних відношень, тощо.

ЛІТЕРАТУРА:

- Дашкова, К. В. (2020). Поняття "лексико-семантичне поле" і його структура. *Наукові записки Міжнародного гуманітарного університету*. Вип. 33. С. 56–60.
- Дашкова, К., Шкворченко, Н. (2021). Лексико-семантична група "Flood" в сучасній англійській мові. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія*. Вип. 1 (45). С. 202–208.
- Канонік, Н., Шкаровецька, А. (2015). Наукові підходи до вивчення лексико-семантичних полів у лексико-семантичній системі сучасної англійської мови. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Серія: Філологічні науки: Мовознавство*. С. 193–195.

LE CHAMP LEXICO-SÉMANTIAQUE ET SA STRUCTURE

Viktoriia BEZSHTANKO

Université nationale linguistique de Kyiv

En science linguistique, il existe plusieurs approches du concept de "champ lexico-sémantique". Cependant, malgré de nombreuses recherches scientifiques, les fondements théoriques de ce concept n'ont pas été entièrement développés et reste un sujet de débats scientifiques actifs.

Le concept de "champ sémantique" a été introduit pour la première fois en 1924 par G. Ipsen (Дашкова, 2020). Selon lui, un champ est "un ensemble de mots ayant une signification commune". En général, le "champ sémantique" est considéré dans deux directions: extralinguistique et linguistique. Parmi les principaux chercheurs dans ce domaine, on compte J. Trier et J. Weisgerber, G. Ipsen, etc. Par exemple, J. Trier et J. Weisgerber avaient des opinions similaires, estimant que les mots ne sont pas isolés et qu'ils acquièrent un sens par l'interaction avec d'autres mots apparentés dans un certain domaine (Дашкова & Шкворченко, 2021). W. Porzig avait une opinion opposée. Il a pris la linguistique en général comme objet d'étude et a analysé le champ comme une construction composée de deux ou plusieurs mots liés entre eux au niveau

de la syntaxe (par exemple, "jambe" et "marcher") (Дашкова, 2020). Contrairement à J. Trier, ce chercheur pensait qu'un mot peut être totalement indépendant du contexte. Malgré cette diversité d'opinions, on peut dégager une idée principale: le champ lexico-sémantique est un ensemble d'unités unies par une caractéristique sémantique commune. Cependant, pour comprendre pleinement comment les mots fonctionnent ensemble, il convient d'étudier la structure du champ.

Les chercheurs soulignent que le champ lexico-sémantique a une structure hiérarchique (Дашкова, 2020). La structure comprend des éléments interdépendants tels que le noyau et la périphérie, les relations sémantiques. Le noyau contient la concentration maximale de mots qui expriment le concept principal du champ. Contrairement au noyau, la périphérie contient des mots qui ont un sens plus étroit ou plus spécifique (archaïsmes, dialectismes, etc). Il est à noter que plus on s'éloigne du noyau, plus le lien entre l'élément central et le sens de lexèmes du champ s'affaiblit. Par ailleurs, les relations sémantiques permettent de définir les limites de chaque champ à travers des relations synonymiques, antonymiques, etc.

LITTÉRATURE

Дашкова, К. В. (2020). Поняття "лексико-семантичне поле" і його структура. *Наукові записки Міжнародного гуманітарного університету*. Вип. 33. С. 56–60.

Дашкова, К., Шкворченко, Н. (2021). Лексико-семантична група "Flood" в сучасній англійській мові. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія*. Вип. 1 (45). С. 202–208.

Канонік, Н., Шкаровецька, А. (2015). Наукові підходи до вивчення лексико-семантичних полів у лексико-семантичній системі сучасної англійської мови. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Серія: Філологічні науки: Мовознавство*. С. 193–195.

ФРАЗЕОЛОГІЗМИ У ФРАНЦУЗЬКИХ СПОРТИВНИХ МАС-МЕДІА

Світлана БЕРЕГОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Фразеологізм – семантично пов'язане сполучення слів, яке, на відміну від подібних до нього за формою синтаксичних структур (висловів або [речень](#)), не виникає в процесі мовлення відповідно до загальних граматичних і значеннєвих закономірностей поєднання [лексем](#), а відтворюється у вигляді усталеної, неподільної, цілісної конструкції. Ще його називають « Крилатим висловом ».

Фразеологізми мають різноманітне походження. Одним із найрозповсюдженіших факторів їх утворення є історичний контекст. Іншими факторами появи прийнято вважати літературу та запозичення. Активне висвітлення спортивних подій в мас-медіа посприяло появі та закріпленню фразеологізмів. Деякі з них навіть використовуються у повсякденному житті. Досить популярний фразеологізм « Il a l'esprit d'équipe », який використовують в контексті злагодженої роботи певної групи людей, тепер розповсюджений не тільки у спорті, але й в повсякденному житті.

Фразеологізми у спортивних мас-медіа відіграють досить важливу роль, таку як формуванні стилістики спортивних текстів і створення яскравої та емоційної мови. Аналіз таких мовних зворотів допомагає зрозуміти механізми розвитку сучасної французької мови, а також особливості спортивної лексики.

Прикладом французького фразеологізму є « javelot d'or », що при прямому перекладі означає « золотий спис », хоча його значення є більш цікавим. Цей фразеологізм є метафорою для золотих медалей у киданні списа.

Фразеологізми це не лише прикраса мовлення, але й важливий елемент, що відображає культурний й історичний аспект життя. Спортивні фразеологізми надають текстам яскравості, якої бракує при описі спортивних подій. Вивчення таких фразеологізмів дозволяє глибше зрозуміти розвиток сучасної мови і її зв'язок з мас-медіа.

ЛІТЕРАТУРА

Смущинська, І. В. (2015). « Французька Лексикологія »

Ezvan, J. J. (2024) Jeux olympiques : inoubliables jours de France. Le Figaro, N° 24 873, 2.

Wikipedia. (н.д.). Фразеологізми. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Фразеологізм>

LES PHRASEOLOGISMES DANS LES MÉDIAS SPORTIFS FRANÇAIS

Svietlana BEREGOVA

Université nationale linguistique de Kyiv

Un phraséologisme est une combinaison de mots sémantiquement liés qui, contrairement aux structures syntaxiques similaires par leur forme (expressions ou phrases), ne se forme pas dans le processus de parole conformément aux lois grammaticales et significatives générales de la combinaison des lexèmes, mais est reproduite sous forme de construction stable, indivisible et intégrale. On l'appelle aussi « expression ailée ».

Les phraséologismes ont des origines variés. L'un des facteurs les plus courants de leur formation est le contexte historique. D'autres facteurs d'émergence sont considérés comme la littérature et les emprunts. La couverture active des événements sportifs dans les médias a contribué à l'émergence et à la consolidation des phraséologies. Certains d'entre eux sont même utilisés dans la vie quotidienne. Un phraséologie davantage populaire est « Il a l'esprit d'équipe », utilisé dans le contexte du travail d'équipe harmonieux d'un groupe de personnes, maintenant répandu non seulement dans le sport, mais aussi dans la vie quotidienne.

Les phraséologismes dans les médias sportifs jouent un rôle important, comme la formation du style des textes sportifs et la création d'une langue vivante et émotionnelle. L'analyse de ces expressions linguistiques aide à comprendre les mécanismes de développement du français contemporain, ainsi que les particularités du vocabulaire sportif.

Un exemple de phraséologisme français est « javelot d'or », qui en traduction littérale signifie « золотий спис », bien que sa signification soit plus intéressante. Ce phraséologie est une métaphore pour les médailles d'or au lancer du javelot.

La phraséologie n'est pas seulement une décoration du discours, mais aussi un élément important qui reflète l'aspect culturel et historique de la vie. La phraséologie sportive ajoute une vivacité aux textes, qui fait défaut lorsqu'il s'agit de décrire des événements sportifs. L'étude de cette phraséologie on permet de mieux comprendre le développement de la langue moderne et sa relation avec les médias de masse.

LITTÉRATURE

Smouchtchynska I. V. (2015). « Lexicologie Française »

Ezvan, J. J. (2024) Jeux olympiques : inoubliables jours de France. Le Figaro, N° 24 873, 2.

Wikipedia. (n.d.). Фразеологізми. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Фразеологізм>

ПОПОВНЕННЯ СЛОВНИКА СУЧАСНОГО ФРАНЦУЗЬКОГО АРГО: РОЛЬ ВЕРЛАНУ ТА АРАБІЗМІВ У МОЛОДІЖНОМУ МОВЛЕННІ (ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНИЙ І ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТИ)

Аліна ГРИЦАЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Французьке арго є динамічним лексичним прошарком, що постійно змінюється під впливом соціальних, культурних і мовних процесів. Одними з основних джерел його поповнення є верлан – специфічний спосіб утворення слів через перестановку складів, а також арабізми, які проникли у французьку мову внаслідок історичних міграційних процесів.

Верлан відіграє ключову роль у формуванні молодіжного мовлення, оскільки дозволяє створювати кодовану лексику, зрозумілу лише певному соціальному колу. Наприклад, слово *meuf* (від *femme* – “жінка”) або *meum* (від *mère* – “мати”) є типовими прикладами цього явища. Використання верлану не лише надає мовленню неформального забарвлення, але й слугує засобом ідентифікації молоді в міському середовищі.

Арабізми також займають важливе місце в сучасному французькому арго, зокрема через вплив іммігрантських спільнот із Північної Африки. Лексеми арабського походження, такі як *kif* (від араб. *كيف* – “насолада”, “кайф”), *bled* (від араб. *بلد* – “село”, “батьківщина”) або *hchoima* (від араб. *حشومة* – “сором”), стали невід’ємною частиною розмовної французької.

Вони не лише збагачують лексику, але й відображають соціокультурні реалії, що формують мовний ландшафт сучасної Франції.

Аналізуючи ці явища, можна дійти висновку, що верлан та арабізми відіграють значну роль у лексико-семантичному та функціональному аспектах молодіжного мовлення. Вони сприяють розвитку сленгу, створенню мовної ідентичності молодого покоління та слугують засобом вираження соціальних і культурних тенденцій.

ЛІТЕРАТУРА

- Мартинюк, О. М. (2014). Верлан як вид молодіжного сленгу (на матеріалі французької мови). *Наукові записки. Серія: Філологічна*, (46), 115–118.
- Нужна, К. А. (2015). *Лінгвопрагматичні особливості французького молодіжного мовлення* (Автореф. дис. ... канд. філол. наук, спец. 10.02.05). Київський національний університет імені Тараса Шевченка.
- Верлан (сленг). (н. д.). *Вікіпедія*. Retrieved from [https://uk.wikipedia.org/wiki/Верлан_\(сленг\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Верлан_(сленг))

L'ENRICHISSEMENT DU VOCABULAIRE DE L'ARGOT FRANÇAIS CONTEMPORAIN : LE RÔLE DU VERLAN ET DES ARABISMES DANS LE LANGAGE DES JEUNES (ASPECTS LEXICO-SÉMANTIQUE ET FONCTIONNEL)

Alina GRYTSACHENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

L'argot français est un ensemble lexical dynamique qui évolue constamment sous l'influence de processus sociaux, culturels et linguistiques. Parmi les principales sources de son enrichissement figurent le verlan – un procédé spécifique de formation des mots par inversion des syllabes – ainsi que les arabismes, qui ont pénétré la langue française en raison des processus migratoires historiques.

Le verlan joue un rôle clé dans la formation du langage des jeunes, car il permet de créer un lexique codé, compréhensible uniquement pour un certain groupe social. Par exemple, le mot meuf (issu de femme – « femme ») ou reum (issu de mère – « mère ») sont des exemples typiques de ce phénomène. L'usage du verlan ne donne pas seulement une teinte informelle au langage, mais sert

également de moyen d'identification pour la jeunesse dans un environnement urbain.

Les arabismes occupent également une place importante dans l'argot français contemporain, notamment sous l'influence des communautés immigrées d'Afrique du Nord. Des lexèmes d'origine arabe, tels que kif (de l'arabe كیف – « plaisir », « extase »), bled (de l'arabe بلد – « village », « pays natal ») ou hchouma (de l'arabe حشومة – « honte »), sont devenus des éléments incontournables du français parlé. Ils enrichissent non seulement le vocabulaire, mais reflètent aussi les réalités socioculturelles qui façonnent le paysage linguistique de la France contemporaine.

En analysant ces phénomènes, on peut conclure que le verlan et les arabismes jouent un rôle significatif dans les aspects lexico-sémantique et fonctionnel du langage des jeunes. Ils contribuent au développement de l'argot, à la construction de l'identité linguistique des nouvelles générations et servent de moyen d'expression des tendances sociales et culturelles.

BIBLIOGRAPHIE

- Мартинюк, О. М. (2014). Верлан як вид молодіжного сленгу (на матеріалі французької мови). *Наукові записки. Серія: Філологічна*, (46), 115–118.
- Нужна, К. А. (2015). *Лінгвопрагматичні особливості французького молодіжного мовлення* (Автореф. дис. ... канд. філол. наук, спец. 10.02.05). Київський національний університет імені Тараса Шевченка.
- Верлан (сленг). (н. д.). *Вікіпедія*. Retrieved from [https://uk.wikipedia.org/wiki/Верлан_\(сленг\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Верлан_(сленг))

ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКОГО СЛЕНГУ

Олександра ГУЛЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Сленг – це комплекс мовних засобів, що використовуються певною соціальною групою чи колективом і які в літературній мові отримують певне експресивно-емоційне забарвлення. Молодь охоче підхоплює оригінальні, образні, дотепні та емоційно насичені слова, які допомагають створити невимушену атмосферу під час розмови та відчуття належності до елітної соціальної групи. Такі вирази активно використовуються в

мовленні, часто мають саркастичний відтінок та швидко змінюються (Панченко, 2021).

Сленг відображає світогляд молоді, культуру та сучасні тенденції. Із стрімким розвитком сучасних технологій, появою соціальних мереж і месенджерів, сленг поповнюється новими словами і виразами, що швидко входять у повсякденне мовлення.

У французькій мові існує три мовленнєвих реєстри – *soutenu*, *courant*, *familier*. *Soutenu* – найвищий рівень за ступенем формальності, *courant* – це повсякденне мовлення, що може використовуватись, як в офіційних ситуаціях, так і не в офіційних. А ось *familier* – невимушений розмовний рівень, якому характерно використання жаргонізмів, спрощених граматичних структур. За визначенням Ставицької Л. О. "Сленг – це різновид розмовної мови, яка оцінюється суспільством, як фамільярна" (Ставицька, 2005).

Французький сленг нараховує багато особливостей як на лексичному, так і на граматичному рівнях (запозичення, неологізми, використання скорочень, написання слів за вимовою тощо). Сленг став невід'ємною частиною життя без якої неможливий подальший розвиток сучасної французької мови.

ЛІТЕРАТУРА

- Панченко, О. І. (2021). Лексико-семантична класифікація англійського молодіжного сленгу. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія*. Том 32 (71), № 2, Ч. 1 С. 190–194.
- Пилипей, Ю. А. (2018). Сленг, етапи його розвитку та місце в сучасному світі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, (36 (1)), С. 112–114.
- Ставицька, Л. О. (2005). *Арго, жаргон, сленг: соціальна диференціація української мови*. Київ.: Критика. 462 с.
- Шліхтенко, Ю. В., Колонюк, С. М., Ваколюк, Т. А. (2024). Вплив масової культури та технологій на розвиток молодіжного сленгу в англійській мові. *Науковий журнал «Молодий Вчений»*. № 6.1(130.1), С. 87–91.

CARACTÉRISTIQUES LEXICALES ET GRAMMATICALES DE LE SLANG FRANÇAIS

Oleksandra HULENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le slang est un ensemble d'outils linguistiques utilisés par un groupe social ou un collectif particulier et qui reçoivent une certaine coloration expressive et émotionnelle dans la langue littéraire. Les jeunes s'approprient volontiers des mots originaux, imaginatifs, spirituels et chargés d'émotion qui contribuent à créer une atmosphère détendue au cours d'une conversation et leur donnent l'impression d'appartenir à un groupe social d'élite. Ces expressions sont utilisées activement dans le discours, ont souvent une connotation sarcastique et changent rapidement (Panchenko, 2021).

Le slang est un vocabulaire largement utilisé par la jeune génération, en d'autres termes, "la langue des jeunes". Le slang reflète la vision du monde des jeunes, leur culture et les tendances actuelles. Avec le développement rapide des technologies modernes, l'émergence des réseaux sociaux et des messageries, l'argot s'enrichit de nouveaux mots et expressions qui entrent rapidement dans le langage courant.

Il existe trois registres de discours en français : soutenu, courant, familier. Le niveau soutenu est le niveau le plus élevé en termes de formalité, tandis que le niveau courant est un discours de tous les jours qui peut être utilisé dans des situations formelles et informelles. Quant au niveau familier, il s'agit d'un niveau de conversation décontracté, caractérisé par l'utilisation d'un jargon et de structures grammaticales simplifiées. Selon Stavytska L. O., "le slang est une sorte de langage familier que la société considère comme familial" (Stavytska, 2005).

Le slang français présente de nombreuses particularités, tant au niveau lexical que grammatical. Il se caractérise par des emprunts, des néologismes, l'utilisation d'abréviations, l'épellation des mots par la prononciation, etc. Le slang est devenu une partie intégrante de la vie sans laquelle le développement de la langue française moderne est impossible.

LITTÉRATURE

- Панченко, О. І. (2021). Лексико-семантична класифікація англійського молодіжного сленгу. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія*. Том 32 (71), № 2, Ч. 1 С. 190–194.
- Пилипей, Ю. А. (2018). Сленг, етапи його розвитку та місце в сучасному світі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, (36 (1)), С. 112–114.
- Ставицька, Л. О. (2005). Арго, жаргон, сленг: соціальна диференціація української мови. *Київ.: Критика*. 462 с.
- Шліхтенко, Ю. В., Колонюк, С. М., Ваколюк, Т. А. (2024). Вплив масової культури та технологій на розвиток молодіжного сленгу в англійській мові. *Науковий журнал «Молодий Вчений»*. № 6.1(130.1), С. 87–91.

ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКОЇ ВЕРСІЇ АНІМАЦІЙНОГО МУЛЬТФІЛЬМУ «МАВКА. ЛІСОВА ПІСНЯ»

Олександра КЛИМЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Адаптація анімаційних фільмів для іншомовної аудиторії вимагає не лише буквального перекладу, а й творчого підходу до збереження культурних та стилістичних особливостей оригіналу. Французька версія мультфільму «Мавка. Лісова пісня» є цікавим прикладом такого процесу, оскільки містить як пряму лексичну адаптацію, так і використання особливих мовних засобів, що сприяють кращому сприйняттю фільму французькою аудиторією.

Однією з ключових особливостей французького дубляжу є адаптація українських реалій. Деякі культурно специфічні слова та назви зазнали трансформації, щоб бути зрозумілими для французьких глядачів. Наприклад, слово «Лісовик» у французькій версії було перекладене як «Le Gardien de la Forêt» (Хранитель лісу), що підкреслює його роль у сюжеті, але не містить точного відтворення української назви. Так само «Водяник» отримав ім'я «Esprit de l'Eau (Дух води), що робить його образ зрозумілішим для тих, хто не знайомий з українською міфологією.

Ще одним важливим аспектом є стилістичні зміни. В оригіналі мова персонажів поєднує сучасні розмовні конструкції з архаїчними

елементами, що передають дух народної казки. У французькій версії цей баланс було збережено шляхом використання літературних та поетичних висловів. Наприклад, фраза Мавки: “Я ніколи не завдам тобі зла” у французькому варіанті звучить як “Jamais je ne te ferai de mal”, що додає виразності та мелодійності, відповідаючи французькому стилю казкового оповідання.

Фонетичні та ритмічні особливості також відіграють важливу роль. Наприклад, у сцені, де Лукаш грає на сопілці, український текст пісні «Ой у лузі калина стояла» у французькій версії був замінений на адаптований текст «Dans la forêt, un chant s'élève» («У лісі лунає пісня»), що відповідає ритму та атмосфері сцени, але змінює зміст.

ЛІТЕРАТУРА

Dessin animé <https://www.dailymotion.com/video/x8t7xmc>

Wikipedia (n.d.) Le Royaume de Naya

https://fr.wikipedia.org/wiki/Le_Royaume_de_Naya

LES PARTICULARITÉS LINGUISTIQUES DE LA VERSION FRANÇAISE DU FILM D'ANIMATION «LE ROYAUME DE NAYA»

Oleksandra KLYMENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

L'adaptation des films d'animation pour un public étranger ne nécessite pas seulement une traduction littérale, mais aussi une approche créative afin de préserver les particularités culturelles et stylistiques de l'original. La version française du film «*Le Royaume de Naya*» constitue un exemple intéressant de ce processus, car elle combine une adaptation lexicale directe et l'emploi de procédés linguistiques spécifiques facilitant la réception du film par le public francophone.

L'un des principaux aspects du doublage français est l'adaptation des réalités ukrainiennes. Certains termes et noms propres spécifiques à la culture ont été modifiés afin d'être compréhensibles pour les spectateurs français. Par exemple, le terme «*Лисовик*» (*Lisovyk*) a été traduit par «*Le Gardien de la Forêt*», ce qui souligne son rôle dans l'intrigue, mais ne retranscrit pas fidèlement la désignation ukrainienne. De même, «*Водяник*» (*Vodyanyk*) est devenu «*Esprit de*

l'Eau», une appellation qui rend son image plus accessible à un public non familier avec la mythologie ukrainienne.

Un autre aspect essentiel concerne les modifications stylistiques. Dans la version originale, le langage des personnages combine des constructions modernes et des éléments archaïques qui évoquent l'atmosphère d'un conte populaire. La version française a conservé cet équilibre grâce à l'usage d'expressions littéraires et poétiques. Par exemple, la phrase de Naya: *“Я ніколи не завдам тобі зла”* (*Ya nikoly ne zavdam tobi zla*) a été traduite par *“Jamais je ne te ferai de mal”*, une formulation qui ajoute expressivité et musicalité, tout en s'adaptant au style narratif féérique du français.

Les particularités phonétiques et rythmiques jouent également un rôle important. Par exemple, dans la scène où Lucas joue de la flûte, le texte ukrainien de la chanson *«Ой у лузі калина стояла»* (*Oi u luzi kalyna stoiala*) a été remplacé dans la version française par *«Dans la forêt, un chant s'élève»*, une adaptation qui respecte le rythme et l'atmosphère de la scène, mais en modifie le contenu.

LITTÉRATURE

Dessin animé <https://www.dailymotion.com/video/x8t7xmc>

Wikipedia (n.d.) Le Royaume de Naya

https://fr.wikipedia.org/wiki/Le_Royaume_de_Naya

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ТА ФУНКЦІЙНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ АНГЛІЦИЗМІВ У МОВІ СУЧАСНИХ ФРАНЦУЗЬКИХ ЗМІ

Вікторія ПЛАТ

Київський національний лінгвістичний університет

Англіцизми відіграють важливу роль у сучасній французькій мові, особливо у сфері засобів масової інформації, де глобалізація, інтернет-комунікації та розвиток технологій сприяють їх активному використанню. Вплив англійської мови зумовлений домінуванням англомовних країн у таких галузях, як культура, мода, технології, спорт і масова комунікація.

Лексико-семантичний аналіз англіцизмів показує, що більшість запозичень пов'язані зі сферами, які найбільш динамічно розвиваються. Наприклад, лексеми *«streaming»*, *«start-up»*, *«live»* тощо широко

використовуються у французьких ЗМІ для позначення нових понять, які не мали відповідників у французькій мові. У свою чергу, функціональний аспект демонструє, що англіцизми не лише розширюють словниковий запас французької, але й виконують стилістичну функцію, надаючи текстам сучасності та міжнародного забарвлення.

Французькі журналісти активно використовують англіцизми у заголовках та статтях для привертання уваги аудиторії. Такі слова часто не адаптуються до французької граматики чи фонетики, що свідчить про їхню спонтанність і прагнення до автентичності. Наприклад, заголовки типу «*Le streaming: une révolution dans le monde du cinéma*» підкреслюють сучасний та міжнародний контекст обговорюваної теми.

Таким чином, англіцизми у сучасних французьких ЗМІ є не лише інструментом збагачення лексики, але й відображенням глобалізаційних процесів та соціокультурних змін. Вони впливають на мовний ландшафт Франції, формуючи нові мовні тенденції.

ЛІТЕРАТУРА

- Англіцизми у французькій мові. (н. д.). *Вікіпедія*. Retrieved from https://uk.wikipedia.org/wiki/Англіцизми_у_французькій_мові
- Романенко, О. В. (2018). Англіцизми у французькій мові: соціолінгвістичний аспект. *Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка*, (21), 112–116.
- Calvet, L.-J. (2020). *Les emprunts à l'anglais dans les médias français*. Paris: Didier.
- Crystal, D. (2012). *English as a global language*. Cambridge University Press.
<https://www.cambridge.org/core/books/english-as-a-global-language>
<https://www.cambridge.org/core/journals/journal-of-french-language-studies>
<https://www.leslibraires.fr/>
- Thody, P. (2019). Introducing English language media in French contexts. *Journal of French Language Studies*, 29, 33–47.

CARACTÉRISTIQUES LEXICO-SÉMANTIQUES ET FONCTIONNELLES DES ANGLICISMES DANS LES MÉDIAS FRANÇAIS CONTEMPORAINS

Viktoriia PILAT

Université nationale linguistique de Kyiv

Les anglicismes jouent un rôle important dans la langue française contemporaine, notamment dans les médias, où la mondialisation, les communications internet et le développement technologique favorisent leur utilisation active. L'influence de la langue anglaise est due à la domination des pays anglophones dans des domaines tels que la culture, la mode, la technologie, le sport et la communication de masse.

L'analyse lexicologique et sémantique des anglicismes montre que la plupart des emprunts sont liés aux domaines les plus dynamiques. Par exemple, des termes comme «*streaming*», «*start-up*», «*live*» sont largement utilisés dans les médias français pour désigner de nouveaux concepts qui n'avaient pas de correspondants dans la langue française. En revanche, l'aspect fonctionnel montre que les anglicismes non seulement enrichissent le vocabulaire français, mais remplissent également une fonction stylistique, en apportant modernité et connotation internationale aux textes.

Les journalistes français utilisent activement les anglicismes dans les titres et les articles pour attirer l'attention du public. Ces mots sont souvent non adaptés à la grammaire ou à la phonétique française, ce qui témoigne de leur spontanéité et de la recherche d'authenticité. Par exemple, des titres comme «*Le streaming: une révolution dans le monde du cinéma*» soulignent le contexte moderne et international du sujet traité.

Ainsi, les anglicismes dans les médias français contemporains ne sont pas seulement un moyen d'enrichir le vocabulaire, mais aussi le reflet des processus de mondialisation et des changements socioculturels. Ils influencent le paysage linguistique de la France, créant de nouvelles tendances linguistiques.

LITTÉRATURE

Calvet, L.-J. (2020). *Les emprunts à l'anglais dans les médias français*. Paris: Didier.

Crystal, D. (2012). *English as a global language*. Cambridge University Press.

<https://www.cambridge.org/core/books/english-as-a-global-language>

<https://www.cambridge.org/core/journals/journal-of-french-language-studies>

<https://www.leslibraires.fr/>

Thody, P. (2019). Introducing English language media in French contexts. *Journal of French Language Studies*, 29, 33–47.

Англiцизми у французькій мові. (н. д.). *Вікіпедія*. Retrieved from https://uk.wikipedia.org/wiki/Англiцизми_у_французькій_мові

Романенко, О. В. (2018). Англiцизми у французькій мові: соціолінгвістичний аспект. *Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка*, (21), 112–116.

СЕМІОТИЧНИЙ АСПЕКТ КОЛЬОРОНАЗВ У ФРАНЦУЗЬКИХ КАЗКАХ, ПРИСЛІВ'ЯХ, ПІСНЯХ

Софія САЛІВОН

Київський національний лінгвістичний університет

Семіотика – це наука, яка досліджує знакову природу мовних одиниць, способи передачі інформації, їх процеси та властивості. Основи семіотики започаткували Фердинанд де Соссюр та Чарльз Пірс, які вивчали зв'язок між знаком, значенням та його інтерпретацією.

Колір – це важливий аспект в лінгвістиці, який виконує важливу семіотичну функцію, адже він може відображати наші культурні особливості, традиції, а також впливати на емоційне забарвлення тексту. Тому кольороназви є не лише лексичними одиницями, а також і семіотичними знаками, які можуть відображати певні мовленнєві культурні особливості, традиції та символічні значення.

І. Ковальська зазначає, що "Семантична структура кольороназв у різних функціях видозмінюється від абсолютного переважання денотативного значення до його згасання й переходу на передній план конотативних компонентів ", що значить те, що кольороназви можуть втрачати своє першочергове значення у певних контекстах і набувати символічного значення, що особливо можна побачити у фольклорі, а саме в прислів'ях, казках та піснях.

Також кольороназви можуть суттєво відрізнитись в різних мовах. Наприклад, в французькій мові є фраза: "Être un bleu", що означає, бути новачком в чомусь, бути неосвіченим, тоді як в українській мові, на молоду та неосвічену людину кажуть, що вона ще зовсім молода та зелена,

використовуючи для позначення вже зелений, а не синій колір. На таку різницю між значеннями кольорів у різних мовах, безумовно впливають культурні, історичні, соціальні та лінгвістичні фактори.

ЛІТЕРАТУРА

Ковальська, І. (1999). Особливості відтворення стилістичної семантики колірних лексем у перекладі (на матеріалі української та англійської мов). *Мовознавство*.

L'ASPECT SÉMIOTIQUE DES NOMS DE COULEUR DANS LES CONTES, PROVERBES ET CHANSONS FRANÇAIS

Sofia SALIVON

Université linguistique nationale de Kyiv

La sémiotique est une science qui étudie la nature symbolique des unités linguistiques, les modes de transmission de l'information, ainsi que leurs processus et propriétés. Les bases de la sémiotique ont été établies par Ferdinand de Saussure et Charles Peirce, qui ont étudié le lien entre le signe, le sens et son interprétation.

La couleur est un aspect important en linguistique qui joue une fonction sémiotique essentielle, car elle peut refléter nos particularités culturelles, nos traditions et influencer également la tonalité émotionnelle d'un texte. C'est pourquoi les noms de couleur ne sont pas seulement des unités lexicales, mais aussi des signes sémiotiques capables de refléter certaines particularités culturelles du langage, des traditions et des significations symboliques.

I. Kovalska souligne que « La structure sémantique des noms de couleur, selon leurs différentes fonctions, varie entre une prédominance absolue du sens dénotatif et son effacement progressif au profit des composantes connotatives », ce qui signifie que les noms de couleur peuvent perdre leur signification initiale dans certains contextes et acquérir une valeur symbolique, ce qui est particulièrement visible dans le folklore, notamment dans les proverbes, les contes et les chansons.

De plus, les noms de couleur peuvent varier considérablement d'une langue à l'autre. Par exemple, en français, l'expression « Être un bleu » signifie être un novice dans un domaine, être inexpérimenté, tandis qu'en ukrainien, on

utilise le mot « vert » pour désigner une personne jeune et inexpérimentée. Cette différence entre les significations des couleurs dans différentes langues est incontestablement influencée par des facteurs culturels, historiques, sociaux et linguistiques.

RÉFÉRENCES

Ковальська, І. (1999). Особливості відтворення стилістичної семантики колірних лексем у перекладі (на матеріалі української та англійської мов). *Мовознавство*.

ХАРАКТЕРИСТИКИ АНГЛОМОВНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У СУЧАСНИХ ФРАНЦУЗЬКИХ ЗМІ

Юлія ТКАЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасних французьких засобах масової інформації значну роль відіграють англомовні запозичення, які проникають у лексику під впливом глобалізації, стрімкого технологічного прогресу та домінування англійської мови в міжнародній комунікації. Вони сприяють мовній динаміці, збагачують лексику і водночас змінюють французьку мову, що є предметом занепокоєння мовців щодо збереження національної мовної ідентичності.

Англіцизми у ЗМІ виконують кілька важливих функцій: вони використовуються для позначення нових понять, що не мають точних відповідників у французькій мові (особливо у сфері технологій та економіки). Вони активно використовуються в рекламі, заголовках і журналістських матеріалах, що привертає увагу аудиторії, особливо молодшого покоління, яке орієнтоване на міжнародний інформаційний простір. Також слід зауважити, що англійські запозичення піддаються францизації, адаптуючись під вимову, орфографію та граматичну систему, набуваючи притаманних характеристик для французької мови, наприклад, як відомі слова "football", "week-end", "shopping", "mail".

Але ставлення до англомовних запозичень у Франції є неоднозначним. З одного боку, їх активно використовують у медійному дискурсі як засіб залучення читачів та адаптації з сучасністю, з іншого – існує значний

спротив з боку мовознавців, уряду та частини суспільства, що намагаються зберегти чистоту французької мови. Мовний пуризм і законодавчі ініціативи, такі як закон Тубона, спрямовані на обмеження вживання англіцизмів, проте на практиці ці обмеження не завжди є ефективними.

ЛІТЕРАТУРА

- Матіюк, К. (2011). Англомовні запозичення у французькій мові. *Студентські наукові записки. Серія "Філологічна"*, (4). 106–108. <https://eprints.oa.edu.ua/id/eprint/967>
- Шульженко, О. (2018). Вживання англіцизмів у текстах сучасних французьких ЗМІ. *"Україністика: нові імена в науці": матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих науковців*, 22 – 23 березня 2018 року. Бахмут: ПІМ, 227–229. https://edu.forlan.org.ua/doc/zbirn/Unin_2018.pdf#page=227
- Kukrálová, Š. (2010). *Anglicismes en français contemporain* [Diplomová práce, Univerzita Karlova]. Univerzita Karlova v Praze.

CARACTÉRISTIQUES DES EMPRUNTS ANGLAIS DANS LES MÉDIAS FRANÇAIS CONTEMPORAINS

Yuliia TKACHENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Les emprunts anglais jouent un rôle important dans les médias français contemporains, qui pénètrent dans le vocabulaire sous l'influence de la mondialisation, du progrès technologique rapide et de la domination de l'anglais dans la communication internationale. Ils contribuent à la dynamique linguistique en enrichissant le vocabulaire et en modifiant en même temps la langue française, ce qui est un sujet des inquiétudes pour les francophones afin de préserver leur identité linguistique nationale.

Les anglicismes dans les médias remplissent plusieurs fonctions essentielles : ils servent à désigner des concepts nouveaux qui n'ont pas d'équivalents précis en français (notamment dans les domaines de la technologie et de l'économie). Ils sont activement utilisés dans la publicité, les titres et les documents journalistiques, ce qui attire l'attention du public, en particulier de la jeune génération tournée vers un espace médiatique international. Il convient

également de noter que les emprunts anglais font l'objet d'une francisation, c'est-à-dire qu'ils s'adaptent à la prononciation, à l'orthographe et au système grammatical, acquérant ainsi des caractéristiques propres à la langue française, telles que les mots bien connus « *football* », « *week-end* », « *shopping* », « *mail* ».

Cependant, l'attitude envers des emprunts anglais en France reste ambiguë. D'une part, ils sont largement utilisés dans le discours médiatique comme un moyen d'attirer les lecteurs et s'adapter à la modernité, tandis que les linguistes, le gouvernement et une partie de la société tentent de préserver la pureté de la langue. Le purisme linguistique et les initiatives législatives, telles que la loi Toubon, visent à limiter l'utilisation des anglicismes, mais dans la pratique, ces restrictions ne sont pas toujours efficaces.

LITTÉRATURE

- Kukrálová, Š. (2010). *Anglicismes en français contemporain* [Diplomová práce, Univerzita Karlova]. Univerzita Karlova v Praze.
- Матіюк, К. (2011). Англійські запозичення у французькій мові. *Студентські наукові записки. Серія "Філологічна"*, (4). 106–108. <https://eprints.oa.edu.ua/id/eprint/967>
- Шульженко, О. (2018). Вживання англіцизмів у текстах сучасних французьких ЗМІ. *"Україністика: нові імена в науці": матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих науковців*, 22 – 23 березня 2018 року. Бахмут: ПІМ, 227–229. https://edu.forlan.org.ua/doc/zbirn/Unin_2018.pdf#page=227

ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ ПОЛІТИЧНИХ СЛОГАНІВ НА ПРИКЛАДІ ФРАНЦУЗЬКИХ ВИБОРЧИХ КАМΠΑНІЙ

Яна ХОМЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

В світлі останніх геополітичних подій, що підштовхують політичний дискурс до активного розвитку, усе актуальнішими стають дослідження саме політичних промов, робіт, текстів.

Слогани є одним із найкоротших і в той же час найпотужніших засобів впливу на аудиторію завдяки місткому викладу комунікативного посилу. Надзвичайно актуальними в сучасній лінгвістиці були і залишаються дослідження тенденцій створення слоганів протягом останніх 15 років на прикладі французьких виборчих кампаній у їх прагматичному аспекті. З огляду на дослідження з теорії мовленнєвих актів та політичного дискурсу, слід зосередити вивчення політичних слоганів через призму стилістичного аналізу (підбір стилістичних фігур), лексичного аналізу (підбір специфічної емоційно забарвленої лексики), щоб зрозуміти, в який спосіб слогани впливають на виборців. З урахуванням тривалого періоду (3 виборчих кампанії), можна також прослідкувати тенденцію до їх змін на прагматичному рівні.

ЛІТЕРАТУРА

- Новинська О. А., (2018), Основи теорії комунікації Маріупольський державний інститут.
- Mangiaracina G., (1979), À propos du discours politique, Paris, p. 13-30.

ASPECT PRAGMATIQUE DES SLOGANS POLITIQUES SUR L'EXEMPLE DES CAMPAGNES ELECTORALES FRANCAISES

Yana KHOMENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

À cause de récents événements géopolitiques, qui poussent le discours politique à se développer activement les recherches sur les discours, oeuvres, textes politiques devient de plus en plus pertinentes.

Les slogans sont l'un des moyens les plus courts et, en même temps, les plus puissants pour influencer le public en raison de la présentation concise du message communicatif. L'étude des tendances en matière de création de slogans au cours des 15 dernières années sur l'exemple des campagnes électorales françaises dans leur aspect pragmatique a été et reste extrêmement pertinente dans la linguistique moderne. En utilisant les travaux sur la théorie des actes de langage et du discours politique, l'étude des slogans politiques devrait se concentrer sur le prisme de l'analyse stylistique (sélection des figures de style), de l'analyse lexicale (sélection d'un vocabulaire spécifique à nuance émotionnelle) afin de comprendre comment les slogans influencent les électeurs. En prenant en compte la longue période (3 campagnes électorales), il est également possible de suivre la tendance au changement au niveau pragmatique.

LITTÉRATURE

Новинська О. А., (2018), Основи теорії комунікації Маріупольський державний інститут.

Mangiaracina G., (1979), À propos du discours politique, Paris, p. 13-30.

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 6 / SECTION 6
(15.00 – 17.00)

Дискурсивні студії французької мови /
Discourse studies of the French language

Модератор Віра РУБАН /
Moderator Vira RUBAN

**доцент кафедри романських мов, Київський національний
лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент /**
**Associate Professor of the Department of Romance Languages, Kyiv National
Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.**

<https://surl.li/fnsfnk>

ШЛЯХИ ПОПОВНЕННЯ СУЧАСНОГО ФРАНЦУЗЬКОГО АРГО

Євгенія БЕРЕСТ

Київський національний лінгвістичний університет

У лінгвістичній науці існують різноманітні підходи до дослідження процесу формування та поповнення французького арго. Попри численні дослідження, це явище залишається предметом активних наукових дискусій та продовжує бути динамічним. Французьке арго як особливий пласт лексики сформувалося під впливом різних соціальних, культурних та технологічних змін. Воно зазнало численних трансформацій, що пов'язані з розвитком суспільства, впливом глобалізації та медіа. Зокрема, основними шляхами поповнення французького арго є запозичення, словотворення та фонетичні модифікації. Термін "арго" вперше почав активно досліджуватися у XIX столітті, коли мовознавці звернули увагу на його соціолінгвістичну функцію (Lebrun, 1998). Одним із перших дослідників був А. Дармстетер, який розглядав арго як мовний феномен, що існує у межах окремих соціальних груп. Сучасні підходи до вивчення арго поділяються на структурний, соціолінгвістичний та когнітивний напрями. Згідно з соціолінгвістичним підходом, арго виконує комунікативну та ідентифікаційну функцію серед носіїв певного соціального середовища (Dumont, 2010).

Основні способи збагачення французького арго: запозичення – особливо з англійської мови (напр., "swag", "lol"), що відображає глобалізаційні процеси, телескопія – утворення нових слів шляхом злиття частин різних слів (напр., "verlan" від "l'envers"), модифікація прономінації – зміна структури слів, зокрема перестановка звуків (напр., "meuf" замість "femme"), метафоризація – переосмислення значень слів у нових контекстах (напр., "riaf" – пташка, використовується для позначення маленької людини).

Науковці зазначають, що арго є відкритою системою, яка постійно розширюється та змінюється. Воно відображає сучасні тенденції та мовні ігри, що виникають під впливом соціального середовища та культурних змін. З огляду на це, подальше дослідження механізмів поповнення французького арго дозволить краще зрозуміти загальні принципи мовної еволюції.

ЛІТЕРАТУРА

- Collignon, J.-P., & Rey, A. Dictionnaire de l'argot français et de ses origines. Lejeune, J. (éd.). Le français tel qu'on le parle : Les nouvelles formes du français populaire.
- Dumont, J. (2010). Sociolinguistique de l'argot français : des rues aux médias. Lyon : Éditions Linguistiques.
- Lebrun, P. (1998). Lexique de l'argot français : histoire et développement. Paris : Presses Universitaires de France.

L'ENRICHISSEMENT DE L'ARGOT FRANÇAIS MODERNE

Yevheniia BEREST

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans la science linguistique, il existe de diverses approches pour étudier le processus de formation et d'enrichissement de l'argot français. Malgré de nombreuses recherches, ce phénomène continue de faire l'objet de débats scientifiques actifs et reste toujours dynamique. L'argot français, en tant que couche lexicale particulière, s'est formé sous l'influence de divers changements sociaux, culturels et technologiques. Il a subi de nombreuses transformations liées à l'évolution de la société, à l'influence de la mondialisation et des médias. En particulier, les principales voies d'enrichissement de l'argot français sont les emprunts, la formation de mots et les modifications phonétiques. Le terme "argot" a commencé à être étudié activement au XIXe siècle, lorsque les linguistes ont prêté attention à sa fonction sociolinguistique (Lebrun, 1998). L'un des premiers chercheurs, A. Darmesteter, considérait l'argot comme un phénomène linguistique existant au sein de groupes sociaux spécifiques. Les approches modernes de l'étude de l'argot se divisent en trois orientations principales: structurelle, sociolinguistique et cognitive. Selon l'approche sociolinguistique, l'argot remplit une fonction communicative et d'identification parmi les locuteurs d'un certain milieu social (Dumont, 2010).

Les principaux procédés d'enrichissement de l'argot français sont: l'emprunt – notamment à l'anglais (ex.: *swag*, *lol*), reflétant les processus de mondialisation, la téléscopie – formation de nouveaux mots par fusion de parties de mots différents (ex.: *verlan* dérivé de *l'envers*), la modification pronominale – altération de la structure des mots, notamment par permutation

de sons (ex.: *meuf* au lieu de *femme*), la métaphorisation – réinterprétation des significations des mots dans de nouveaux contextes (ex.: *piaf*, qui signifie *oiseau*, est utilisé pour désigner une petite personne).

Les chercheurs soulignent que l'argot est un système ouvert qui s'élargit et se transforme constamment. Il reflète les tendances contemporaines et les jeux linguistiques qui émergent sous l'influence du milieu social et des changements culturels. Par conséquent, l'étude plus approfondie des mécanismes d'enrichissement de l'argot français permettra de mieux comprendre les principes généraux de l'évolution linguistique.

LITTÉRATURE

Collignon, J.-P., & Rey, A. Dictionnaire de l'argot français et de ses origines.

Lejeune, J. (éd.). Le français tel qu'on le parle : Les nouvelles formes du français populaire.

Dumont, J. (2010). Sociolinguistique de l'argot français : des rues aux médias. Lyon : Éditions Linguistiques.

Lebrun, P. (1998). Lexique de l'argot français : histoire et développement. Paris : Presses Universitaires de France.

ОСОБЛИВОСТІ КІНОДИСКУРСУ ФРАНЦУЗЬКИХ КОМЕДІЙНИХ ФІЛЬМІВ

Анжеліка ВАРВАРИЧ

Київський національний лінгвістичний університет

Феномен дискурсу – одне з найважливіших понять сучасної лінгвістики, тож існує низка підходів і теорій до розуміння цього явища. У сучасній лінгвістиці найточнішим є визначення, згідно якому дискурс – це лінгво-семіотичний процес, соціально зумовлена організація мови, синтез сказаного і невисловленого. Він включає вербальні і невербальні елементи, що формують єдину систему смислів у певній сфері комунікації.

Одним із видів дискурсу є кінодискурс, який є особливим типом дискурсу мас-медіа, що поєднує мовні та немовні засоби. Кінодискурс включає в себе сценарій, мову персонажів, зображення, саундтрек і методи монтажу, які разом створюють цілісну наративну структуру.

Дискурс французьких комедій має відмінні риси, які відрізняють його від кінокомедій інших країн. Однією з головних рис є витончений гумор, часто заснований на грі слів, іронії, сатирі та несподіванках. Французька комедія широко використовує дотепні діалоги, каламбури та соціальні коментарі. Крім того, невербальна комунікація, така як міміка і жести, є важливою і підсилює комічний ефект.

ЛІТЕРАТУРА

Foucault, M. (1966). *Les mots et les choses*. Gallimard.

LES PARTICULARITÉS DU DISCOURS CINÉMATOGRAPHIQUE DANS LES FILMS COMIQUES FRANÇAIS

Angélika VARVARYCH

Université nationale linguistique de Kyiv

Le phénomène du discours est l'un des concepts les plus importants de la linguistique moderne, et il existe un certain nombre d'approches et de théories pour comprendre ce phénomène. Dans la linguistique moderne, la définition la plus précise est que le discours est un processus linguistique et sémiotique, une organisation du langage déterminée par la société, une synthèse du parlé et du non-dit. Il comprend des éléments verbaux et non verbaux qui forment un système unique de significations dans un domaine particulier de la communication.

L'un des types de discours est le discours cinématographique, qui est un type particulier de discours médiatique combinant des moyens linguistiques et non linguistiques. Le discours cinématographique comprend le scénario, le langage des personnages, les images, la bande sonore et les techniques de montage qui, ensemble, créent une structure narrative cohérente.

Le discours des comédies françaises présente des particularités qui le distinguent des comédies cinématographiques d'autres pays. L'une des principales caractéristiques est un humour sophistiqué, souvent basé sur les jeux de mots, l'ironie, la satire et les surprises. La comédie française fait un usage intensif de dialogues pleins d'esprit, de jeux de mots et de commentaires sociaux. En outre, la communication non verbale, telle que les expressions faciales et les gestes, est importante et renforce l'effet comique.

LITTÉRATURE

Foucault, M. (1966). *Les mots et les choses*. Gallimard.

ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕВФЕМІЗМІВ У ФРАНЦУЗЬКОМУ МЕДІЙНОМУ ДИСКУРСІ

Марія ГНАТЮК

Київський національний лінгвістичний університет

У наш час важко переоцінити роль ЗМІ у формуванні суспільної думки й регулюванні громадського сприйняття. Медіадискурс є формою комунікації, яка реалізується через засоби масової інформації, утворюється дією соціальних, політичних та економічних чинників і використовується для мовного впливу задля досягнення певного результату. У такому разі вибір відповідної інтенції мовця лексичної одиниці або синтаксичної конструкції набуває особливої ваги.

Для того, щоб подати явище, яке має негативну оцінку в суспільній свідомості, в іншому, кращому світлі, ЗМІ використовують евфемістичну заміну. Евфемізми (грецьк. *euphēmismos* від *eu* – добре і *phēmi* – кажу) – лексичні одиниці, пом'якшені вислови, уживані замість грубих, непристойних слів або табуйованих виразів. Окрім вуалювання, вони виконують також функції ввічливості й етикету і є не лише лексичною заміною, а дискурсивним феноменом.

У медійному просторі евфемізми найчастіше вживають, щоб дотриматися норм політкоректності, тобто уникнення мовної нетактовності, та пом'якшити подання певної інформації. Наприклад, у назві статті *Pour 2025, L'Unédic acte une année noire*, (*L'Opinion*, 20.02.2025) словосполучення *une année noire* вживається для найменування кризового періоду організації *Unédic*. Заголовок *Conseil constitutionnel : Ferrand fragilisé* (*Le Monde*, 20.02.2025) містить евфемізм *fragilisé*, що є натяком на втрату політичного впливу головою Конституційної ради Франції. Словосполучення *un mauvais accord*, у реченні *Mais si celui-ci accepte un mauvais accord, la société ukrainienne ne cédera pas* (*Le Nouvel Obs*, 20.02.2025), виступає евфемістичним замінником лексеми *capitulation*.

ЛІТЕРАТУРА:

- Загнітко, А. (2012). *Словник сучасної лінгвістики: поняття і терміни*. Донецьк: ДонНУ.
- Рябокін, Н. О., & Капіталова, Н. І. (2022). Медійний дискурс як сфера суспільної комунікації. *Нова філологія*, 62-66.
<http://novafilolohiia.zp.ua/index.php/new-philology/article/view/789/741>
- Reutner, U. (2013). Nous, lexicographes, nous avons donc toujours tort? Traitement de l'euphémisme dans le Petit Robert. *Cahiers de lexicologie*, 103 (2), 167-192.

LE FONCTIONNEMENT DES EUPHÉMISMES DANS LE DISCOURS MÉDIATIQUE FRANÇAIS

Mariia HNATIUK

Université nationale linguistique de Kyiv

De nos jours, il est difficile de surestimer le rôle des médias dans la formation de l'opinion publique et la régulation de la perception sociale. Le discours médiatique est une forme de communication mise en oeuvre par les médias, façonnée par des facteurs sociaux, politiques et économiques et utilisée pour exercer une influence linguistique afin d'obtenir un certain résultat. Dans ce cas, le choix d'une unité lexicale ou syntaxique correspondant aux intentions du locuteur devient particulièrement important.

Afin de présenter sous un jour favorable un phénomène qui a une évaluation négative dans la conscience publique, les médias utilisent un substitut euphémique. Les euphémismes (du grec euphēmismos, dérivé de eu – bien et phēmi – je parle) sont des unités lexicales ou des expressions atténuées utilisées à la place de mots grossiers, obscènes ou d'expressions taboues. Outre leur fonction d'adoucissement, ils remplissent également des fonctions de politesse et d'étiquette et ne sont pas seulement des substituts lexicaux, mais des phénomènes discursifs.

Dans l'espace médiatique, les euphémismes sont principalement utilisés pour respecter les normes du politiquement correct, c'est-à-dire pour éviter l'indélicatesse linguistique et atténuer la présentation de certaines informations. Par exemple, dans le titre de l'article *Pour 2025, l'Unédic acte une année noire* (*L'Opinion*, 20.02.2025), le groupe de mots *une année noire* est utilisé pour

désigner une période de crise au sein de l'organisation Unédic. Le titre *Conseil constitutionnel: Ferrand fragilisé* (*Le Monde*, 20.02.2025) contient l'euphémisme *fragilisé*, qui suggère une perte d'influence politique du président du Conseil constitutionnel français. Le groupe de mots *un mauvais accord*, dans la phrase *Mais si celui-ci accepte un mauvais accord, la société ukrainienne ne cédera pas* (*Le Nouvel Obs*, 20.02.2025), est une substitution euphémique du terme *capitulation*.

RÉFÉRENCES

- Reutner, U. (2013). Nous, lexicographes, nous avons donc toujours tort? Traitement de l'euphémisme dans le Petit Robert. *Cahiers de lexicologie*, 103 (2), 167-192.
- Riabokin, N. O., & Kapitalova, N. I. (2022). *Mediinyi dyskurs yak sfera suspilnoi komunikatsii*. *Nova filologia*, 62-66.
- <http://novafilologia.zp.ua/index.php/new-philology/article/view/789/741>
- Zahnitko, A. (2012). *Slovnnyk suchasnoi linhvistyky: poniattia i terminy*. Donetsk: DonNU.

ХУДОЖНІ ЗАСОБИ У МЕДІАДИСКУРСІ

Анастасія ЗІНЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Поняття медіадискурс є похідним від загальної концепції дискурсу і передбачає сукупність процесів і продуктів мовленнєвої діяльності у сфері масової комунікації в усьому розмаїтті і складності їх взаємодії.

Медійний дискурс можна класифікувати за видами та типами самих медіа, тобто за каналами передачі інформації®:

- дискурс преси, дискурс друкованих ЗМІ;
- радіодискурс;
- дискурс телебачення;
- інтернет-дискурс (усі електронні форми масмедіи®ної® комунікації®).

В усіх різновидах медіадискурсу доволі часто апелюють художніми засобами з різною метою: привернення уваги аудиторії, надання контексту, підсилення важливості/сенсації події. Залежно від формату медіа в цьому дискурсі використовуються різні стилістичні фігури.

Зазвичай друковані ЗМІ (газети, журнали) використовують гіперболу, щоб шокувати та тим самим зацікавити читачів. Метафора часто фігурує в заголовках, вона передає, наприклад, нищівну дію природи або ж економіки на соціальну складову суспільства.

Щодо радіо дискурсу, ведучі оперують таким засобом, як порівняння, що привертає увагу слухачів завдяки інтересу до якоїсь цікавої їм теми (наприклад, порівняння з улюбленим співаком тощо).

Телебачення, у свою чергу, використовує повтори, такі як анафора. Це сприяє кращому запам'ятовуванню слів глядачем та поверненню до певної теми. Найчастіше такі повтори використовують політики у своїх інтерв'ю та промовах, що просуватимуть таким чином їхню партію, політичні погляди.

Інтернет – це мультимедійний простір, де інформація подається через текст, зображення та відео. Тут інформація часто підкріплена іронією та риторичними питаннями, які підштовхують до обговорення. Слід також згадати метафору, яка передає користувачу складні ідеї, поняття в доступній формі.

ЛІТЕРАТУРА

Герцовська, О. (2021). Медіадискурс як комплексний® комунікативний® феномен.

LES FIGURES STYLISTIQUES DANS LE DISCOURS MÉDIATIQUE

Anastasia ZINCHENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

La notion de discours médiatique est dérivée du concept général de discours et désigne un ensemble de processus et de produits de l'activité langagière dans le domaine de la communication de masse, dans toute la diversité et la complexité de leur interaction.

Le discours médiatique peut être classé en fonction des types de médias eux-mêmes, c'est-à-dire en fonction des canaux de transmission de l'information :

- le discours de la presse , le discours de la presse écrite ;
- le discours de la radio ;

- discours télévisuel ;
- discours sur Internet (toutes les formes électroniques de communication médiatique).

Dans tous les types de discours médiatique, les figures stylistiques sont souvent utilisés à diverses fins : pour attirer l'attention du public, pour fournir un contexte, pour renforcer l'importance/sensationnalité d'un événement. En fonction du format médiatique, différentes figures stylistiques sont employées dans ce discours.

En règle générale, la presse écrite (journaux, magazines) utilise l'hyperbole pour choquer et donc attirer les lecteurs. La métaphore est souvent utilisée dans les titres pour exprimer, par exemple, l'effet destructeur de la nature ou de l'économie sur la composante sociale de la société.

Quant au discours de la radio, les animateurs utilisent des comparaisons qui attirent l'attention des auditeurs en les intéressant à un sujet (par exemple, une comparaison avec un chanteur préféré, etc.)

La télévision, quant à elle, utilise des répétitions, telles que l'anaphore, pour aider le téléspectateur à mieux mémoriser les mots et à revenir sur un sujet particulier. Les hommes politiques recourent souvent à de telles répétitions dans leurs interviews et leurs discours pour promouvoir leur parti et leurs opinions politiques.

Internet est un espace multimédia où l'information est présentée sous forme de textes, d'images et de vidéos, et où l'information est souvent soutenue par l'ironie et les questions rhétoriques qui suscitent la discussion. Il convient également de mentionner la métaphore, qui transmet des idées et des concepts complexes à l'utilisateur sous une forme accessible.

LITTÉRATURE

Герцовська, О. (2021). Медіадискурс як комплексний комунікативний феномен.

АНГЛОМОВНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ У ФРАНЦУЗЬКОМУ РЕКЛАМНОМУ ДИСКУРСІ: ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ

Катерина КІРІСЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене аналізу прагматичного аспекту використання англомовних запозичень у французькому рекламному дискурсі. Метою є виявлення та аналіз причин, мотивів та наслідків використання англіцизмів у французькій рекламі, а також їх впливу на адресата. Дослідження базується на аналізі сучасних французьких рекламних текстів, що містять англомовні запозичення.

Проблематика дослідження полягає в тому, що проникнення англіцизмів у французький рекламний дискурс є складним та неоднозначним явищем, яке відображає глобалізаційні процеси та культурний обмін. Особлива увага приділяється прагматичному аспекту цього явища, тобто тому, як використання англомовних запозичень впливає на сприйняття та розуміння рекламного повідомлення адресатом. Згідно з дослідженнями Рубан В.О. англомовні запозичення можуть бути як "доцільними", так і "надлишковими", що впливає на їх комунікативно-прагматичну роль. Також, згідно з Дюбуа Ж., необхідно враховувати соціокультурний контекст використання запозичень для розуміння їх прагматичного значення.

Актуальність дослідження зумовлена зростанням ролі англійської мови як мови міжнародного спілкування та її впливом на інші мови, зокрема французьку. Рекламний дискурс, як один з найдинамічніших та найчутливіших до змін у суспільстві, активно використовує англіцизми для досягнення прагматичних цілей. Дослідження цього явища дозволяє краще зрозуміти механізми мовного впливу та розробити ефективні стратегії комунікації в сучасному світі. Згідно з працями Шарля М. реклама використовує риторичні прийоми для впливу на аудиторію, і англіцизми є одним з таких прийомів.

ЛІТЕРАТУРА

- Рубан, В.О. (2012) Англомовні запозичення у сучасному французькому медіа-дискурсі: структурно-типологічний та функціонально-прагматичний аспекти: дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.05 “Романські мови”.
- Dubois, J. (2001). *Grand dictionnaire de la langue française*. Larousse.
- Charles, M. (2005). *Rhétorique de la publicité*. Éditions du Seuil.

LES EMPRUNTS ANGLAIS DANS LE DISCOURS PUBLICITAIRE FRANÇAIS : L'ASPECT PRAGMATIQUE

Kateryna KIRISENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

La recherche est consacrée à l'analyse de l'aspect pragmatique de l'utilisation des emprunts anglais dans le discours publicitaire français. L'objectif est d'identifier et d'analyser les causes, les motifs et les conséquences de l'utilisation des anglicismes dans la publicité française, ainsi que leur impact sur le destinataire. La recherche est basée sur l'analyse des textes publicitaires français contemporains contenant des emprunts anglais.

La problématique de la recherche réside dans le fait que la pénétration des anglicismes dans le discours publicitaire français est un phénomène complexe et ambigu, qui reflète les processus de mondialisation et l'échange culturel. Une attention particulière est accordée à l'aspect pragmatique de ce phénomène, c'est-à-dire comment l'utilisation des emprunts anglais affecte la perception et la compréhension du message publicitaire par le destinataire. Selon les recherches de Ruban V.O., les emprunts anglais peuvent être *de nécessité* et de luxe, ce qui détermine leur rôle communicatif et pragmatique. De plus, selon Dubois J., il est nécessaire de prendre en compte le contexte socioculturel de l'utilisation des emprunts pour comprendre leur signification pragmatique.

L'actualité de la recherche est due à l'importance croissante de l'anglais en tant que langue de communication internationale et à son impact sur d'autres langues, notamment le français. Le discours publicitaire, étant l'un des plus dynamiques et des plus sensibles aux changements de la société, utilise activement les anglicismes pour atteindre des objectifs pragmatiques. L'étude de ce phénomène permet de mieux comprendre les mécanismes de l'influence

linguistique et de développer des stratégies de communication efficaces dans le monde moderne. Selon les travaux de Charles M., la publicité utilise des techniques rhétoriques pour influencer le public, et les anglicismes en font partie.

LITTÉRATURE

- Рубан, В.О. (2012) Англомовні запозичення у сучасному французькому медіа-дискурсі: структурно-типологічний та функціонально-прагматичний аспекти: дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.05 "Романські мови".
- Dubois, J. (2001). *Grand dictionnaire de la langue française*. Larousse.
- Charles, M. (2005). *Rhétorique de la publicité*. Éditions du Seuil.

МОВНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ЕМОТИВНОСТІ ЯК ІНСТРУМЕНТ МОВЛЕННЄВОГО ВПЛИВУ В ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Валерія КОСТРИБА

Київський національний лінгвістичний університет

Мовні засоби вираження емотивності виконують важливу функцію в політичному дискурсі. Їхньою основною задачею є не лише передача інформації, а й вираження позиції, мети та ставлення автора. Незалежно від того, чи мають вони модальний, медіативний або дискурсивний характер, їх об'єднує спільна риса – вираження суб'єктивності мовця.

Модальні, медіативні та дискурсивні засоби підкріплюють достовірність оратора в очах аудиторії, встановлюючи з нею довірливі стосунки. Наприклад, модальні засоби вираження емотивності, такі як *безумовно* або *без сумніву*, демонструють впевненість і викликають довіру. Коли політик каже *на думку експертів* або *згідно зі статистикою* (це медіативні засоби), він прагне підкріпити свої аргументи надійними джерелами, щоб звучати більш об'єктивним. Дискурсивні маркери, такі як сполучники *проте* або *отже*, роблять промову більш зрозумілою, логічною і природною, що допомагає завоювати довіру публіки.

Як наслідок, ці елементи додають дискурсу переконливості, що робить їх особливо важливими в політичному дискурсі.

ЛІТЕРАТУРА

Farhat, M., & Lopez-Muñoz, J.-M. (2014). De quelques marqueurs énonciatifs aux marges du discours. Cahiers de praxématique. https://www.researchgate.net/publication/345276638_De_quelques_marqueurs_enonciatifs_aux_marges_du_discours

LES MARQUES ÉNONCIATIVES COMME OUTIL DE POUVOIR DISCURSIF DANS LE DISCOURS POLITIQUE

Valeriia KOSTRYBA

Université nationale linguistique de Kyiv

Les marqueurs énonciatifs remplissent une fonction cruciale dans le discours politique ; leur tâche principale n'est pas de fournir des informations, mais d'exprimer la position, l'objectif et l'attitude de l'auteur. Qu'ils soient de nature modale, médiative ou discursive, ces marqueurs ont une caractéristique commune : ils sont utilisés pour exprimer la subjectivité.

Les marqueurs modaux, médiatifs et discursifs renforcent la crédibilité de l'orateur aux yeux de l'auditoire en établissant une relation de confiance avec lui. Par exemple, les marqueurs modaux, comme *certainement* ou *sans doute*, expriment la certitude et suscitent la confiance. Lorsqu'un politicien dit *selon les experts* ou *d'après les statistiques* (ce sont des marqueurs médiatifs), il cherche à appuyer ses arguments sur des sources fiables pour paraître plus objectif. Grâce aux marqueurs discursifs, comme les connecteurs *cependant* ou *donc*, le discours paraît plus clair, logique et naturel, ce qui aide à gagner la confiance du public.

Par conséquent, ces éléments ajoutent des caractéristiques persuasives au discours, ce qui les rend particulièrement importants dans le discours politique.

LITTÉRATURE

Farhat, M., & Lopez-Muñoz, J.-M. (2014). De quelques marqueurs énonciatifs aux marges du discours. Cahiers de praxématique. https://www.researchgate.net/publication/345276638_De_quelques_marqueurs_enonciatifs_aux_marges_du_discours

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МОВИ ТА МИСЛЕННЯ У КОНТЕКСТІ СУЧАСНОГО ПОЛІЛІНГВІЗМУ

Олександра МАРЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

У контексті сучасної мовної ситуації у світі, де більше 70% населення є білінгвами, перспективність питання полілінгвізму з огляду на його вплив на когнітивні процеси людини у соціальному та особистісному аспектах не викликає сумнівів. Ця проблематика висвітлюється багатьма вченими, що представляють різні напрямки лінгвістики, зокрема йдеться про дослідження представниці американської школи психолінгвістики Віоріки Маріан. Особливу увагу у нашому науковому пошуку було приділено взаємозв'язку мови та мислення, для чого було застосовано порівняльний метод для визначення та аналізу бар'єрів, що виникають під час когнітивних процесів у монолінгвів і полілінгвів. У роботі представлені результати дослідження, що ґрунтуються на експериментах та опитуваннях носіїв декількох мов. Було доведено вплив полілінгвізму на діяльність людини в економічній, політичній, соціальній, психологічній та культурній сферах. Крім того, за даними експериментів, опитувань та згідно з аналізом історичних подій, було визначено, що багатомовність – це одночасно корисна та небезпечна здатність, яку можна застосовувати як задля розвитку креативності, запобігання ранньому порушенню мозкових процесів, пізнання іншої культури, так і задля маніпуляції, контролю та омани людей у різноманітних сферах, зокрема політиці та маркетингу.

ЛІТЕРАТУРА

- Tom Scott. (n.d.). *Does the language you speak change how you think?*. YouTube.
<https://www.youtube.com/watch?v=CmZdGo6b5yA>
- Marian, V. (2023). *The power of language: How the codes we use to think, speak, and live transform our Minds*. Dutton.
- 10 words that don't exist in English. IH World. <https://ihworld.com/news-blog/ih-blog/10-words-that-don-t-exist-in-english/>
- Лінгвістична концепція Вільгельма фон Гумбольдта. StudFiles. (n.d.).
<https://studfile.net/preview/2425918/>

LA RELATION ENTRE LA LANGUE ET LA PENSEE DANS LE CONTEXTE DU POLYLINGUISME MODERNE

Oleksandra MARTCHENKO

Université Nationale Linguistique de Kyiv

Dans le contexte de la situation linguistique mondiale, où plus de 70% de la population sont bilingues, il n'y a aucun doute concernant la perspective de l'étude de la question du polylinguisme compte tenu de son influence sur les processus cognitifs des gens dans les aspects sociaux et personnels. Cette question est examinée par plusieurs savants qui représentent des courants linguistiques différents, notamment dans les recherches d'une représentante de l'école linguistique américaine Viorica Marian. Dans notre recherche, une attention particulière a été accordée au lien entre la langue et la pensée, on utilise la méthode comparative afin de détecter et analyser les barrières qui apparaissent pendant les processus cognitifs des bilingues et des monolingues. Dans le travail, sont représentés les résultats des recherches basés sur les expériences et les enquêtes menées auprès des polylingues. Il a été prouvé que le polylinguisme a une influence sur les activités humaines économiques, politiques, sociales, psychologiques et culturelles. D'autre part, selon les expériences, les enquêtes et suite à l'analyse des événements historiques, nous avons découvert que le polylinguisme est en même temps une capacité utile et dangereuse que l'humain peut utiliser à la fois pour développer la créativité, prévenir l'apparition précoce des maladies cérébrales, explorer la culture étrangère et pour la manipulation, le contrôle et le mensonge dans des domaines divers de l'activité humaine, notamment dans la politique et la commercialisation.

LITTERATURE

Tom Scott. (n.d.). *Does the language you speak change how you think?*. YouTube.

<https://www.youtube.com/watch?v=CmZdGo6b5yA>

Marian, V. (2023). *The power of language: How the codes we use to think, speak, and live transform our Minds*. Dutton.

10 words that don't exist in English. IH World. <https://surl.li/bqshbn>

Лінгвістична концепція Вільгельма фон Гумбольдта. StudFiles. (n.d.).

<https://studfile.net/preview/2425918/>

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СУЧАСНОГО ПУБЛІЦИСТИЧНОГО ДИСКУРСУ

Анастасія МОРОЗ

Київський національний лінгвістичний університет

Публіцистичний дискурс є сьогодні одним із найефективніших засобів розповсюдження інформації та створення впливу на широке коло реципієнтів, оскільки це потужний та динамічний інструмент формування громадської думки. Відповідно, саме у цьому типі дискурсу знаходять своє відображення найбільш актуальні проблеми світу, висвітлюється реальний соціальний стан суспільства, а отже, публіцистичний дискурс має володіти необхідними лінгвістичними засобами, щоб достовірно та повно усе це описати.

Автор публіцистичного тексту, "з метою досягнення емоційного впливу та інформування адресанта, може звертатися до різноманітних лінгвальних засобів" (Новікова, 2019), що часто демонструють найсучасніші тенденції та зміни в мові. Саме тому, багато лінгвістів визначають використання ідіом, розмовної лексики, прислів'їв та фразеологічних одиниць, художніх засобів, таких як порівняння та метафори як особливості публіцистичного дискурсу (Хант & Разумна, 2019). Окрім лексичних та стилістичних засобів, автор може використовувати синтаксичні (інверсія, риторичні питання) та граматичні засоби, що сприяють актуалізації його висловлення.

Дослідження публіцистичного дискурсу є актуальним та перспективним, завдяки його безупинному розвитку та впливу на аудиторію. Аналіз його структурно-семантичних характеристик дозволяє визначити закономірності еволюції мови та комунікації в світі.

ЛІТЕРАТУРА:

- Брухаль, Я.Б. (2014). Комунікативний підхід до вивчення публіцистичного дискурсу. *Наукові записки НДУ ім. М. Гоголя. Філологічні науки*. Книга 2. С.23–28
- Новікова, О.О. (2019). Структурно-семантичні особливості вставних одиниць у текстах публіцистичного дискурсу. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. Том 30 (69) № 3 Ч. 1. С.47–55

Хант, Г., Разумна, К. (2019). Лексичні та стилістичні особливості сучасного англійсько та німецького мовного публіцистичного дискурсу. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія*. Вип. 1 (41). С. 174–180

LES CARACTÉRISTIQUES STRUCTURELLES ET SÉMANTIQUES DU DISCOURS JOURNALISTIQUE CONTEMPORAIN

Anastasiia MOROZ

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours journalistique est aujourd'hui l'un des moyens les plus efficaces de diffusion de l'information et d'influence sur un large public, car c'est un outil puissant et dynamique de formation de l'opinion publique. Par conséquent, c'est précisément dans ce type de discours que se reflètent les problèmes les plus actuels du monde et que l'état social réel de la société est mis en lumière. C'est pourquoi le discours journalistique doit posséder les moyens linguistiques nécessaires pour le décrire de manière précise et complète.

L'auteur du texte journalistique, "visant à influencer l'état émotionnel et à informer le destinataire, peut recourir à divers moyens linguistiques" (Novikova, 2019) qui illustrent les tendances et les changements les plus contemporains de la langue. C'est pourquoi beaucoup de linguistes identifient l'usage des idiomes, du lexique familier, des proverbes et des unités phraséologiques, ainsi que des figures de style telles que la comparaison et la métaphore, comme des caractéristiques du discours journalistique (Khant & Razumna, 2019). Outre les moyens lexicaux et stylistiques, l'auteur peut également utiliser des procédés syntaxiques (inversion, questions rhétoriques) et grammaticaux, qui contribuent à l'actualisation de son expression.

L'étude du discours journalistique est actuelle et prometteuse grâce à son développement constant et à son influence sur l'audience. L'analyse de ses caractéristiques structurales et sémantiques permet de déterminer les régularités de l'évolution de la langue et de la communication dans le monde.

LITTÉRATURE:

- Брухаль, Я.Б. (2014). Комунікативний підхід до вивчення публіцистичного дискурсу. *Наукові записки НДУ ім. М. Гоголя. Філологічні науки*. Книга 2. С.23–28.
- Новікова, О.О. (2019). Структурно-семантичні особливості вставних одиниць у текстах публіцистичного дискурсу. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. Том 30 (69) № 3 Ч. 1. С.47–55.
- Хант, Г., Разумна, К. (2019). Лексичні та стилістичні особливості сучасного англійсько та німецького мовного публіцистичного дискурсу. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія*. Вип. 1 (41). С. 174–180.

СЕМАНТИЧНІ ТА ПРАГМАТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ІНШОМОВНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ФРАНЦУЗЬКОМУ РЕКЛАМНОМУ ДИСКУРСІ

Аліна ПИЛИПЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Проблема іншомовних запозичень у французькій мові є об'єктом постійної уваги багатьох лінгвістів, адже такі процеси, як глобалізація, імміграція у Францію з метою здобуття освіти чи працевлаштування, міжнародні відносини з іншими країнами, а також туризм, розвиток інтернету та соціальних мереж, технологічний прогрес та поширення англійської культури значно впливають на формування активної лексики в сучасній французькій мові.

Вплив запозичень, особливо з англійської мови, дуже помітний у рекламних постах, роликах, банерах. Сьогодні рекламна індустрія Франції часто використовує англійські слова та фрази, оскільки вони асоціюються з сучасністю, динамічністю та престижем. Такі терміни, як *best-seller*, *limited edition*, *made for you*, *premium*, стали стандартними у французькій рекламі. Англіцизми створюють ефект ексклюзивності та міжнародного статусу бренду. На даний момент Франція намагається обмежити вплив англійської мови через так званий закон Тубона, який вимагає, щоб усі рекламні матеріали мали французький еквівалент іншомовних запозичень.

Однак, багато компаній ігнорують це правило, використовуючи англіцизми як маркетинговий інструмент для приваблення молодіжної аудиторії.

ЛІТЕРАТУРА

- Кромбет, О. В. (2011). *Фонографічна і семантична адаптації лексичних запозичень у французькій мові доби Відродження* [Дис. канд. філол. наук]. Київський національний лінгвістичний університет.
- Walter, H. (1988). *Le français dans tous les sens*. Éditions Robert Laffont.
https://archive.org/details/lefrancaisdansto0000walt_i3t0

CARACTÉRISTIQUES SÉMANTIQUES ET PRAGMATIQUES DES EMPRUNTS À DES LANGUES ÉTRANGÈRES DANS LE DISCOURS PUBLICITAIRE FRANÇAIS

Alina PYLYPENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le problème des emprunts à des langues étrangères en français fait l'objet d'une attention constante de la part de nombreux linguistes, car les processus tels que la mondialisation, l'immigration en France pour l'éducation ou l'emploi, les relations internationales avec d'autres pays, ainsi que le tourisme, le développement d'Internet et des réseaux sociaux, le progrès technologique et la diffusion de la culture anglophone ont un impact significatif sur la formation d'un vocabulaire actif en français moderne.

L'influence des emprunts, notamment à l'anglais, est très sensible dans les affiches, les clips et les bannières publicitaires. Aujourd'hui, l'industrie publicitaire française utilise souvent des mots et des expressions anglaises parce qu'ils sont associés à la modernité, au dynamisme et au prestige. Des termes tels que *best-seller*, *limited edition*, *made for you*, *premium* sont devenus des standards dans la publicité française. Les anglicismes créent un effet d'exclusivité et de statut de marque internationale. Actuellement, la France tente de limiter l'influence de l'anglais par le biais de la loi Toubon, qui exige que tous les matériaux publicitaires comportent l'équivalent français des emprunts à des langues étrangères. Cependant, de nombreuses entreprises ignorent cette règle

et utilisent les anglicismes comme outil de marketing pour attirer un public plus jeune.

LITTÉRATURE

- Krombet, O. V. (2011). *Fonohrafichna i semantychna adaptatsii leksychnykh zapozychen u frantsuzkii movi doby Vidrodzhennia* [Dys. kand. filol. nauk]. Kyivskyi natsionalnyi lnhvistychnyi universytet.
- Walter, H. (1988). *Le français dans tous les sens*. Éditions Robert Laffont.
https://archive.org/details/lefrancaisdansto0000walt_i3t0

ХАРАКТЕРИСТИКИ СУЧАСНОГО ФРАНЦУЗЬКОГО РЕКЛАМНОГО ДИСКУРСУ

Михайло СИДОРЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Вивчення рекламного дискурсу є одним із найактуальніших тем у напрямках психолінгвістики, прагмалінгвістики та когнітивної лінгвістики. З плином часу, рекламні тексти стають все більш витонченими. А реклама досі залишається об'єктом впливу на реципієнта.

Рекламний дискурс визначається сукупністю відносин, що виникають під час створення, розвитку, поширення та функціонування рекламних текстів. Тобто, рекламний дискурс – це когнітивний процес, який пов'язаний з розробкою текстів, а рекламні тексти – це мовленнєві уривки, які розглядають як результат мовленнєво-мисленнєвої діяльності, у наслідок якого адресант і адресат налагоджують певну соціальну взаємодію (Коваленко, 2009, с. 314-315).

Дослідження характеристик франкомовного рекламного дискурсу і компаративний аналіз французьких та українських рекламних текстів дасть можливість дізнатися більше про культуру споживання у цих країнах, про прагматичний аспект дискурсу і виявляти лінгвістичні засоби впливу на адресата.

ЛІТЕРАТУРА

- Коваленко, Є. (2009). Рекламний дискурс: лінгвістичні аспекти вивчення. *Лінгвістичні студії*, 19, 314–315.

CARACTÉRISTIQUES DU DISCOURS PUBLICITAIRE FRANÇAIS MODERNE

Mykhailo SYDORENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

L'étude du discours publicitaire est l'un des sujets les plus pertinents dans les domaines de la psycholinguistique, de la pragmalinguistique et de la linguistique cognitive. Au fil du temps, les textes publicitaires deviennent de plus en plus sophistiqués. Et la publicité reste toujours un objet d'influence sur le destinataire.

Le discours publicitaire est défini comme un ensemble de relations qui naissent lors de la création, du développement, de la distribution et du fonctionnement des textes publicitaires. En d'autres termes, le discours publicitaire est un processus cognitif associé à l'élaboration des textes, et les textes publicitaires sont des passages de discours considérés comme le résultat d'une activité de parole et de pensée, à la suite de laquelle le destinataire et le destinataire établissent une certaine interaction sociale (Kovalenko, 2009, p. 314-315).

L'étude des caractéristiques du discours publicitaire francophone et l'analyse comparative des textes publicitaires français et ukrainiens nous permettront de mieux connaître la culture de la consommation dans ces pays, l'aspect pragmatique du discours et d'identifier les moyens linguistiques d'influencer le destinataire.

LITTÉRATURE

Коваленко, Є. (2009). Рекламний дискурс: лінгвістичні аспекти вивчення. *Лінгвістичні студії*, 19, 314–315.

СТИЛІСТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СУЧАСНОГО ФРАНЦУЗЬКОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

Ірина ШЕВЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасний французький політичний дискурс є складним явищем, на яке впливає розвиток медіа та інформаційних технологій. Поява інтернету та соціальних мереж змінила політичну комунікацію, сприяючи швидкому інтерактивному поширенню повідомлень та реструктуризації дискурсивних стратегій. Це дослідження аналізує стилістичні характеристики політичного дискурсу, такі як метонімія, метафора, оксюморон та іронія, використовуючи міждисциплінарний підхід, що поєднує лінгвістику, соціолінгвістику та аналіз медіа-дискурсу. Метою дослідження є виявлення домінуючих риторичних прийомів, вивчення впливу ЗМІ на політичний дискурс та оцінка його впливу на суспільну свідомість. Теоретична база дослідження ґрунтується на працях українських лінгвістів та інтегрує напрацювання французьких лінгвістів, отримані в медіатеці Університету Пуатьє під час програми академічної мобільності. Дослідження структуроване на розділи, в яких розглядаються фігури мовлення в медіа та політичному дискурсі на прикладах із сатиричного тижневика *Le Canard Enchaîné* та онлайн-медіа. Аналіз ґрунтується на нещодавніх промовах під час виборчих кампаній та парламентських дебатів і висвітлює стилістичні прийоми, що використовуються для привернення уваги та переконання, такі як емоційна риторика та спрощення мови. Насамкінець, це дослідження висвітлює трансформації політичного дискурсу в цифрову епоху та його роль у формуванні громадської думки, з акцентом на стратегіях, адаптованих до сучасних очікувань.

ЛІТЕРАТУРА

- Bonhomme, M. (1989). Le calcul sémantico-pragmatique en rhétorique : le cas de l'oxymore. In C. Rubattel (Ed.), *Modèles du discours* (pp. 279-302). Peter Lang.
- Bonhomme, M. (1998). *Les figures clés du discours*. Seuil.
- Molinié, G. (1992). *Dictionnaire de rhétorique*. Librairie Générale Française.

Лойко, В. В. (2015). До питання маніпуляції суспільною свідомістю у політичному дискурсі ЗМІ. *Вісник*.

CARACTÉRISTIQUES STYLISTIQUES DU DISCOURS POLITIQUE FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Iryna SHEVCHENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours politique français contemporain est un phénomène complexe, influencé par l'évolution des médias et des technologies de l'information. L'essor d'Internet et des réseaux sociaux a redéfini la communication politique, favorisant une diffusion rapide et interactive des messages et une restructuration des stratégies discursives. Cette recherche analyse les caractéristiques stylistiques du discours politique, telles que la métonymie, la métaphore, l'oxymore et l'ironie, à travers une approche interdisciplinaire mêlant linguistique, sociolinguistique et analyse du discours médiatique. L'objectif est d'identifier les procédés rhétoriques dominants, d'examiner l'influence des médias sur le discours politique et d'évaluer son impact sur la perception du public. La base théorique de l'étude repose sur les travaux des linguistes ukrainiens et intègre les acquis des linguistes français obtenus à la médiathèque de l'Université de Poitiers dans le cadre du programme de mobilité académique. L'étude est structurée en chapitres explorant les figures de style dans le discours médiatique et politique, avec des exemples issus du hebdomadaire satirique *Le Canard enchaîné* et des médias en ligne. L'analyse s'appuie sur un corpus de discours récents issus de campagnes électorales et de débats parlementaires et met en évidence les procédés stylistiques utilisés pour capter l'attention et persuader, tels que la rhétorique de l'émotion et la simplification du langage. En conclusion, cette recherche souligne les transformations du discours politique à l'ère numérique et son rôle dans la construction de l'opinion publique, en mettant l'accent sur les stratégies adaptées aux attentes contemporaines.

LITTÉRATURE

- Bonhomme, M. (1989). Le calcul sémantico-pragmatique en rhétorique : le cas de l'oxymore. In C. Rubattel (Ed.), *Modèles du discours* (pp. 279-302). Peter Lang.
- Bonhomme, M. (1998). *Les figures clés du discours*. Seuil.
- Molinié, G. (1992). *Dictionnaire de rhétorique*. Librairie Générale Française.
- Лойко, В. В. (2015). До питання маніпуляції суспільною свідомістю у політичному дискурсі ЗМІ. *Вісник*.

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 7 / SECTION 7

(15.00 – 17.00)

**Сучасні філологічні студії новогрецької і румунської мов /
Modern philological studies of the Modern Greek and Romanian languages**

**Модератор Галина ПЕТРОВА/
Moderator Halyna PETROVA**

**викладач кафедри кафедри іспанської і новогрецької філології
та перекладу, КНЛУ, кандидат філологічних наук /
Teacher of the Department of Spanish and Modern Greek Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology)**

<https://surl.li/kyymke>

ЦИФРОВІ ІНСТРУМЕНТИ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ РУМУНСЬКОЇ МОВИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ

Альона ВОЙТОВИЧ

Національна академія Служби безпеки України

Цифрові інструменти допомагають урізноманітнити навчальний процес, зробити його більш інтерактивним і цікавим, наближеним до реальних життєвих ситуацій, сприяють кращому розумінню мови та культури, а також дозволяють краще організовувати навчальний процес дистанційно.

Мобільні додатки, такі як: QUIZLET, LENGU, TOBO ROMANIAN, DUOLINGO, KAHOOT! та DUOCARDS мають широкі функціональні можливості, ці додатки широко застосовуються для поглиблення знань лексики, граматики та розвитку комунікативних навичок. Визначено методологічні підходи до організації онлайн-навчання, що базуються на використанні адаптивних технологій та інтерактивних вправ.

Особливу увагу приділено ефективності використання мобільних додатків у процесі самостійного навчання та їхній інтеграції в традиційні освітні програми. Визначено ключові переваги цифрових платформ, зокрема доступність, можливість індивідуалізації навчального процесу, інтерактивний формат подачі матеріалу та автоматизований контроль знань. Разом із цим, окреслено потенційні недоліки, серед яких: поверхневе засвоєння матеріалу, обмежена можливість розвитку продуктивних мовних навичок та залежність від технічних ресурсів.

Також окреслено перспективи подальшого розвитку мобільних технологій у сфері дистанційного вивчення румунської мови, зокрема застосування штучного інтелекту, розширення можливостей персоналізації навчального контенту та підвищення інтерактивності навчальних платформ.

ЛІТЕРАТУРА

Петрова, І. В. (2021). Використання цифрових інструментів під час дистанційного навчання з вивчення іноземної мови за професійним спрямуванням в закладах фахової передвищої освіти. *Науковий часопис*

*Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 2:
Комп'ютерно орієнтовані технології навчання, (15), 123–127.*

OUTILS NUMÉRIQUES POUR L'APPRENTISSAGE DE LA LANGUE ROUMAINE À DISTANCE

Alyona VOYTOVYCH

Académie nationale du Service de sécurité d'Ukraine

Les outils numériques aident à diversifier le processus d'apprentissage, à le rendre plus interactif et intéressant, en le rapprochant des situations de la vie réelle, contribuent à une meilleure compréhension de la langue et de la culture, et permettent une meilleure organisation du processus d'apprentissage à distance.

Les applications mobiles telles que QUIZLET, LENGU, TOBO ROMANIAN, DUOLINGO, KAHOOT! et DUOCARDS offrent de vastes fonctionnalités et sont largement utilisées pour approfondir les connaissances en vocabulaire et en grammaire, ainsi que pour développer les compétences communicatives. Les approches méthodologiques pour l'organisation de l'apprentissage en ligne, basées sur l'utilisation des technologies adaptatives et des exercices interactifs ont été déterminées.

Une attention particulière est accordée à l'efficacité de l'utilisation des applications mobiles dans le processus d'auto-apprentissage et à leur intégration dans les programmes éducatifs traditionnels.

Les avantages clés des plateformes numériques ont été identifiés, notamment l'accessibilité, la possibilité de personnaliser le processus d'apprentissage, le format interactif pour la présentation du matériel et le contrôle automatisé des connaissances. En même temps, les lacunes potentielles ont été mises en évidence, parmi lesquelles: l'assimilation superficielle du matériel, la possibilité limitée de développer des compétences linguistiques productives et la dépendance aux ressources techniques.

Les perspectives d'évolution des technologies mobiles dans le domaine de l'apprentissage à distance de la langue roumaine sont également décrites, notamment l'utilisation de l'intelligence artificielle, l'élargissement des possibilités de personnalisation du contenu éducatif et l'augmentation de l'interactivité des plateformes d'apprentissage.

LITTÉRATURE

Петрова, І. В. (2021). Використання цифрових інструментів під час дистанційного навчання з вивчення іноземної мови за професійним спрямуванням в закладах фахової передвищої освіти. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 2: Комп'ютерно орієнтовані технології навчання*, (15), 123–127.

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СПЕЦІАЛЬНОЇ ЛЕКСИКИ МАКРОПОЛЯ “ТЕАТР” У НОВОГРЕЦЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

Ірина ГАТИЦЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене порівняльному аналізу спеціальної термінології театру. Мета роботи – визначити особливості театральної лексики в українській та новогрецькій мовах, дослідити їхню структуру, джерела формування, семантичні та фонетико-морфологічні характеристики, а також проблеми перекладу. Основними методами дослідження є порівняльний, лексико-семантичний і структурний аналіз.

У першому розділі розглянуто загальні теоретичні засади дослідження спеціальної лексики, зокрема поняття термінології та місце театральної лексики в мистецтвознавчій терміносистемі. Також здійснено аналіз джерел формування театральної термінології в українській та новогрецькій мовах. Наприклад, багато українських театральних термінів походять із французької та німецької мов (антракт, суфлер, декорація), тоді як у новогрецькій значний вплив має італійська (ιντερμέτζο – інтермецо, σκηνή – сцена).

У другому розділі здійснено порівняльний аналіз театральної лексики, досліджено фонетико-морфологічні та семантичні особливості термінів, а також вплив запозичень. Наприклад, термін *актор* (з лат. actor) в українській мові має грецький відповідник ηθοποιός, який буквально означає “той, хто створює характер”. Також, слово репетиція (від фр. répétition) у новогрецькій мові передається як πρόβα (проба), що походить від італійського prova і має ширше значення “спроба, перевірка”. Результати роботи дозволяють глибше зрозуміти специфіку театральної лексики обох мов, окреслити основні труднощі в перекладі та вживанні

термінів, що має важливе значення для лінгвістичних та перекладознавчих досліджень. Отримані висновки можуть бути корисними для лінгвістів, перекладачів, театрознавців та всіх, хто цікавиться термінологією театру.

ЛІТЕРАТУРА

- Паві, П. (2006) Словник театру. Київ. Видавництво Соломії Павличко "Основи"
- Савченко І., Ліпницька І. (2021) Словник театрознавчих термінів і понять. Київ. Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΠΕΔΙΟΥ "ΘΕΑΤΡΟ" ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ειρήνη ΓΑΤΙΤΣΚΑ

Εθνικό Γλωσσικό Πανεπιστήμιο Κιέβου

Το έργο είναι αφιερωμένο στη συγκριτική ανάλυση της ειδικής θεατρικής ορολογίας. Η επικαιρότητα της έρευνας καθορίζεται από τη σημασία της ορολογίας στον τομέα της θεατρικής τέχνης και την ανάγκη προσδιορισμού κοινών και διαφορετικών χαρακτηριστικών μεταξύ των δύο γλωσσών. Ο στόχος της εργασίας είναι να καθορίσει τα χαρακτηριστικά του θεατρικού λεξιλογίου στην ουκρανική και τη νεοελληνική γλώσσα, να μελετήσει τη δομή του, τις πηγές διαμόρφωσής του, τα σημασιολογικά και φωνητικομορφολογικά του χαρακτηριστικά, καθώς και τα προβλήματα μετάφρασης. Οι κύριες μέθοδοι της έρευνας είναι η συγκριτική, η λεξικο-σημασιολογική και η δομική ανάλυση.

Στο πρώτο κεφάλαιο εξετάζονται οι γενικές θεωρητικές βάσεις της έρευνας της ειδικής λεξικολογίας, ιδίως η έννοια της ορολογίας και η θέση του θεατρικού λεξιλογίου στο σύστημα των όρων της επιστήμης της τέχνης.. Για παράδειγμα, πολλοί ουκρανικοί θεατρικοί όροι προέρχονται από τα γαλλικά και τα γερμανικά (антракт, суйлер, декорація), ενώ στη νεοελληνική γλώσσα σημαντική είναι η επιρροή της ιταλικής (ιντερμέτζο – ιντερμέτσο, σκηνή – σκηνή).

Στο δεύτερο κεφάλαιο πραγματοποιείται συγκριτική ανάλυση του θεατρικού λεξιλογίου, εξετάζονται τα φωνητικομορφολογικά και σημασιολογικά χαρακτηριστικά των όρων, καθώς και η επιρροή των δανείων λέξεων. Για παράδειγμα, ο όρος *ακτορ* (από τα λατινικά *actor*) στην ουκρανική γλώσσα έχει ως ελληνικό αντίστοιχο τον όρο *ηθοποιός* (*ιθοποιός*), που κυριολεκτικά σημαίνει “αυτός που δημιουργεί χαρακτήρα”. Τα αποτελέσματα της εργασίας επιτρέπουν μια βαθύτερη κατανόηση της ιδιαιτερότητας του θεατρικού λεξιλογίου και των δύο γλωσσών, τον προσδιορισμό των βασικών δυσκολιών στη μετάφραση και τη χρήση των όρων, κάτι που έχει μεγάλη σημασία για τις γλωσσολογικές και μεταφρασεολογικές μελέτες. Τα συμπεράσματα που προκύπτουν μπορεί να είναι χρήσιμα για γλωσσολόγους, μεταφραστές, θεατρολόγους και όλους όσους ενδιαφέρονται για την ορολογία του θεάτρου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Pavi, P. (2006) *Slovnýk teatru*. Kyiv. Vydavnytstvo Solomii Pavlychko “Osnovy”
- Savchenko I., Lipnytska I. (2021) *Slovnýk teatroznavchych terminiv i poniat*. Kyiv. Natsionalnyi pedahohichnyi universytet imeni M. P. Drahomanova.

ГРЕЦЬКІ ЗАПОЗИЧЕННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ НОМЕНКЛАТУРІ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ

Фотіні ЕКАТОММАТІ

Київський національний лінгвістичний університет

Грецька мова має значний вплив на формування медичної та фармацевтичної термінології багатьох європейських мов, зокрема й української. Запозичення з грецької активно використовуються в номенклатурі лікарських засобів, що пояснюється історичним розвитком медицини, адже саме в античній Греції було закладено основи фармакології та лікувальної практики. У межах цього дослідження розглядаються особливості грецьких запозичень в українській номенклатурі лікарських засобів, їхні структурні та семантичні характеристики, а також процеси адаптації до української мовної системи. Досліджуються такі мовні явища, як фонетичні та морфологічні зміни

запозичених термінів, утворення словотвірних моделей та семантичні зрушення. Значний внесок у дослідженні медичної термінології зробили українські лінгвісти, серед яких Т. І. Гуменюк, В. І. Даниленко, Л. А. Петренко, а також зарубіжні дослідники, що вивчали вплив грецької мови на міжнародну медичну лексику. Грецькі запозичення широко представлені в українській номенклатурі лікарських засобів, зокрема в назвах, що відображають їхній склад, дію чи сферу застосування, наприклад: *Анальгін* – від "ἄλγος" – "біль", *Кардіолінін* – від "καρδία" – "серце" + "λίπος" – "жир", *Невропатин* – від "νεῦρον" – "нерв" + "πάθος" – "страждання", *Панкреатин* – від "πάγκρεας" – "підшлункова залоза", *Офтальмодек* – від "ὄφθαλμός" – "око", *Стоматидин* – від "στόμα" – "рот".

ЛІТЕРАТУРА

- Гуменюк, Т. І. (2015). *Запозичення та їхні типи в сучасній українській мові*. Київ: НаУКМА.
- Даниленко, В. І. (2017). *Основи медичної термінології*. Харків: Фармацевт.
- Петренко, Л. А. (2018). *Лексико-семантичні групи лікарських препаратів: класифікація та використання*. Київ: Медпрес.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

Φωτεινή ΕΚΑΤΟΜΜΑΤΙ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο Κιέβου

Η ελληνική γλώσσα έχει σημαντική επίδραση στη διαμόρφωση της ιατρικής και φαρμακευτικής ορολογίας πολλών ευρωπαϊκών γλωσσών, συμπεριλαμβανομένης της ουκρανικής. Τα δάνεια από την ελληνική γλώσσα χρησιμοποιούνται ενεργά στην ονοματολογία των φαρμακευτικών προϊόντων, γεγονός που εξηγείται από την ιστορική ανάπτυξη της ιατρικής, καθώς στην αρχαία Ελλάδα τέθηκαν τα θεμέλια της φαρμακολογίας και της θεραπευτικής πρακτικής. Στο πλαίσιο της παρούσας εργασίας διερευνώνται τα χαρακτηριστικά των ελληνικών δανείων στην ουκρανική ονοματολογία των φαρμακευτικών προϊόντων, οι δομικές και σημασιολογικές τους ιδιαιτερότητες, καθώς και οι διαδικασίες προσαρμογής τους στο ουκρανικό γλωσσικό σύστημα. Εξετάζονται γλωσσικά φαινόμενα

όπως οι φωνητικές και μορφολογικές αλλαγές των δανείων όρων, η δημιουργία παραγωγικών μοντέλων σχηματισμού λέξεων και οι σημασιολογικές μετατοπίσεις. Σημαντική συμβολή στη μελέτη της ιατρικής ορολογίας έχουν προσφέρει Ουκρανοί γλωσσολόγοι, μεταξύ των οποίων οι Τ. Ι. Гкуμενιούк, В. Ι. Ντανιλένκο, Λ. Α. Πετρένκο, καθώς και ξένοι ερευνητές που μελέτησαν την επίδραση της ελληνικής γλώσσας στη διεθνή ιατρική λεξικολογία. Τα ελληνικά δάνεια εκπροσωπούνται ευρέως στην ουκρανική ονοματολογία των φαρμακευτικών προϊόντων, ειδικά στις ονομασίες που αντανακλούν τη σύνθεση, τη δράση ή το πεδίο εφαρμογής τους. Παραδείγματα τέτοιων δανείων περιλαμβάνουν: *Анальгин* – από "άλγος" (πόνος), *Καρδιολίνη* – από "καρδία" (καρδιά) + "λίπος", *Невропатин* – από "νεῦρον" (νεύρο) + "πάθος" (πάθηση), *Панкреатин* – από "πάγκρεας", *Офтальмодек* – από "όφθαλμός" (μάτι), *Стоматидин* – από "στόμα".

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Humeniuk, T. I. (2015). *Zapoznychennia ta yikhni typu v suchasni ukrainskii movi*. Kyiv: NaUKMA.
- Danylenko, V. I. (2017). *Osnovy medychnoi terminolohii*. Kharkiv: Farmatsevt.
- Petrenko, L. A. (2018). *Leksyko-semantychni hrupy likarskykh preparativ: klasyfikatsiia ta vykorystannia*. Kyiv: Medpres.

СТИΛΙΣΤΙЧНА ПАΛІТРА ЗБІРКИ ПРОЗИ ЗАХАРІАСА ПАΠΑΝΔΟΝІУ ТА ПРОБЛЕМАТИКА ЇЇ ВІДТВОРЕННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ (НА МАТЕРІАЛІ АВТОРСЬКОГО ПЕРЕКЛАДУ УРИВКІВ)

Лада ЖУНІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Захаріас Папандоніу – видатний представник новогрецької літератури першої половини ХХ століття, який у своїх доробках створив особливий стилістичний простір, ритміку та витончену атмосферу з відбитком глибокої душі Греції та її історії. Його творчість відзначилася глибоким зв'язком із народними традиціями, природою, культурою, відкритістю до нових форм і мовних експериментів. Його моральні цінності були реалістичними і загальноприйнятними, що зробило його твори позачасовими та доступними всім суспільним верствам.

Ця дослідження зосереджується на стилістичних особливостях світу письменника, простежуючи унікальність його мови та художніх прийомів. Основою аналізу стають його "Оповідання" ("Διηγήματα", 1927), а також не менш відомі й виразні прозові твори: "Жертва" ("Η θυσία", 1937) та "Візантійська утрєня" ("Βυζαντινός όρθρος", 1936). Дослідження також охоплює аналіз рідко досліджуваної прози автора (наприклад, "Πέτρα σε λίμνη", "Η γυναίκα του Μαλή" та ін.), яка залишилася поза широким науковим вивченням, однак приховує у собі невичерпний пласт культурних та мовних нюансів.

Варто зазначити, що практична частина містить авторський переклад уривків із вибраних текстів Папандоніу українською мовою, що дозволяє розглянути питання й проблеми адаптації його прози для україномовного читача та відкриває новий простір для осмислення відтінків стилю письменника.

ЛІТЕРАТУРА

Παπαντωνίου, Ζ. (2011). *Διήγηματα*. Αθήνα: Πελεκάνος.

Ζαχαρίας Παπαντωνίου. Взято з

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%96%CE%B1%CF%87%CE%B1%CF%81%CE%AF%CE%B1%CF%82_%CE%A0%CE%B1%CF%80%CE%B1%CE%BD%CF%84%CF%89%CE%BD%CE%AF%CE%BF%CF%85

ΣΤΥΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΕΤΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΠΕΖΟΥ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ Η ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ)

Λάντα ΖΟΥΝΙΝΑ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου είναι ένας εξαιρετικός εκπρόσωπος της νεοελληνικής λογοτεχνίας του πρώτου μισού του 20ού αιώνα, ο οποίος στα έργα του δημιουργήσε έναν ιδιαίτερο στυλιστικό χώρο, ρυθμό και εκλεπτυσμένη ατμόσφαιρα με αποτύπωμα της βαθιάς ψυχής της Ελλάδας και της ιστορίας της. Το έργο του διακρίθηκε από μια βαθιά σύνδεση με τις λαϊκές παραδόσεις, τη φύση, τον πολιτισμό, το άνοιγμα σε νέες μορφές και

та γλωσσικά πειράματα. Οι ηθικές του αξίες ήταν ρεαλιστικές και γενικά αποδεκτές, γεγονός που έκανε τα έργα του διαχρονικά και προσιτά σε όλες τις κοινωνικές τάξεις.

Αυτό το επιστημονικό έργο εμβαθύνει στον υφολογικό κόσμο του συγγραφέα, ανιχνεύοντας τη μοναδικότητα της γλώσσας και των καλλιτεχνικών τεχνικών του. Η βάση της ανάλυσης είναι τα "Διηγήματά" του (1927), καθώς και τα εξίσου γνωστά και εκφραστικά πεζογραφήματα: "Η θυσία" (1937) και "Βυζαντινός όρθρος", (1936). Η μελέτη καλύπτει και την ανάλυση της σπάνια ερευνούμενης πεζογραφίας του συγγραφέα ("Πέτρα σε λίμνη", "Η γυνασία του Μαλή" κ.λπ.), η οποία παραμένει εκτός εκτενούς επιστημονικής μελέτης, αλλά κρύβει μέσα της ένα αμέτρητο στρώμα πολιτιστικών και γλωσσικών λεπτομερειών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το πρακτικό μέρος περιλαμβάνει τη μετάφραση της ίδιας της επιστήμονα αποσπασμάτων από επιλεγμένα κείμενα του Παπαντωνίου στα ουκρανικά, που μας επιτρέπει να εξετάσουμε τα ζητήματα και τα προβλήματα προσαρμογής της πεζογραφίας του για τον ουκρανόφωνο αναγνώστη και ανοίγει έναν νέο χώρο κατανόησης των αποχρώσεων του ύφους του συγγραφέα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Παπαντωνίου, Ζ. (2011). *Διήγηματα*. Αθήνα: Πελεκάνος.

Захаріас Папанτωνіу. Взято з

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%96%CE%B1%CF%87%CE%B1%CF%81%CE%AF%CE%B1%CF%82_%CE%A0%CE%B1%CF%80%CE%B1%CE%BD%CF%84%CF%89%CE%BD%CE%AF%CE%BF%CF%85

КАТЕГОРІЯ ВВІЧЛИВОСТІ В НОВОГРЕЦЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

Іванна КУКУРЕКІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Ввічливість є важливим аспектом комунікації, що регулює міжособистісні відносини та сприяє гармонізації соціальної взаємодії. У роботі досліджуються критерії ввічливості в українській та новогрецькій мовах, особливості їхнього використання у різних мовленнєвих ситуаціях,

основні стратегії вираження ввічливості, серед яких, наприклад: **етикетні конструкції**: "Прошу вибачення, чи можна запитати...?" / "Συγγνώμη, μπορώ να ρωτήσω...?"; **ввічливі запити**: "Чи могли б ви, будь ласка, передати мені це?" / "Μπορείτε παρακαλώ να μου το δώσετε;"; **непрямі висловлювання**: "Можливо, вам буде зручно?" / "Ίσως να είναι πιο εύκολο για σας?".

В сучасному світі, коли глобалізація дедалі більше зближує різні культури, розуміння особливостей мовленнєвого етикету різних країн є важливим для успішної міжкультурної комунікації. Мовленнєвий етикет – це система комунікативних норм, які відображають правила мовного спілкування, що забезпечують гармонійність взаємодії між співрозмовниками в різних соціальних ситуаціях. Актуальність вивчення мовленнєвого етикету полягає у тому, що етикетні норми є невід'ємною частиною будь-якої мовної культури, що відрізняються в залежності від культурного контексту та суспільних уявлень.

Дослідження базується на порівняльному аналізі мовного матеріалу, що дозволяє визначити як спільні, так і унікальні характеристики мовленнєвого етикету двох мов. Особливу увагу приділено впливу соціокультурних факторів на формування норм ввічливого спілкування, зокрема питанню рівнів формальності, вияву поваги та прийнятних комунікативних стратегій.

Результати роботи сприятимуть розширенню знань про мовну картину світу носіїв української та новогрецької мов, що є важливим для міжкультурної комунікації, викладання іноземних мов та перекладацької діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

- Панько, Т. І. (1992). Мовленнєвий етикет. *Мова і нація в естетичній компетенції І. Франка*, 178–188.
- Пінчук, О. Ф. (1992). Мова, людина, нація. *Актуальні проблеми соціолінгвістики*, 34–37.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ιβαννά ΚΟΥΚΟΥΡΕΚΙΝΑ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Η ευγένεια αποτελεί έναν σημαντικό τομέα της επικοινωνίας που ρυθμίζει τις διαπροσωπικές σχέσεις και ενισχύει την αρμονία στην κοινωνική αλληλεπίδραση. Η εργασία αφιερώνεται στη μελέτη των κριτηρίων ευγένειας στην ουκρανική και νέα ελληνική γλώσσα, καθώς και των ιδιομορφιών της χρήσης τους σε διάφορες γλωσσικές καταστάσεις. Επίσης εξετάζονται οι κύριες στρατηγικές έκφρασης της ευγένειας, μεταξύ των οποίων είναι: **εκφράσεις εθιμοτυπίας**: "*Проху вибачення, чи можна запитати...?*" / "*Συγγνώμη, μπορώ να ρωτήσω...?*"; **ευγενικά αιτήματα**: "*Чи можли б ви, будь ласка, передати мені це?*" / "*Μπορείτε παρακαλώ να μου το δώσετε;*"; **έμμεσες δηλώσεις**: "*Можливо, вам буде зручно?*" / "*Ίσως να είναι πιο εύκολο για σας?*".

Στον σύγχρονο κόσμο, όπου η παγκοσμιοποίηση φέρνει όλο και πιο κοντά διάφορους πολιτισμούς, η κατανόηση των ιδιομορφιών του γλωσσικού εθιμοτυπικού κώδικα διαφόρων χωρών είναι σημαντική για την επιτυχή διαπολιτισμική επικοινωνία. Ο γλωσσικός εθιμοτυπικός κώδικας είναι ένα σύστημα επικοινωνιακών προτύπων που αντικατοπτρίζει τους κανόνες της γλωσσικής επικοινωνίας, οι οποίοι διασφαλίζουν την αρμονική αλληλεπίδραση μεταξύ των συνομιλητών σε διάφορες κοινωνικές καταστάσεις. Η επικαιρότητα της μελέτης του γλωσσικού εθιμοτυπικού κώδικα έγκειται στο γεγονός ότι οι εθιμοτυπικοί κανόνες είναι ένα αναπόσπαστο μέρος κάθε γλωσσικής κουλτούρας, που μπορούν να διαφέρουν ανάλογα με το πολιτιστικό πλαίσιο και τις κοινωνικές αντιλήψεις.

Η έρευνα βασίζεται σε συγκριτική ανάλυση γλωσσικού υλικού, το οποίο επιτρέπει τον προσδιορισμό των κοινών και μοναδικών χαρακτηριστικών του γλωσσικού εθιμοτυπικού κώδικα και των δύο γλωσσών. Ιδιαίτερη προσοχή δίνεται στην επιρροή των κοινωνικοπολιτισμικών παραμέτρων στη διαμόρφωση των προτύπων ευγενικής επικοινωνίας, ιδίως στο ζήτημα των επιπέδων τυπικότητας, της έκφρασης σεβασμού και των αποδεκτών επικοινωνιακών στρατηγικών.

Τα αποτελέσματα της εργασίας θα συμβάλουν στην επέκταση των γνώσεων για την γλωσσική εικόνα του κόσμου των ομιλητών της ουκρανικής και νέας ελληνικής γλώσσας, κάτι που είναι σημαντικό για την διαπολιτισμική επικοινωνία, τη διδασκαλία ξένων γλωσσών και τη μεταφραστική δραστηριότητα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Panko, T. I. (1992). Movlennievyyi etyket. *Mova i natsiia v estetychnii kompetentsii I. Franka*, 178–188.
- Pinchuk, O. F. (1992). Mova, liudyna, natsiia. *Aktualni problemy sotsiolinhvistyky*, 34-37.

КОЛОРОНІМИ У ФРАЗЕОЛОГІЗМАХ РУМУНСЬКОЇ МОВИ

Софія МАЗУРКЕВИЧ

Національна академія Служби безпеки України

У сприйнятті кольору відображається бачення навколишнього світу тим чи іншим народом, а у фразеології приховано його багатовікову мудрість. Тому, стаття присвячена дослідженню колоронімів у фразеологізмах румунської мови, їхньому значенню у соціально-побутовому аспекті народу Румунії. Аналізуються основні кольори, що входять до складу фразеологізмів та їхній вплив на значення і стилістичне забарвлення висловлювань. Таким чином, особлива увага приділяється культурним та історичним аспектам формування фразеологічних одиниць із колоронімами, їхньому символічному значенню у румунській мовній традиції.

Проведене дослідження дозволило виявити, що румунська мова багата на фразеологізми з компонентами-колоронімами. Результати наукової праці демонструють, що колороніми відіграють важливу роль у формуванні мовної картини світу румунського народу, відображаючи їхню культуру, традиції, звичаї, цінності, ментальні особливості та спосіб життя.

LES COLORONYMES DANS LES PHRASÉOLOGISMES DE LA LANGUE ROUMAINE

Sofia MAZOURKEVYCH

Académie nationale du Service de sécurité d'Ukraine

La perception des couleurs reflète la vision du monde de chaque peuple, et dans la phraséologie se cache sa sagesse millénaire. L'article est donc consacré à l'étude des coloronymes dans les phraséologismes de la langue roumaine, à leur signification dans le contexte socio-culturel du peuple roumain. Dans l'article sont analysées les principales couleurs utilisées dans les phraséologismes et leur influence sur le sens et la coloration stylistique des expressions. Ainsi, une attention particulière est accordée aux aspects culturels et historiques de la formation des phraseologismes avec des coloronymes, à leur signification symbolique dans la tradition linguistique roumaine.

Les résultats de l'étude montrent que la langue roumaine est riche en phraséologismes qui contiennent des coloronymes. Les résultats du travail scientifique démontrent que les coloronymes jouent un rôle important dans la formation de l'image linguistique du monde du peuple roumain, en reflétant leur culture, leurs traditions, leurs coutumes, leurs valeurs, leurs caractéristiques mentales et leur mode de vie.

ЗАПОЗИЧЕННЯ ЯК ДЖЕРЕЛО ЗБАГАЧЕННЯ НОВОГРЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКИХ МОВ

Дарина ОЛІЙНИК

Київський національний лінгвістичний університет

Робота досліджує процеси мовного запозичення та їхню роль у формуванні лексичного складу новогрецької та української мов. У дослідженні аналізуються основні шляхи проникнення іншомовних елементів у досліджувані мови, причини їхнього запозичення, способи адаптації та специфіка їхнього функціонування в мовній системі новогрецької та української мов. Можна навести наступні приклади запозичень з грецької мови до української: "телебачення" (походить від грецьких слів "τῆλε" (далеко) + "ὄρασις" (бачення), також увійшло до

багатьох європейських мов (англ. "television", нім. "Fernsehen")); "демократія" (походить від давньогрецького "δήμος" (народ) + "κράτος" (влада), також запозичене майже всіма європейськими мовами з незначними фонетичними змінами); "космонавт" (складається з грецьких слів "κόσμος" (всесвіт) + "ναύτης" (моряк, мандрівник), в українській та інших мовах (англ. "cosmonaut") зберігає той самий склад); "філософія" (походить від слів "φίλος" (друг) + "σοφία" (мудрість), запозичене майже всіма мовами світу у незмінному вигляді).

Окрема увага приділяється історичним та сучасним запозиченням, порівнянню їхніх джерел та особливостей інтеграції в обидві мови. Дослідження здійснюється на основі теоретичних праць з лексикології, словникових джерел та аналізу реальних мовних прикладів.

ЛІТЕРАТУРА

- Кусайкіна, Н. & Цибульник, Ю. (Ред.). (2011). *Сучасний тлумачний словник української мови: 60 000 слів*. Харків: ВД "ШКОЛА".
- Μπαμπινιώτης, Γ. *Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας*. Взято з <https://users.sch.gr/galexiad/files/lexika/babiniotis.pdf>.
- Χριστίδης, Α.-Φ. *Η ελληνική γλώσσα και η ιστορία της*. Взято з https://www.greek-language.gr/greekLang/studies/history_books/11_christidis_gr/01.html?mode=pdf.

Ο ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ ΩΣ ΠΗΓΗ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Νταρίνα ΟΛІЇΝІК

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Η εργασία διερευνά τις διαδικασίες γλωσσικού δανεισμού και τον ρόλο τους στη διαμόρφωση της λεξιλογικής σύνθεσης της νεοελληνικής και της ουκρανικής γλώσσας. Η μελέτη αναλύει τους κύριους τρόπους με τους οποίους διεισδυσαν ξενόγλωσσα στοιχεία στις υπό μελέτη γλώσσες, τους λόγους δανεισμού τους, τις μεθόδους προσαρμογής και τις ιδιαιτερότητες της λειτουργίας τους στο γλωσσικό σύστημα της νέας Ελληνικής και της ουκρανικής γλώσσας. Μπορούμε να αναφέρουμε τα παρακάτω

параδείγματα δανεισμών από τα ελληνικά στα ουκρανικά: "телебачення" (προέρχεται από τις ελληνικές λέξεις "τηλε" + "όρασις", εισήλθε επίσης σε πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες (αγγλικά "television", γερμανικά "Fernsehen")), "демократія" (προέρχεται από το αρχαίο ελληνικό "δήμος" + "κράτος", επίσης δανεισμένο από όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές γλώσσες με μικρές φωνητικές αλλαγές), "космонавт" (αποτελείται από τις ελληνικές λέξεις "κόσμος" + "ναύτης", στα ουκρανικά και σε άλλες γλώσσες (αγγλικά "cosmonaut") διατηρεί τα ίδια μέρη), "філософія" (προέρχεται από τις λέξεις "φίλος" + "σοφία", δανεισμένη σχεδόν από όλες τις γλώσσες του κόσμου σε αμετάβλητη μορφή).

Ιδιαίτερη προσοχή δίνεται στα ιστορικά και σύγχρονα δάνεια, στη σύγκριση των πηγών τους και στα χαρακτηριστικά της ενσωμάτωσής τους στις δύο γλώσσες. Η έρευνα βασίζεται σε θεωρητικές μελέτες λεξικολογίας, λεξικογραφικές πηγές και ανάλυση πραγματικών γλωσσικών παραδειγμάτων.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Kusaikina, N. & Tsybulnyk, Yu. (Red.). (2011). *Suchasnyi tlumachnyi slovnyk ukrainskoi mowy: 60 000 slov*. Хarkiv: VD "SHKOLA".
- Μπαμπινιώτης, Γ. Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας. Взято з <https://users.sch.gr/galexia/files/lexika/babiniotis.pdf>.
- Χριστίδης, Α.-Φ. Η ελληνική γλώσσα και η ιστορία της. Взято з https://www.greek-language.gr/greekLang/studies/history_books/11_christidis_gr/01.html?mode=pdf.

ЕЛЕМЕНТИ МІФОЛОГІЇ В РУМУНСЬКІЙ ЛІНГВОКУЛЬТУРІ

Любов ПОЛІЩУК

Національна академія Служби безпеки України

Міфологія відіграє важливу роль у формуванні мовної та культурної ідентичності народу. У румунській лінгвокультурі збереглися численні елементи міфологічного світогляду, що відображають традиції, вірування та уявлення румунів про світ.

Важливу роль відіграють міфологічні створіння: «strigoï» (духи або вампіри, що переслідують живих), «iele» (таємничі жіночі духи, які зачаровують і карають), «zmei» (дракони чи велетні, часто антагоністи в казках). Ці образи не лише збереглися в народних повір'ях, а й вплинули на мову, залишивши слід у стійких виразах і художніх текстах.

Міфологічне мислення не завжди підкорюється законам раціональної логіки: причина й наслідок у ньому можуть змінюватися місцями, а події розгортатися у позачасовому просторі. Це відчутно в румунських народних оповідях, де надприродне є частиною повсякденного світу.

Дослідження міфологічних елементів у румунській лінгвокультурі дозволяє глибше зрозуміти її історичний розвиток та зв'язки з іншими європейськими традиціями.

ЛІТЕРАТУРА

Ghinoiu, I. (2013). *Dicționar de mitologie română*. București: Editura Univers Enciclopedic Gold.

ÉLÉMENTS DE MYTHOLOGIE DANS LA LINGUOCULTURE ROUMAINE

Liubov POLISHCHUK

Académie nationale du Service de sécurité d'Ukraine

La mythologie joue un rôle important dans la formation de l'identité linguistique et culturelle du peuple. La linguoculture roumaine a conservé de nombreux éléments de la vision mythologique du monde, reflétant les traditions, les croyances et les perceptions des roumains sur le monde.

Les créatures mythologiques jouent un rôle important: les «strigoï» (esprits ou vampires qui poursuivent les vivants), les «iele» (mystérieux esprits féminins qui envoûtent et punissent), les «zmei» (dragons ou géants, souvent antagonistes dans les contes). Ces images non seulement se sont conservées dans les croyances populaires, mais ont également influencé la langue, laissant leur empreinte dans les expressions figées et les textes littéraires.

La pensée mythologique ne suit pas toujours les lois de la logique rationnelle: la cause et l'effet peuvent y changer de place, et les événements se

dérouler dans un espace intemporel. Cela se ressent dans les récits populaires roumains, où le surnaturel fait partie du monde quotidien.

L'étude des éléments mythologiques dans la linguoculture roumaine permet de mieux comprendre son développement historique et ses liens avec d'autres traditions européennes.

LITTÉRATURE

Ghinoiu, I. (2013). Dictionar de mitologie română. București: Editura Univers Enciclopedic Gold.

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА НОВОГРЕЦЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ НА ПОЗНАЧЕННЯ КОЛЬОРУ

Ірина СКОРОХОД

Київський національний лінгвістичний університет

Фразеологія є невід'ємною частиною мовної картини світу, що відображає культурні особливості, менталітет та світогляд народу. Однією з значущих категорій фразеологічних одиниць є ті, що містять у своєму складі компоненти, пов'язані з кольорами, оскільки вони є універсальним способом вираження емоцій, оцінок і символічних значень.

У цій роботі здійснюється порівняльний аналіз фразеологічних одиниць новогрецької та української мов, що містять компоненти кольору. Дослідження спрямоване на виявлення спільних і відмінних рис у функціонуванні фразеологізмів у двох мовах, а також на аналіз того, як культурні, історичні та ментальні фактори вплинули на формування фразеологічного значення.

Основна увага приділяється символічному значенню кольорів у кожній мові та специфіці їхнього вживання у фразеологізмах. Певні кольори можуть мати подібні асоціації в обох мовах (наприклад, *чорний* як символ трауру чи *білий* як символ чистоти), тоді як інші можуть мати різні конотації залежно від культурного контексту (наприклад, *синій* у грецькій культурі асоціюється з удачею та захистом від пристріту, тоді як в українській мові він часто символізує спокій та гармонію). Досліджується також класифікація колірних фразеологізмів за семантичними групами,

аналізується їхня структурна організація та виявляються потенційні труднощі перекладу.

Таким чином, проведене дослідження сприяє глибшому розумінню новогрецької та української фразеології, демонструє мовну картину світу через колірні асоціації та допомагає виявити універсальні та унікальні риси фразеологічного складу двох мов.

ЛІТЕРАТУРА

- Береза, С. (2018). Культурно-національна специфіка фразеологізмів української мови. Львів: Видавництво Львівського університету.
- Білоноженко, В. М. (1993). Фразеологічний словник української мови: У 2 т. Київ: Наукова думка.
- Зубков, М. Г. (2011). Словник фразеологізмів української мови. Київ: Школа.
- Малярєнко, О. (2011). Українсько-грецький фразеологічний словник. Афіни: Εκδόσεις Παπαζήσης.
- Селігей, П. О. (2010). Фразеологія української мови у світлі когнітивної лінгвістики. Київ: Наукова думка.
- Яценко, Т. М. (2015). Кольороназви у фразеології української та англійської мов: порівняльний аспект. Лінгвістичні студії, (30), 145–150.
- Κονδύλη, Ε. (2011). Η φρασεολογία της νέας ελληνικής: δομή, σημασία, χρήση. Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών.
- Παπαναστασίου, Θ. (2015). Λεξικό ιδιωμάτων και εκφράσεων της νέας ελληνικής. Αθήνα: Εκδόσεις Παπαδήμα.
- Σταυροπούλου, Μ. (2013). Το χρώμα στη γλώσσα και στον πολιτισμό: σημειωτικές και γλωσσικές προσεγγίσεις. Αθήνα: Παπαζήσης.
- Χαραλαμπίκης, Χ. (2014). Νεοελληνική φρασεολογία. Αθήνα: Πατάκης.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΥΚΡΑΝΙΚΩΝ ΦΡΑΣΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Ειρήνη ΣΚΟΡΟΧΟΝΤ

Εθνικό Γλωσσικό Πανεπιστήμιο Κιέβου

Η φρασεολογία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της γλωσσικής εικόνας του κόσμου, αντανακλώντας τις πολιτιστικές ιδιαιτερότητες, τη νοοτροπία και την κοσμοθεωρία ενός λαού. Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες και σημαντικές κατηγορίες φρασεολογικών μονάδων είναι εκείνες που περιέχουν στοιχεία συνδεδεμένα με τα χρώματα, καθώς οι χρωματικές συσχετίσεις αποτελούν έναν καθολικό τρόπο έκφρασης συναισθημάτων, αξιολογήσεων και συμβολικών νοημάτων.

Στην παρούσα ανακοίνωση πραγματοποιείται μια συγκριτική ανάλυση των φρασεολογικών μονάδων της νέας ελληνικής και της ουκρανικής γλώσσας που περιέχουν χρωματικά στοιχεία. Η έρευνα στοχεύει στον εντοπισμό κοινών και διαφοροποιητικών χαρακτηριστικών στη λειτουργία αυτών των εκφράσεων στις δύο γλώσσες, καθώς και στην ανάλυση του τρόπου με τον οποίο οι πολιτιστικοί, ιστορικοί και νοητικοί παράγοντες επηρέασαν τη διαμόρφωση της φρασεολογικής σημασίας.

Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στη συμβολική σημασία των χρωμάτων σε κάθε γλώσσα και στην ιδιαιτερότητα της χρήσης τους στις φρασεολογικές εκφράσεις. Για παράδειγμα, ορισμένα χρώματα μπορεί να έχουν παρόμοιους συνειρμούς και στις δύο γλώσσες (όπως το μαύρο ως σύμβολο πένθους ή το λευκό ως σύμβολο καθαρότητας), ενώ άλλα μπορεί να έχουν διαφορετικές συνδηλώσεις ανάλογα με το πολιτιστικό πλαίσιο (για παράδειγμα, το μπλε στην ελληνική κουλτούρα συνδέεται με την τύχη και την προστασία από το μάτιασμα, ενώ στην ουκρανική γλώσσα συχνά συμβολίζει την ηρεμία και την αρμονία).

Συνεπώς, η παρούσα έρευνα συμβάλλει στην εις βάθος κατανόηση της νέας ελληνικής και της ουκρανικής φρασεολογίας, αναδεικνύει τη γλωσσική εικόνα του κόσμου μέσα από τις χρωματικές συσχετίσεις και βοηθά στην αναγνώριση των καθολικών και μοναδικών χαρακτηριστικών του φρασεολογικού πλούτου των δύο γλωσσών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Bereza, S. (2018). Kulturno-natsionalna spetsyfika frazeolohizmiv ukrainskoi movy. Lviv: Vydavnytstvo Lvivskoho universytetu.
- Bilonozhenko, V. M. (1993). Frazeolohichniy slovnyk ukrainskoi movy: U 2 t. Kyiv: Naukova dumka.
- Zubkov, M. H. (2011). Slovnyk frazeolohizmiv ukrainskoi movy. Kyiv: Shkola.
- Maliarenko, O. (2011). Ukrainsko-hretskyi frazeolohichniy slovnyk. Afiny: Εκδόσεις Παπαζήσης.
- Selihei, P. O. (2010). Frazeolohiia ukrainskoi movy u svitli kohnityvnoi lnhvistyky. Kyiv: Naukova dumka.
- Yatsenko, T. M. (2015). Koloronazvy u frazeolohii ukrainskoi ta anhliiskoi mov: porivnialnyi aspekt. Lnhvistychni studii, (30), 145–150.
- Κονδύλη, Ε. (2011). Η φρασεολογία της νέας ελληνικής: δομή, σημασία, χρήση. Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών.
- Παπαναστασίου, Θ. (2015). Λεξικό ιδιωμάτων και εκφράσεων της νέας ελληνικής. Αθήνα: Εκδόσεις Παπαδήμα.
- Σταυροπούλου, Μ. (2013). Το χρώμα στη γλώσσα και στον πολιτισμό: σημειωτικές και γλωσσικές προσεγγίσεις. Αθήνα: Παπαζήσης.
- Χαραλαμπίκης, Χ. (2014). Νεοελληνική φρασεολογία. Αθήνα: Πατάκης.

ЗАПОЗИЧЕННЯ В РУМУНСЬКІЙ МОВІ

Анна ЧОРНА

Національна академія Служби безпеки України

Запозичення мають значний вплив на розвиток румунської мови, адже вони не лише збагачують її словниковий запас, а й відображають історичні та культурні контакти румунського народу з іншими народами.

Протягом століть румунська мова зазнавала впливу різних мовних систем, що сприяло її постійному оновленню та еволюції. У роботі досліджується роль латинської, слов'янських, грецької, турецької, угорської, французької та англійської мов у формуванні сучасного румунського лексикону. Особливу увагу приділено тому, як іншомовні слова адаптуються до румунської мовної системи, змінюючи свою вимову, написання та граматичні особливості. Також розглядається процес

поступового витіснення запозичених слів власне румунськими еквівалентами. Аналізується вплив запозичень на різні стилі мови.

LES EMPRUNTS DANS LA LANGUE ROUMAINE

Anna CHYORNA

Académie nationale du Service de sécurité d'Ukraine

Les emprunts ont un impact significatif sur le développement de la langue roumaine, car ils enrichissent non seulement son vocabulaire, mais reflètent également les contacts historiques et culturels du peuple roumain avec d'autres peuples.

Au fil des siècles, la langue roumaine a subi l'influence de divers systèmes linguistiques, ce qui a contribué à son renouvellement constant et à son évolution. Cette étude examine le rôle du latin, des langues slaves, du grec, du turc, du hongrois, du français et de l'anglais dans la formation du lexique roumain moderne. Une attention particulière est accordée à la manière dont les mots étrangers s'adaptent au système linguistique roumain, en modifiant leur prononciation, leur écriture et leurs caractéristiques grammaticales. Le processus de remplacement progressif des mots empruntés par des équivalents roumains est également étudié. L'influence des emprunts sur les différents styles de la langue est également analysée.

27 березня 2025 року / March 27, 2025

СЕКЦІЯ 8 / SECTION 8

(15.00 – 17.00)

Інноваційні тенденції у викладанні іноземних мов та перекладу /

Cross-cultural communication and translation.

World literature: cultural and artistic projections.

Innovative trends in teaching foreign languages and translation

Модератор Олена ЗАЛЕСНОВА /

Moderator Olena ZALESNOVA

завідувачка кафедри іспанської і новогрецької філології та перекладу,

кандидат філологічних наук, доцент /

Head of the Department of Spanish and Modern Greek Philology and Translation,

Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

<https://surl.li/xdgsib>

МОВНА ХАРАКТЕРИСТИКА АБРЕВІАТУР ІСПАНСЬКОЇ МОВИ І СПОСОБИ ЇХНЬОГО ПЕРЕКЛАДУ

Анна ВІТЮК

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному дедалі більш глобалізованому світі, де міжкультурна комунікація відіграє ключову роль, значної актуальності набуває аналіз аббревіатур в іспанській мові та способів їх перекладу. Ці скорочення дозволяють оптимізувати передачу інформації, роблячи повідомлення більш лаконічними та зрозумілими, і є особливо важливими в таких сферах, як технології, бізнес, медіа та дипломатія, де стислість є синонімом ефективності.

Абревіатури мають свої лінгвістичні особливості та передбачають різні методи перекладу. Найпоширенішими є: пряме перенесення (транскрипція або транслітерація): *UNESCO* → *ЮНЕСКО*; пошук еквівалента в мові перекладу: *PIB (Producto Interior Bruto)* → *ВВП (внутрішній валовий продукт)*; пояснювальний переклад: *AVE (Alta Velocidad Española)* → *іспанський швидкісний потяг*; комбінований підхід: *RENFE (Red Nacional de Ferrocarriles Españoles)* → *RENFE (Іспанська державна залізниця)*.

Однак є низка нюансів, зокрема стиль тексту, оскільки наукові та офіційні тексти вимагають точності, тоді як публіцистичні тексти допускають певну адаптацію. Саме тому переклад іспанських аббревіатур вимагає як знання лінгвістичних правил, так і розуміння контексту, щоб обрати відповідну стратегію: транслітерацію, адаптацію чи пояснення.

ЛІТЕРАТУРА

Цимбалістий, І.Ю. (2022). Структурна типологія аббревіатур у сучасній іспанській мові. *Закарпатські філологічні студії*, 26, 156–161.

http://zfs-journal.uzhnu.uz.ua/archive/26/part_1/30.pdf

Reguera, A.M. y Stender, A. (2019). *Siglas, acrónimos y abreviaturas en la prensa especializada español*, PONTIFICIA Universidad Católica de Chile, Facultad de Letras, ONOMÁZEIN, revista de lingüística, filología y traducción.

https://www.researchgate.net/publication/337779023_Siglas_acronimos_y_a_breviaturas_en_la_prensa_especializada_economica_en_aleman_y_espanol

LAS CARACTERÍSTICAS LINGÜÍSTICAS DE LAS ABREVIACIONES ESPAÑOLAS Y MÉTODOS DE SU TRADUCCIÓN

Anna VITIUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El análisis de las abreviaciones en español y sus métodos de traducción adquiere una relevancia significativa en un mundo cada vez más globalizado, donde la comunicación intercultural es clave. Estas formas lingüísticas condensadas optimizan la transmisión de información al hacer los mensajes más ágiles y claros, siendo particularmente esenciales en sectores como la tecnología, los negocios, los medios de comunicación y la diplomacia, donde la brevedad es sinónimo de eficiencia.

Las abreviaciones tienen sus propias peculiaridades lingüísticas y requieren distintos enfoques de traducción. Los más utilizados son: la transferencia directa (transcripción o transliteración): *UNESCO* → *ЮНЕСКО*; la búsqueda de un equivalente en la lengua de llegada: *PIB (Producto Interior Bruto)* → *ВВП (внутрішній валовий продукт)*; la traducción explicativa: *AVE (Alta Velocidad Española)* → *іспанський швидкісний потяг*; el enfoque combinado: *RENFE (Red Nacional de Ferrocarriles Españoles)* → *RENFE (Іспанська державна залізниця)*.

Existen, sin embargo, muchos matices, como el estilo del texto, ya que los textos científicos y oficiales deben ser precisos, mientras que los periodísticos pueden adaptarse. Por tanto, la traducción de abreviaciones españolas requiere tanto el conocimiento de las normas lingüísticas como la comprensión del contexto para elegir la estrategia adecuada: transliteración, adaptación o explicación.

LITERATURA

Tsymbalistyi, I.Yu. (2022). *Strukturna typolohiia abreviatur u suchasni ispanskii movi*. Zakarpatski filolohichni studii, 26, 156–161.

http://zfs-journal.uzhnu.uz.ua/archive/26/part_1/30.pdf

Reguera, A.M. y Stender, A. (2019). *Siglas, acrónimos y abreviaturas en la prensa especializada español*, PONTIFICIA Universidad Católica de Chile, Facultad de Letras, ONOMÁZEIN, revista de lingüística, filología y traducción.
https://www.researchgate.net/publication/337779023_Siglas_acronimos_y_abreviaturas_en_la_prensa_especializada_economica_en_aleman_y_espanol

СКЛАДНОЩІ ТА ВИКЛИКИ ПІД ЧАС ПЕРЕКЛАДУ ІСПАНСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ НА УКРАЇНСЬКУ

Вікторія ВОЛОЧАЙ

КЗ КОР «Мала академія наук учнівської молоді»

Фразеологія є невід'ємною частиною будь-якої мови не тільки тому, що вона збагачує розмову, але й тому, що відображає світогляд, традиції та історичний досвід народу. Фразеологія складається з усталених виразів, значення яких може бути незрозумілим з окремих слів. Наприклад, український вираз «набрати води в рот» означає «мовчати», тоді як іспанський вираз «*estar en las nubes*» (дослівно «*витати в хмарах*») означає «бути легковажним».

Порівняння іспанських та українських виразів виявляє як схожість, так і відмінності. В обох мовах є фрази про природу, повсякденне життя, релігію та історію. Наприклад, іспанська фраза «*más vale tarde que nunca*» (краще пізно, ніж ніколи) так само вживається в українській мові. Також можна зазначити, що деякі іспанські фрази, такі як «*tener mala leche*» (буквально «пити погане молоко», тобто «злитися» або «бути недобрим») не мають точного еквівалента в українській мові.

Культурне значення фразеологізмів полягає в тому, що вони передають характерні риси, світогляд і життєві цінності народу. Через фразеологізми можна глибше зрозуміти історію та менталітет народу-носія мови. Тому правильний переклад вимагає не лише знання мови, але й глибокого розуміння культури, що є ключовим у міжкультурній комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

- Марховська, І. В. (2021). *Фразеологія у міжкультурній комунікації*. (Дисертація, Київський національний університет імені Тараса Шевченка). Отримано з <https://scc.knu.ua>
- Марховська, І. В. (2022). *Фразеологічні одиниці у сучасному українському дискурсі*. *Філологічні науки*, (5, ч. 2), 19-25. Отримано з <https://philol.vernadskyjournals.in.ua>
- МууКласу. (n.d.). *Ознайомлення з найуживанішими фразеологізмами*. Отримано 24 лютого 2025, з <https://www.miyklas.com.ua>

DIFICULTADES Y DESAFÍOS DURANTE LA TRADUCCIÓN DE UNIDADES FRASEOLÓGICAS DEL ESPAÑOL AL UCRANIANO

Viktoriia VOLOCHAI

*Organización Comunal Ayuntamiento de la Región de Kyiv
«Mini Academia de Ciencias para Jóvenes»*

La fraseología es una parte integral de cualquier idioma no solo porque enriquece la conversación, sino también porque refleja la perspectiva, las tradiciones y la experiencia histórica de la gente. palabras . Por ejemplo, la expresión ucraniana «*набрати води в рот*». significa "silencio", mientras que la expresión española "estar en las nubes" (literalmente «*вумати в хмарах*») significa "ser ligero".

La comparación de las expresiones españolas y ucranianas revela tanto similitud como diferencias. En ambos idiomas, hay frases sobre la naturaleza, la vida cotidiana, la religión y la historia. Por ejemplo, la frase española "*más vale tarde que nunca*" (*краще пізно, ніж ніколи*) también se usa en el idioma ucraniano. (literalmente "*beber mala leche*", es decir, "*fusionar*" o "*ser malo*") no tienen un equivalente preciso en el idioma ucraniano.

La importancia cultural de los fraseologismos es que transmiten los rasgos característicos, la cosmovisión y los valores de la vida de las personas. A través de fraseologismos, puede comprender más la historia y la mentalidad del portador de personas del idioma.

BIBLIOGRAFIA

- Markhovs'ka, I. V. (2021). *Frazeolohiia u mizhkul'turnii komunikatsii*. (Dysertatsiia, Kyivs'kyi natsional'nyi universytet imeni Tarasa Shevchenka). Otrymano z <https://scc.knu.ua>
- Markhovs'ka, I. V. (2022). *Frazeolohichni odynytsi u suchasnomu ukrains'komu dyskursi*. *Filolohichni nauky*, (5, ch. 2), 19-25. Otrymano z <https://philol.vernadskyjournals.in.ua>
- MyyKlasy. (n.d.). *Oznaomlennia z naiuzhyvanishymy frazeolohizmaty*. Otrymano 24 liutoho 2025, z <https://www.miyklas.com.ua>

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ НЕОЛОГІЗМІВ ТА ЗАПОЗИЧЕНЬ З ІТАЛІЙСЬКОЇ НА УКРАЇНСЬКУ

Єлизавета ГРИЦАН

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасних умовах глобалізації та активного міжкультурного обміну італійська мова, як одна з провідних європейських мов, постійно збагачується новими неологізмами та запозиченнями. Як правило, неологізм – це нове слово або словосполучення, тобто таке, що не належить до лексичного тіла мови, є похідним або складеним зі слів, які вже використовуються або введені з адаптаціями з іншої мови (Трессані). Ці лексичні одиниці відображають актуальні зміни в суспільстві, науці, техніці, мистецтві та інших сферах життя. Однак при перекладі італійських неологізмів та запозичень на українську мову виникає низка труднощів, зумовлених фонетичними, морфологічними, семантичними та стилістичними особливостями кожної з мов (Григор'єва, 2015).

Актуальність цієї теми пояснюється тим, що процес запозичення та адаптації іншомовних слів є невід'ємною частиною розвитку української мови, але потребує виваженого підходу для збереження мовної рівноваги та дотримання норм українського словотвору. Неологізми можуть передаватися різними способами, зокрема через транскрипцію, транслітерацію, калькування, семантичну адаптацію або комбіновані методи (Комісаров, 2010). У цьому контексті важливо проаналізувати, які стратегії перекладу є найбільш ефективними для відтворення італійських лексичних новацій в українському мовному просторі.

Мета даного дослідження – виявити особливості перекладу неологізмів та запозичень з італійської на українську мову, розглянути основні труднощі та визначити оптимальні підходи до їх передачі.

Дослідження дозволяє окреслити основні тенденції перекладу італійських неологізмів та запозичень в українському мовному середовищі та розробити рекомендації щодо їхньої адаптації відповідно до мовних норм і традицій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

- Treccani Enciclopedia Italiana. (н. д.). *Treccani*. Retrieved from <https://www.treccani.it>
- Григор'єва, Л. І. (2015). *Запозичення в сучасній українській мові: адаптація та функціонування*. Київ: Наукова думка.
- Комісаров, В. Н. (2010). *Сучасне перекладознавство: теорія та практика*. Київ: Либідь.

PROBLEMI DI TRADUZIONE DI NEOLOGISMI E PRESTITI DALL'ITALIANO ALL'UCRAINO

Yelyzaveta HRYTSAN

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Nell'attuale contesto di globalizzazione e di attivo scambio interculturale, la lingua italiana, una delle principali lingue europee, si arricchisce costantemente di nuovi neologismi e prestiti. Di norma, un neologismo è parola o locuzione nuova, non appartenente cioè al corpo lessicale di una lingua, tratta per derivazione o composizione da parole già in uso o introdotta con adattamenti da altra lingua (Treccani). Queste unità lessicali riflettono i cambiamenti in atto nella società, nella scienza, nella tecnologia, nell'arte e in altre sfere della vita. Tuttavia, quando si traducono in ucraino neologismi e prestiti italiani, sorgono diverse difficoltà dovute alle caratteristiche fonetiche, morfologiche, semantiche e stilistiche di ciascuna lingua (Григор'єва, 2015).

La rilevanza di questo argomento si spiega con il fatto che il processo di prestito e adattamento di parole straniere è parte integrante dello sviluppo della lingua ucraina, ma richiede un approccio equilibrato per mantenere l'equilibrio linguistico e il rispetto delle norme di formazione delle parole ucraine. I

neologismi possono essere trasmessi in vari modi, tra cui trascrizione, traslitterazione, calco, adattamento semantico o metodi combinati (Komicapov, 2010). In questo contesto, è importante analizzare quali siano le strategie di traduzione più efficaci per riprodurre le innovazioni lessicali italiane nello spazio linguistico ucraino.

Lo scopo di questo studio è quello di individuare le peculiarità della traduzione di neologismi e prestiti dall'italiano all'ucraino, di considerare le principali difficoltà e di determinare gli approcci migliori per la loro trasmissione.

Lo studio ci permette di delineare le principali tendenze nella traduzione di neologismi e prestiti italiani nell'ambiente linguistico ucraino e di sviluppare raccomandazioni per il loro adattamento in conformità con le norme e le tradizioni linguistiche.

FONTI

Treccani Enciclopedia Italiana. (н. д.). *Treccani*. Retrieved from <https://www.treccani.it>

Григор'єва, Л. І. (2015). *Запозичення в сучасній українській мові: адаптація та функціонування*. Київ: Наукова думка.

Комісаров, В. Н. (2010). *Сучасне перекладознавство: теорія та практика*. Київ: Либідь.

ОСНОВНІ ВИДИ МЕДІАПЕРЕКЛАДУ ТА ЇХ ОСОБЛИВОСТІ

Яна ДУДАЙ

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Медіапереклад є важливою складовою сучасного міжкультурного обміну, що забезпечує доступ до глобальних медіаресурсів різними мовними групами. Ця дисципліна охоплює широкий спектр видів, серед яких найбільш розповсюдженими є субтитрування, дубляж, аудіовізуальний переклад та переклад новинних матеріалів.

Кожен з цих видів має свої специфічні особливості, що визначаються як технічними аспектами, так і культурними характеристиками мовних спільнот. Наприклад, субтитрування передбачає передачу тексту, що з'являється на екрані під час перегляду відео, з огляду на лаконічність і

максимальну точність перекладу. Дубляж, натомість, акцентує увагу на синхронізації голосів акторів, що дублюють оригінальну мову, що вимагає значного рівня адаптації мовного контексту до культурних особливостей.

Аудіовізуальний переклад включає як текстовий, так і голосовий компоненти, зберігаючи повноту інформації в межах певного часу. Крім того, важливим аспектом є адаптація культурних реалій та жаргонів для кожної цільової аудиторії. Розуміння цих особливостей є необхідним для створення якісного медіаперекладу, що відповідає потребам міжнародного обміну та комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

- Горбаченко, О. (2012). *Основи медіаперекладу*. Київ: Видавництво "Літера".
- Мельничук, О. (2015). *Переклад у медіа: теорія та практика*. Львів: Видавництво "Академія".
- Мельничук, О. (2017). *Медіапереклад: теорія, практика, аналіз*. Львів: Видавництво "Академія".

LES PRINCIPAUX TYPES DE TRADUCTION MÉDIATIQUE ET LEURS SPÉCIFICITÉS

Yana DUDAI

Lessia Oukraïnka Université nationale de Volyn

La traduction médiatique constitue un élément clé de l'échange interculturel moderne, permettant l'accès aux ressources médiatiques mondiales pour différents groupes linguistiques. Cette discipline couvre une large gamme de types de traduction, dont les plus courants sont le sous-titrage, le doublage, la traduction audiovisuelle et la traduction des actualités.

Chacun de ces types présente des spécificités qui sont déterminées à la fois par des aspects techniques et par les caractéristiques culturelles des communautés linguistiques. Par exemple, le sous-titrage implique la transmission du texte qui apparaît à l'écran pendant la lecture d'une vidéo, en prenant en compte la concision et la précision maximale de la traduction. Le doublage, quant à lui, met l'accent sur la synchronisation des voix des acteurs qui doublent la langue originale, nécessitant un niveau important d'adaptation du contexte linguistique aux particularités culturelles.

La traduction audiovisuelle comprend à la fois des éléments textuels et vocaux, en préservant l'intégralité de l'information dans un temps limité. De plus, un aspect essentiel est l'adaptation des réalités culturelles et des jargons pour chaque public cible. Comprendre ces spécificités est essentiel pour produire une traduction médiatique de qualité qui réponde aux besoins de l'échange et de la communication internationales.

BIBLIOGRAPHIE

Горбаченко, О. (2012). *Основи медіаперекладу*. Київ: Видавництво "Літера".

Мельничук, О. (2015). *Переклад у медіа: теорія та практика*. Львів: Видавництво "Академія".

Мельничук, О. (2017). *Медіапереклад: теорія, практика, аналіз*. Львів: Видавництво "Академія".

СЕМАНТИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ В ІТАЛІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

Дар'я ЗАВІЗІОН

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному світі переклад є невід'ємною складовою нашого повсякденного життя. Найяскравішим прикладом слугують художні твори, де важливо не тільки перекласти, а й зберегти естетичну цінність та авторську ідею, адаптувавши текст до мовних і культурних особливостей аудиторії. Щоб досягнути цього, професійний перекладач повинен володіти широким спектром знань про перекладацькі трансформації. Дослідження семантичних трансформацій та методів їхнього утворення дозволяє краще зрозуміти механізми створення адекватного перекладу, адже один і той самий контекст можна передати різними засобами, залежно від мовної ситуації та стилістичних вимог.

У художніх творах перекладачі вдаються до перекладацьких трансформацій з метою зробити текст зрозумілим і природним для конкретної аудиторії. Наприклад, у романі Карло Коллоді "Піноккіо" фраза "*E tu rendimi la mia, e rifacciamo la pace.*" в українському перекладі Ю. Авдєєва звучить як "А ти віддай мою, і помиримось.". Перекладач використав семантичну трансформацію, тому що дослівний переклад фрази "*rifacciamo*

la pace.” означає “укладімо мир”, що не є природним у неформальному українському мовленні. Завдяки цьому Ю. Авдєєв адаптував текст для українськомовної аудиторії та зберіг естетичну цінність оригіналу.

ЛІТЕРАТУРА

Collodi, C., & Fantini, A. (2021). *Le avventure di Pinocchio*. Feltrinelli.

Коллоді, К. (1967). *Пригоди Піноккіо* (Ю. Авдєєв, пер.). ЦК ЛКСМУ Молодь.

TRASFORMAZIONI SEMANTICHE E METODI DELLA LORO FORMAZIONE

Daria ZAVIZION

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Nel mondo contemporaneo, la traduzione è una parte integrante della nostra vita quotidiana. L'esempio più evidente è rappresentato dalle opere letterarie, in cui non è solo fondamentale tradurre il testo, ma anche preservarne il valore estetico e l'idea dell'autore, adattandolo alle caratteristiche linguistiche e culturali del pubblico di destinazione. Per raggiungere questo obiettivo, un traduttore professionista deve possedere una vasta conoscenza delle trasformazioni traduttive. Lo studio delle trasformazioni semantiche e dei metodi della loro formazione permette di comprendere meglio i meccanismi di una traduzione adeguata, poiché lo stesso contesto può essere reso con mezzi diversi, a seconda della situazione linguistica e delle esigenze stilistiche.

Nelle opere letterarie, i traduttori ricorrono alle trasformazioni traduttive per rendere il testo più comprensibile e naturale per un pubblico specifico. Ad esempio, nel romanzo di Carlo Collodi Pinocchio, la frase “*E tu rendimi la mia, e rifacciamo la pace.*” è resa nella traduzione ucraina di Yurii Avdieiev come “*A mu віддай мою, і помирімося.*”. Il traduttore ha applicato una trasformazione semantica, poiché la traduzione letterale di “*rifacciamo la pace.*” sarebbe “*укладімо мир*”, un'espressione che non suona naturale nel linguaggio informale ucraino. Grazie a questa trasformazione, Yurii. Avdieiev ha adattato il testo al pubblico ucrainofono mantenendo il valore estetico dell'originale.

BIBLIOGRAFIA

Collodi, C., & Fantini, A. (2021). *Le avventure di Pinocchio*. Feltrinelli.

Коллоді, К. (1967). *Пригоди Піноккіо* (Ю. Авдєєв, пер.). ЦК ЛКСМУ Молодь.

ВІДТВОРЕННЯ ГРИ СЛІВ У ПЕРЕКЛАДІ: ТЕХНІКИ ТА ПРИЙОМИ

Аліна КАРПЕКО

Національний університет «Чернігівський колегіум» ім. Т.Г. Шевченка

Актуальність даного дослідження обумовлено тим, що гра слів є важливим компонентом художнього тексту, який допомагає розкрити авторський стиль і передати культурні особливості мови оригіналу. Неправильний або невдалий переклад таких елементів може суттєво змінити сприйняття твору читачами іншої мовної культури. Тому дослідження ефективних підходів до передачі гри слів у перекладі є актуальним і важливим завданням сучасного перекладознавства.

Різні техніки та прийоми, такі як адаптація, компенсація та реконструкція, дозволяють передавати оригінальний зміст та емоційний вплив гри слів у перекладі. Наприклад, адаптація передбачає зміну виразу відповідно до мовних та культурних особливостей цільової мови, тоді як компенсація дозволяє перекладачеві відтворити гру слів в іншому місці тексту. У випадках, коли пряма передача неможлива, використовується реконструкція, яка передбачає створення нового стилістичного прийому зі збереженням ефекту.

Аналіз різних технік та прийомів дозволяє визначити найбільш ефективні стратегії для передачі гри слів, що, зі свого боку, підвищує якість перекладу та збагачує міжкультурний діалог. Дослідження цього питання важливе не лише для перекладознавства, а й для загальної лінгвістики, оскільки воно висвітлює механізм функціонування мовного гумору та стилістичних фігур у різних культурах.

Отже, гра слів є важливим елементом літературних творів, що додає їм глибини та багатозначності. Вона може проявлятися у формі каламбурів, омонімії, паронімії, алюзій та інших стилістичних засобів, які ускладнюють переклад. У перекладі таких творів збереження гри слів є складним завданням, оскільки вимагає від перекладача не лише глибокого розуміння обох мов, але й творчого підходу.

ЛІТЕРАТУРА

Delabastita, D. (1996). *Wordplay and translation: Essays on punning and translation*. Manchester: St. Jerome Publishing.

Epstein, B. J. (2012). *Translating expressive language in children's literature: Problems and solutions*. Oxford: Peter Lang.

REPRODUCTION OF WORDPLAY IN TRANSLATION: TECHNIQUES AND APPROACHES

Alina KARPEKO

T. H. Shevchenko National University "Chernihiv Collegium"

The relevance of this study is determined by the fact that wordplay is an essential component of a literary text, helping to convey the author's style and reflect the cultural characteristics of the original language. An incorrect or unsuccessful translation of such elements can significantly alter the perception of the work by readers of a different linguistic and cultural background. Therefore, researching effective approaches to rendering wordplay in translation is a pressing and important task in modern translation studies.

Various techniques and strategies, such as adaptation, compensation, and reconstruction, enable translators to convey both the original meaning and the emotional impact of wordplay. For example, adaptation involves modifying an expression in accordance with the linguistic and cultural features of the target language, while compensation allows the translator to reproduce the wordplay elsewhere in the text. In cases where direct transfer is impossible, reconstruction is used, which entails creating a new stylistic device while preserving the intended effect.

The analysis of different techniques and strategies helps to identify the most effective methods for conveying wordplay, which, in its turn, enhances the quality of translation and enriches intercultural dialogue. The study of this issue is significant not only for translation studies but also for general linguistics, as it sheds light on the mechanisms of linguistic humor and stylistic phrases in different cultures.

Thus, wordplay is an important element of literary works, adding depth and multiple layers of meaning. It may manifest in the form of puns, homonymy, paronymy, allusions, and other stylistic devices that complicate the

translation process. Preserving wordplay in translation is a challenging task, requiring the translator not only to have a deep understanding of both languages but also to adopt a creative approach.

REFERENCES

- Delabastita, D. (1996). *Wordplay and translation: Essays on punning and translation*. Manchester: St. Jerome Publishing.
- Epstein, B. J. (2012). *Translating expressive language in children's literature: Problems and solutions*. Oxford: Peter Lang.

ВИЗНАЧНІ РИСИ СУЧАСНОЇ ФРАНЦУЗЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ РЕАЛІЗМУ XX СТОЛІТТЯ

Олександра КОЛОМІЄЦЬ

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Французький реалізм XX століття продовжує традицію правдивого зображення дійсності, але зазнає суттєвих змін. Якщо у XIX столітті письменники, такі як Бальзак, Флобер і Золя, зосереджувалися на соціальних механізмах та впливі спадковості, то в XX столітті увага зміщується на психологічний аналіз, відчуженість людини та кризу духовності. Тематика реалістичної літератури змінюється: письменники досліджують вплив війни, соціальну нерівність, владу грошей та втрату моральних орієнтирів. Герої також трансформуються — замість амбітних особистостей XIX століття з'являються пасивні, безвольні персонажі, як у романі Альбера Камю «Сторонній». Ще однією відмінністю є повна відмова від моралізації: автори лише описують життя без спроб навчати чи оцінювати. Стиль також стає мінімалістичним — довгі описи змінюються лаконічними реченнями, документальними діалогами, натуралістичним зображенням реальності та використанням розмовної мови. Таким чином, реалізм XX століття поглиблює розуміння людської природи та суспільства, ще більше занурюючи читача в буденність і кризу сучасної людини.

ЛІТЕРАТУРА

- Shahab, A., Rokhman, A., & Faruk, F. (2020). *French literature: From realism to magical realism*. *Poetika*, 8(2), 170–181. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/348036929_French_Literature_From_Realism_to_Magical_Realism
- Помазан, І. О. (2016). *Історія зарубіжної літератури XX століття: Підручник*. Харків: НУА. Retrieved from https://nua.kharkov.ua/wp-content/uploads/2020/08/Pomazan_IZL_RP-3_Pidruchnik_XX_st.pdf

CARACTÉRISTIQUES DISTINCTIVES DE LA LITTÉRATURE RÉALISTE FRANÇAISE MODERNE DU XXE SIÈCLE

Oleksandra KOLOMIETS

Lessia Oukraïнка Université nationale de Volyn

Le réalisme français du XXe siècle poursuit la tradition de la représentation véridique de la réalité, mais subit des changements significatifs. Si au XIXe siècle, des écrivains tels que Balzac, Flaubert et Zola se concentraient sur les mécanismes sociaux et l'influence de l'hérédité, au XXe siècle, l'attention se déplace vers l'analyse psychologique, l'aliénation de l'homme et la crise de la spiritualité. La thématique de la littérature réaliste change : les écrivains explorent l'impact de la guerre, l'inégalité sociale, le pouvoir de l'argent et la perte des repères moraux. Les héros se transforment également — au lieu des personnalités ambitieuses du XIXe siècle, apparaissent des personnages passifs et sans volonté, comme dans le roman d'Albert Camus « L'Étranger ». Une autre différence est le rejet total de la moralisation : les auteurs se contentent de décrire la vie sans tenter d'enseigner ou de juger. Le style devient également minimaliste — les longues descriptions sont remplacées par des phrases laconiques, des dialogues documentaires, une représentation naturaliste de la réalité et l'utilisation du langage parlé. Ainsi, le réalisme du XXe siècle approfondit la compréhension de la nature humaine et de la société, plongeant encore plus le lecteur dans le quotidien et la crise de l'homme moderne.

RÉFÉRENCES BIBLIOGRAPHIQUES

- Shahab, A., Rokhman, A., & Faruk, F. (2020). *French literature: From realism to magical realism*. *Poetika*, 8(2), 170–181. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/348036929_French_Literature_From_Realism_to_Magical_Realism
- Помазан, І. О. (2016). *Історія зарубіжної літератури ХХ століття: Підручник*. Харків: НУА. Retrieved from https://nua.kharkov.ua/wp-content/uploads/2020/08/Pomazan_IZL_RP-3_Pidruchnik_XX_st.pdf

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ ІТАЛІЙСЬКИХ ІДІОМ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Юлія ЛЕСКІВ

Київський національний лінгвістичний університет

Переклад ідіом є одним із найскладніших аспектів міжмовної комунікації, оскільки такі вирази несуть у собі не лише буквальне значення, а й культурні та історичні особливості мови. Італійська мова багата на ідіоматичні вирази, які часто не мають точних відповідників в українській мові.

Основними проблемами перекладу італійських ідіом є різниця в семантиці, структурі та образності. Наприклад, італійський вислів "Avere il prosciutto sugli occhi" (букв. «Мати шинку на очах») означає «бути сліпим до очевидних речей» і перекладається як "Не бачити очевидного". Інший приклад – "Essere al verde" (букв. «Бути на зеленому»), що вживається в значенні "Не мати грошей".

Для адекватного перекладу ідіом використовуються різні стратегії: пошук еквівалентів, часткова адаптація або описовий переклад. Наприклад, "Prendere lucciole per lanterne" (букв. «Приймати світлячків за ліхтарі») можна передати як "Плутати грішне з праведним".

Таким чином, переклад італійських ідіом вимагає не лише мовної компетенції, а й глибокого розуміння культури, аби максимально точно передати зміст і стиль вислову.

ЛІТЕРАТУРА

- Верба, Л. Г. (2003). *Лексикологія та фразеологія сучасної італійської мови*. Київ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія».
- Кочерган, М. П. (2010). *Основи зіставного мовознавства*. Київ: Академія.
- Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation*. Routledge.
- Cacciari, C., & Glucksberg, S. (1995). *Understanding Figurative Language: From Metaphors to Idioms*. Oxford University Press.
- Vietri, S. (2014). *The Lexicon-Grammar of Italian Idioms*. Workshop on Lexical and Grammatical Resources for Language Processing, COLING 2014, Dublin, Ireland, 137–146. fhal-01414494f.

PROBLEMI DI TRADUZIONE DELLE ESPRESSIONI IDIOMATICHE ITALIANE IN LINGUA UCRAINA

Yuliia LESKIV

Università Nazionale di Linguistica di Kiev

La traduzione delle espressioni idiomatiche è uno degli aspetti più complessi della comunicazione interlinguistica, poiché tali espressioni non trasmettono solo un significato letterale, ma anche peculiarità culturali e storiche della lingua. L'italiano è ricco di espressioni idiomatiche, molte delle quali non hanno corrispettivi esatti in ucraino.

I principali problemi nella traduzione delle espressioni idiomatiche italiane riguardano le differenze in termini di semantica, struttura e immaginario. Ad esempio, l'espressione italiana "Avere il prosciutto sugli occhi" (lett. "Avere il prosciutto sugli occhi") significa "essere ciechi di fronte all'evidenza" e si traduce con "Не бачити очевидного" ("Non vedere l'ovvio"). Un altro esempio è "Essere al verde" (lett. "Essere sul verde"), che indica la mancanza di denaro.

Per tradurre adeguatamente le espressioni idiomatiche si utilizzano diverse strategie: la ricerca di equivalenti, l'adattamento parziale o la traduzione descrittiva. Ad esempio, "Prendere lucciole per lanterne" (lett. "Scambiare le lucciole per lanterne") può essere reso in ucraino con "Плутати грішне з праведним" ("Confondere il giusto con l'ingiusto").

Pertanto, la traduzione delle espressioni idiomatiche italiane richiede non solo competenza linguistica, ma anche una profonda conoscenza della cultura,

al fine di trasmettere nel modo più accurato possibile il significato e lo stile dell'espressione.

BIBLIOGRAFIA

- Верба, Л. Г. (2003). *Лексикологія та фразеологія сучасної італійської мови*. Київ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія».
- Кочерган, М. П. (2010). *Основи зіставного мовознавства*. Київ: Академія.
- Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation*. Routledge.
- Cacciari, C., & Glucksberg, S. (1995). *Understanding Figurative Language: From Metaphors to Idioms*. Oxford University Press.
- Vietri, S. (2014). *The Lexicon-Grammar of Italian Idioms*. Workshop on Lexical and Grammatical Resources for Language Processing, COLING 2014, Dublin, Ireland, 137–146. fhal-01414494f.

ЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Віталій ЛИТВИНОВ

Київський національний лінгвістичний університет

Переклад – це діяльність, яка вимагає не лише лінгвістичних навичок, але й відповідальності перед замовником перекладу, певних правил поведінки з колегами-перекладачами. Перекладацька етика насамперед – це коректність, обов'язковість та конфіденційність. Робота перекладача може впливати на життя інших людей, коли маємо справу з чутливою або конфіденційною інформацією, або в ситуаціях, де можуть існувати культурні чи політичні відмінності. Перекладачам інколи доводиться розбиратись із неправдивою, оманливою або незаконною інформацією, яка може завдати шкоди третім особам або навіть порушити права людини. В інших випадках ми стикаємося з перекладами, які можуть спричинити конфлікти або напруженість між соціальними, культурними або політичними групами, або з чимось таким елементарним, що суперечить особистим або професійним цінностям перекладача.

Сформована перекладацька етика орієнтована на створення позитивного іміджу перекладача в очах замовника. Дотримання норм та правил підвищує гарантії того, що замовник наступного разу знову

запросить саме цього перекладача. Професійна етика відіграє значущу роль у професійній перекладацькій діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

- Augusto Hortal Alonso (2007). *Ética profesional de traductores e intérpretes*.
- Dos Santos, F. (2013). Lengua e identidad: La traducción literaria y el compromiso ético del traductor. *Mutatis Mutandis. Revista Latinoamericana De Traducción*, 6(1), 4–21.
- Forte Gil, Carlos (1999). *La dimensión ética de la traducción ¿Hacia un código deontológico?*
https://cvc.cervantes.es/lengua/iulmyt/pdf/lengua_cultura/11_fortea.pdf
<https://doi.org/10.17533/udea.mut.15173>
<https://www.edesclee.com/img/cms/pdfs/9788433021274.pdf>
- MBA Traducciones (2024). *Ética y Confidencialidad en la Traducción Profesional: Principios Fundamentales en 2024*.
<https://mbatraducciones.com/confidencialidad-traduccion-profesional/>
- Zesauro (2023). *La ética de la traducción y la Interpretación*. <https://zesauro.com/la-etica-de-la-traduccion-y-la-interpretacion/>

EL ASPECTO ÉTICO DE LA TRADUCCIÓN

Vitalii LYTUVYNOV

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La traducción es una actividad que requiere no sólo conocimientos lingüísticos, sino también responsabilidad hacia el cliente de la traducción y ciertas normas de conducta con los compañeros traductores. La ética de la traducción tiene que ver sobre todo con la corrección, la precisión y la confidencialidad. El trabajo de un traductor puede afectar la vida de otras personas cuando se trata de información sensible o confidencial, o en situaciones en las que pueden existir diferencias culturales o políticas. A veces, los traductores tienen que tratar con información falsa, engañosa o ilegal que puede causar daños a terceros o incluso violar los derechos humanos. En otros casos, nos enfrentamos a traducciones que pueden causar conflictos o tensiones

entre grupos sociales, culturales o políticos, o a algo tan básico como contradecir los valores personales o profesionales del traductor.

La ética de la traducción establecida se centra en crear una imagen positiva del traductor a los ojos del cliente. La adhesión a las normas y reglamentos aumenta la probabilidad de que el cliente vuelva a contratar al mismo traductor. La ética profesional es esencial para los traductores.

LITERATURA

Augusto Hortal Alonso (2007). *Ética profesional de traductores e intérpretes*.

Dos Santos, F. (2013). Lengua e identidad: La traducción literaria y el compromiso ético del traductor. *Mutatis Mutandis. Revista Latinoamericana De Traducción*, 6(1), 4–21.

Forte Gil, Carlos (1999). *La dimensión ética de la traducción ¿Hacia un código deontológico?*

https://cvc.cervantes.es/lengua/iulmyt/pdf/lengua_cultura/11_forte.pdf

<https://doi.org/10.17533/udea.mut.15173>

<https://www.edesclee.com/img/cms/pdfs/9788433021274.pdf>

MBA Traducciones (2024). *Ética y Confidencialidad en la Traducción Profesional: Principios Fundamentales en 2024*.

<https://mbatraducciones.com/confidencialidad-traduccion-profesional/>

Zesauro (2023). *La ética de la traducción y la Interpretación*. <https://zesauro.com/la-etica-de-la-traduccion-y-la-interpretacion/>

ПЕРЕКЛАД ФРАНЦУЗЬКИХ ЮРИДИЧНИХ ТЕКСТІВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Аліна ЛУЦЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Переклад юридичних документів з французької на українську мову є складним завданням, яке вимагає від перекладача не лише глибокого знання обох мов, а й розуміння тонкощів правових систем Франції та України.

Юридична термінологія, структура документів та правові концепції можуть суттєво варіюватися, що створює додаткові труднощі для фахівців

у цій галузі. Основні проблеми, з якими стикаються перекладачі, включають термінологічні невідповідності, структурні різниці та відмінності в правових поняттях.

Для подолання цих труднощів перекладачі повинні застосовувати різноманітні стратегії, такі як: контекстуальний аналіз, використання юридичних словників і глосаріїв, а також консультації з юристами. Якісний переклад юридичних документів є критично важливим для забезпечення правової визначеності та уникнення непорозумінь між сторонами.

ЛІТЕРАТУРА:

- Кияк, Т. Р., & Наumenко, А. М. (2009). *Перекладознавство*. Київський університет.
- Cornu, G. (2000). *Vocabulaire juridique*. Presses Universitaires de France.

LA TRADUCTION DE TEXTES JURIDIQUES FRANÇAIS EN UKRAINIEN

Alina LUTSENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

La traduction de documents juridiques du français en ukrainien est une tâche complexe qui exige non seulement une connaissance approfondie des deux langues, mais aussi une compréhension des particularités des systèmes juridiques de la France et de l'Ukraine.

La terminologie juridique, la structure des documents et les concepts juridiques peuvent varier de manière significative, ce qui crée des défis supplémentaires pour les professionnels dans ce domaine. Les principaux défis auxquels sont confrontés les traducteurs sont les incohérences terminologiques, les différences structurelles et les différences de concepts juridiques.

Afin de surmonter ces difficultés, les traducteurs doivent appliquer diverses stratégies, telles que: l'analyse contextuelle, l'utilisation de dictionnaires et de glossaires juridiques, et la consultation des avocats. La qualité de la traduction des documents juridiques est essentielle pour garantir la sécurité juridique et éviter les malentendus entre les parties.

LITTÉRATURE

Cornu, G. (2000). Vocabulaire juridique. Presses Universitaires de France.

Кияк, Т. Р., & Науменко, А. М. (2009). *Перекладознавство*. Київський університет.

СЕМАНТИЧНА ТИПОЛОГІЯ ДІАЛЕКТИЗМІВ СІЛ ОРЯВА І ДОВЖКИ СТРИЙСЬКОГО РАЙОНУ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Ольга МАСЛИГАН

КЗ КОР «МАНУМ»

Путрівський академічний ліцей

Важливість дослідження та збереження діалектизмів постає у варіативній функціональності, змозі відобразити особливості побуту певних етногруп, що, у свою чергу, є фактором ознайомлення із ментальністю окремих регіонів України. Діалектизми є одним із джерел сучасної української літературної мови.

Глобалізація та переїзд значної частини сільського населення до міст стають головними сучасними викликами перед діалектологією. Постала реальна загроза зменшення кількості різноманітних діалектів та говірок внаслідок їхньої асиміляції. Модерне суспільство все частіше нехтує автентичними діалектичними особливостями рідних регіонів, що надалі спричиняє певне обмеження для поповнення літературної мови та досліджень з історії розвитку цієї мови.

Досліджувані с. Орява і с. Довжки є яскравими прикладами говіркової унікальності. Вони належать до одного діалектного ареалу – бойківського, а приблизна відстань між ними складає тринадцять кілометрів. Лексична відмінність говірок сусідніх сіл спонукала до їхнього дослідження у зіставному аспекті. Так, було виділено десять лексико-семантичних груп. Варіативність та багатство лексики ілюструють системні відношення. Аналіз лексем с. Орява та с. Довжки дав змогу виділити три групи системних відношень. Зазначимо, що найпоширенішими є синонімія та гіперо-гіпонімія.

ЛІТЕРАТУРА

- Глібчук Н., Костів О. (2023). Українська діалектологія. ЛА “ПІРАМІДА”.
- Гриценко, П. Ю. (2007). *Діалектологія*. В Енциклопедія Сучасної України. Інститут енциклопедичних досліджень НАН України. Retrieved from <https://esu.com.ua/article-24454> (останнє поновлення: 2023).

SEMANTIC TYPOLOGY OF DIALECTISMS OF THE VILLAGES ORJAVA AND DOVZHKY OF THE STRYISKY DISTRICT OF THE LVIV REGION

Olha MASLYHAN
KZ KOR “MANUM”
Putrivskyi Academic Lyceum

The importance of researching and preserving dialectisms lies in their variable functionality and their ability to reflect the particularities of everyday life of certain ethnic groups, which in turn helps to introduce us with the mentality of individual regions of Ukraine. Dialectisms are one of the sources of modern Ukrainian literary language.

Globalization and the migration of a significant part of the rural population to cities have become the main modern challenges for dialectology. There is a real threat of a decrease in the amount of diverse dialects and subdialects due to their assimilation. Modern society increasingly neglects the authentic dialectal features of native regions, which consequently leads to certain limitations on the enrichment of the literary language and on research into the history of its development.

Orjava and Dovzhky villages, which are the subject of this study, are vivid embodiments of subdialects uniqueness. They belong to the same dialect area – the Boyko dialect area – and the approximate distance between them is thirteen kilometers. The lexical differences in the subdialects of these neighboring villages encouraged a comparative study. As a result, ten lexico-semantic groups were identified. The variability and richness of the lexicon illustrate systemic relations. Analysis of the lexemes from Orjava and Dovzhky made it possible to select three groups of systemic relations. It should be pointed out that the most widespread are synonymy and hyperonym-hyponymy systemic relations.

LITERATURE

- Глібчук Н., Костів О. (2023). Українська діалектологія. ЛА “ПІРАМІДА”.
- Гриценко, П. Ю. (2007). *Діалектологія*. В Енциклопедія Сучасної України. Інститут енциклопедичних досліджень НАН України. Retrieved from <https://esu.com.ua/article-24454> (останнє поновлення: 2023).

АВТОМАТИЗАЦІЯ ТА ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ У МЕДІАПЕРЕКЛАДІ

Надія МУЗИКА

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Автоматизація та штучний інтелект (ШІ) відкривають нові можливості у сфері медіаперекладу, роблячи його швидшим, доступнішим і технологічно досконалим. Інструменти на основі ШІ, зокрема нейромережі та машинний переклад, дозволяють ефективно створювати субтитри, дубляж і локалізацію контенту, аналізуючи контекст, стилістику та мовні особливості.

Завдяки автоматичному розпізнаванню мовлення та синхронізації тексту процес перекладу значно прискорюється, що є особливо важливим у сучасному динамічному медіапросторі. Використання технологій глибокого навчання допомагає покращити якість машинного перекладу, роблячи його більш природним та точним. Однак навіть найсучасніші алгоритми не можуть повністю замінити людську експертизу, оскільки не завжди здатні коректно передати нюанси мовлення, такі як гумор, ідіоми та культурні відмінності.

Попри значні досягнення у сфері автоматизованого перекладу, ключовим залишається етап постредагування, який дозволяє забезпечити високу якість кінцевого продукту. Професійні перекладачі відіграють важливу роль у коригуванні неточностей та адаптації змісту для цільової аудиторії. Таким чином, інтеграція ШІ у медіапереклад відкриває перспективи для оптимізації роботи перекладачів і розширення глобального доступу до контенту, поєднуючи технологічний прогрес із професійною майстерністю людини.

ЛІТЕРАТУРА

- Brown, K. (2021). "The Role of AI in Subtitling and Dubbing". *Journal of Media Studies*, 45(3), 120-135.
- Doe, J. (2020). *Artificial Intelligence in Media Translation*. New York: TechPress.
- Smith, A. (2019). *Neural Networks and Machine Translation*. London: Academic Publishing.

AUTOMATISATION ET INTELLIGENCE ARTIFICIELLE DANS LA TRADUCTION MÉDIA

Nadiya MUSYKA

Lessia Oukraïнка Université nationale de Volyn

L'automatisation et l'intelligence artificielle (IA) ouvrent de nouvelles perspectives dans le domaine de la traduction média, la rendant plus rapide, plus accessible et technologiquement avancée. Les outils basés sur l'IA, notamment les réseaux neuronaux et la traduction automatique, permettent de créer efficacement des sous-titres, du doublage et de la localisation de contenu en analysant le contexte, le style et les spécificités linguistiques.

Grâce à la reconnaissance automatique de la parole et à la synchronisation du texte, le processus de traduction est considérablement accéléré, ce qui est particulièrement important dans l'espace médiatique dynamique d'aujourd'hui. L'utilisation des technologies d'apprentissage profond contribue à améliorer la qualité de la traduction automatique, la rendant plus naturelle et plus précise. Cependant, même les algorithmes les plus avancés ne peuvent pas totalement remplacer l'expertise humaine, car ils ne sont pas toujours capables de transmettre correctement les nuances du langage, telles que l'humour, les idiomes et les différences culturelles.

Malgré les avancées significatives dans le domaine de la traduction automatisée, l'étape clé reste la post-édition, qui permet de garantir une haute qualité du produit final. Les traducteurs professionnels jouent un rôle essentiel dans la correction des inexactitudes et l'adaptation du contenu au public cible. Ainsi, l'intégration de l'IA dans la traduction média ouvre des perspectives pour l'optimisation du travail des traducteurs et l'élargissement de l'accès mondial au contenu, combinant le progrès technologique avec le savoir-faire professionnel humain.

LITTÉRATURE

- Brown, K. (2021). "The Role of AI in Subtitling and Dubbing". *Journal of Media Studies*, 45(3), 120-135.
- Doe, J. (2020). *Artificial Intelligence in Media Translation*. New York: TechPress.
- Smith, A. (2019). *Neural Networks and Machine Translation*. London: Academic Publishing.

ЕВОЛЮЦІЯ МЕДІАПЕРЕКЛАДУ: ВІД ТРАДИЦІЙНИХ МЕТОДІВ ДО ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Дарина НАЗАРЧУК

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Еволюція медіаперекладу від традиційних методів до цифрових технологій відіграє ключову роль у трансформації комунікацій та глобалізації. Спочатку цей процес базувався на письмовому перекладі, дубляжі та синхронному перекладі, що вимагало значних ресурсів. Однак цифрові технології, зокрема автоматичний переклад, штучний інтелект і нейронні мережі, суттєво прискорили й оптимізували адаптацію медіа-контенту.

Сучасні інструменти, такі як субтитрування та синхронний переклад у реальному часі, стали незамінними для глобальних платформ, зокрема стрімінгових сервісів. Водночас зростає необхідність збереження людського контролю над якістю перекладу, оскільки автоматичні системи не завжди враховують культурні нюанси.

Дослідження цієї еволюції підкреслює значний вплив технологій на перекладацькі процеси та важливість балансу між цифровими інструментами і людським фактором для забезпечення якісного перекладу.

ЛІТЕРАТУРА

- Брай А.Ю. "Адекватність машинного перекладу усних та письмових англomовних текстів". Магістерська дисертація. КПІ ім. Ігоря Сікорського, Київ, 2023. <mailto:https://ela.kpi.ua/bitstreams/d96ea989-940c-4a0c-a181-e75355f67ef8/download>
- Чернікова О.В. "Лінгвістична якість машинного перекладу". 1.https://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/91246/39-Chernikova.pdf?sequence=1

ÉVOLUTION DE LA MÉDIATRADUCTION : DES MÉTHODES TRADITIONNELLES AUX TECHNOLOGIES NUMÉRIQUES

Daryna NAZARCHUK

Lessia Oukraïнка Université nationale de Volyn

L'évolution de la médiatraduction, des méthodes traditionnelles aux technologies numériques, joue un rôle clé dans la transformation des communications et la mondialisation. À l'origine, ce processus reposait sur la traduction écrite, le doublage et l'interprétation simultanée, nécessitant d'importantes ressources. Cependant, les technologies numériques, notamment la traduction automatique, l'intelligence artificielle et les réseaux neuronaux, ont considérablement accéléré et optimisé l'adaptation des contenus médiatiques.

Les outils modernes, tels que le sous-titrage et l'interprétation en temps réel, sont devenus indispensables pour les plateformes mondiales, en particulier les services de streaming. Toutefois, le besoin de maintenir un contrôle humain sur la qualité de la traduction devient de plus en plus crucial, car les systèmes automatiques ne prennent pas toujours en compte les nuances culturelles.

L'étude de cette évolution met en évidence l'impact majeur des technologies sur les processus de traduction et souligne l'importance d'un équilibre entre les outils numériques et le facteur humain afin d'assurer une traduction de haute qualité.

LITTÉRATURE

- Брай А.Ю. "Адекватність машинного перекладу усних та письмових англomовних текстів". Магістерська дисертація. КПІ ім. Ігоря Сікорського, Київ, 2023. <mailto:https://ela.kpi.ua/bitstreams/d96ea989-940c-4a0c-a181-e75355f67ef8/download>
- Чернікова О.В. "Лінгвістична якість машинного перекладу". <mailto:1.https://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/91246/39-Chernikova.pdf?sequence=1>

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ З АНІМАЛІСТИЧНИМИ ТА ФЛОРИСТИЧНИМИ КОМПОНЕНТАМИ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Дарія ПАЛАМАР

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження зосереджено на труднощах перекладу фразеологічних одиниць з анімалістичними та флористичними компонентами з французької мови на українську. Ці фразеологізми глибоко вкорінені в культурний контекст, відображаючи національні особливості світосприйняття, історичні реалії та соціальні традиції, що значно ускладнює їх адекватну передачу іншою мовою.

Однією з основних труднощів складає буквальний переклад, який може призвести до втрати образності та емоційного забарвлення виразу, тоді як дослівне відтворення не завжди точно передає його зміст. Крім того, відсутність прямих відповідників в українській мові вимагає від перекладача використання різних стратегій — від добору наближених за значенням фраз до творчих адаптацій.

Важливим аспектом також є вплив культурного контексту, оскільки фразеологізми несуть не лише лінгвістичне, а й національно-культурне навантаження. Це потребує глибокого знання мовних систем обох мов та тонкощів їхніх культурних реалій для вибору найбільш вдалих перекладацьких рішень.

ЛІТЕРАТУРА

Теліга, О. І. (2010). Фразеологія французької мови: структурно-семантичний аспект. Київ: Видавництво Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

PARTICULARITÉS DE LA TRADUCTION DES EXPRESSIONS IDIOMATIQUES FRANÇAISES À COMPOSANTES ANIMALISTIQUES ET FLORISTIQUES

Dariia PALAMAR

Université Nationale Linguistique de Kyiv

L'étude se concentre sur les difficultés de traduction des unités phraséologiques à composantes animales et florales du français vers l'ukrainien. Ces unités phraséologiques sont profondément enracinées dans le contexte culturel, reflétant les particularités nationales de la perception du monde, les réalités historiques et les traditions sociales, ce qui rend difficile leur traduction adéquate dans une autre langue.

L'une des principales difficultés réside dans le fait qu'une traduction littérale peut entraîner une perte de l'imagerie et de la coloration émotionnelle d'une expression, tandis qu'une reproduction mot à mot ne permet pas toujours d'en restituer le sens avec précision.

En outre, l'absence d'équivalents directs dans la langue ukrainienne oblige le traducteur à recourir à diverses stratégies, allant de la sélection de phrases dont le sens est proche à des adaptations créatives. Un autre aspect important est l'influence du contexte culturel, car les phrases sont porteuses d'un sens non seulement linguistique, mais aussi national et culturel. Il faut donc une connaissance approfondie des systèmes linguistiques des deux langues et des subtilités de leurs réalités culturelles pour choisir les solutions de traduction les plus efficaces.

LITTÉRATURE

Теліга, О. І. (2010). Фразеологія французької мови: структурно-семантичний аспект. Київ: Видавництво Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

МАШИННИЙ ПЕРЕКЛАД ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ: ПРОБЛЕМИ ТА ТРУДНОЩІ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ АННІ ЕРНО "MÉMOIRE DE FILLE")

Юлія СОЛЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Перекладознавство є напрямом лінгвістики, який займається вивченням теоретичних і практичних аспектів перекладу, включаючи способи передачі змісту, стилю та культурного контексту тексту іншою мовою. Серед різновидів перекладу особливо складним є художній переклад, оскільки він вимагає не лише точності, а й збереження авторського голосу, емоційної насиченості та підтекстів. Літературні тексти часто містять метафори, символи та стилістичні особливості, які важко адаптувати до іншої мови без втрати їхнього початкового смислу.

Сучасні системи машинного перекладу стали поширеними навіть у сфері художніх текстів завдяки значному покращенню їхньої якості. Проте вони досі стикаються зі значними труднощами при відтворенні стилістичних нюансів, емоційного забарвлення і підтекстів, які є ключовими для повноцінного сприйняття літературних творів. Це стає особливо очевидним у таких випадках, як переклад романів із виразним суб'єктивним стилем, наприклад, "Mémoire de fille" Анні Ерно.

Стиль Ерно вирізняється автобіографічною глибиною, ритмічними, лаконічними реченнями, повторенням мотивів і тонким психологізмом. Для машинного перекладу це створює низку викликів: автоматичні системи можуть допустити спотворення емоційного тону, змінити синтаксичну структуру або втратити приховані смисли. Крім того, значущі для розуміння тексту культурні реалії часто не мають точного відповідника в іншій мові.

Аналіз машинного перекладу "Mémoire de fille" підкреслює недоліки автоматичних систем у художній сфері. Незважаючи на технологічний прогрес, вони поки що не можуть повністю замінити людського перекладача. Тільки людина здатна відчувати контекст, адаптувати стиль і вловити глибину тексту. Це підтверджує, що роль перекладачів залишається важливою й незамінною. Саме вони здатні зберегти літературну виразність та передати культурні аспекти оригінального тексту.

ЛІТЕРАТУРА

- Григошкіна, Я. В., & Яненко, І. В. (2024). Іновації в концептуальному художньому перекладі: Використання мовних інструментів та комп'ютерних технологій. *Закарпатські філологічні студії*, 34(1), С. 168–173.
- Wang, H., Wu, H., He, Z., Huang, L., & Church, K. W. (2022). Progress in Machine Translation. *Engineering*, 18, P. 143–153.

TRADUCTION AUTOMATIQUE DE TEXTE LITTÉRAIRE : PROBLÈMES ET DIFFICULTÉS (À PARTIR DU ROMAN D'ANNIE ERNAUX "MÉMOIRE DE FILLE")

Yuliia SOLIUK

Université nationale linguistique de Kyiv

La traductologie est une branche de la linguistique qui étudie les aspects théoriques et pratiques de la traduction, y compris les moyens de transmettre le contenu, le style et le contexte culturel d'un texte dans une autre langue. Parmi les différents types de traduction, la traduction littéraire est particulièrement complexe, car elle exige non seulement de la précision, mais aussi la préservation de la voix de l'auteur, de l'intensité émotionnelle et des sous-entendus. Les textes littéraires contiennent souvent des métaphores, des symboles et des particularités stylistiques difficiles à adapter dans une autre langue sans en altérer le sens initial.

Les systèmes modernes de traduction automatique sont devenus courants, même dans le domaine des textes littéraires, grâce à l'amélioration significative de leur qualité. Cependant, ils rencontrent encore de grandes difficultés à reproduire les nuances stylistiques, la charge émotionnelle et les sous-entendus qui sont essentiels pour une compréhension complète des œuvres littéraires. Cela est particulièrement évident dans des cas comme la traduction de romans au style subjectif marqué, tels que *Mémoire de fille* d'Annie Ernaux.

Le style d'Ernaux se caractérise par une profondeur autobiographique, des phrases rythmées et concises, la répétition de motifs et un subtil psychologisme. Cela représente plusieurs défis pour la traduction automatique : les systèmes automatiques risquent d'altérer le ton émotionnel, de modifier la structure syntaxique ou de perdre les significations implicites. De plus, les réalités

culturelles, essentielles à la compréhension du texte, n'ont souvent pas d'équivalent exact dans une autre langue.

L'analyse de la traduction automatique de *Mémoire de fille* met en évidence les limites des systèmes automatisés dans le domaine littéraire. Malgré les progrès technologiques, ils ne peuvent pas encore remplacer complètement le traducteur humain. Seul un être humain est capable de saisir le contexte, d'adapter le style et de percevoir la profondeur du texte. Cela confirme que le rôle des traducteurs reste essentiel et irremplaçable : eux seuls peuvent préserver l'expressivité littéraire et transmettre les aspects culturels du texte original.

LITTÉRATURE

- Григошкіна, Я. В., & Яненко, І. В. (2024). Іновації в концептуальному художньому перекладі: Використання мовних інструментів та комп'ютерних технологій. *Закарпатські філологічні студії*, 34(1), С. 168–173.
- Wang, H., Wu, H., He, Z., Huang, L., & Church, K. W. (2022). Progress in Machine Translation. *Engineering*, 18, P. 143–153.

ЗМІСТ / CONTENTS

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ / CONFERENCE AGENDA		5
ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ / PLENARY SESSION		7
Рубан Віра/ Ruban Vira	Роль англійських запозичень у розвитку сучасних французької та української мов / Le rôle des emprunts à l'anglais dans le développement actuel du français et de l'ukrainien	9
Сорока Юлія / Soroka Yuliia	Французькі подкасти як простір сленгової варіативності / Les podcasts français comme espace de variation de l'argot	11
Щербак Анна / Anna Shcherbak	«Voseo в іспанській мові Аргентини: від стереотипів до мовної ідентичності / El voseo en el español de Argentina: de los estereotipos a la identidad lingüística »	13
СЕКЦІЯ 1. / SECTION 1. Сучасні філологічні студії іспанської мови: синхронія та діяхронія / Modern philological studies of the Spanish language: synchrony and diachrony		17
Баукова Анастасія / Baukova Anastasiia	«Латиноамериканський лексичний варіатизм / La diversidad léxica de América Latina »	18
Гащук Анна / Hashchuk Anna	«Граматичні особливості іспанської мови в США / Las peculiaridades gramaticales del idioma español en los Estados Unidos (EE. UU.)»	20
Гнатюк Дарина / Hnatiuk Daryna	«Мовні стратегії іронії та сарказму в іспанських ток-шоу та серіалах / Las estrategias lingüísticas de la ironía y el sarcasmo en los programas de entrevistas y series de televisión en español »	22
Єрмішкіна Єлизавета / Yermishkina Yelyzaveta	«Скорочення в іспанському інтернет-дискурсі: вплив цифрових комунікацій на мову / Las abreviaturas y símbolos en el discurso español en línea: el impacto de las comunicaciones digitales en la lengua»	24

Ермолаєва Валерія / Yermolaieva Valeriia	«Історичні реалії війни за незалежність Іспанії 1808–1814 років та їхній вплив на сучасну національну ментальність / Las realidades históricas de la Guerra de la Independencia Española de los años 1808–1814 y su impacto en la mentalidad nacional actual»	26
Зибіна Євгенія / Zybina Yevheniia	«Фонологічний аспект іспанської мови Уругваю / El aspecto fonológico del idioma español de Uruguay»	28
Зубковська Анастасія / Zubkovska Anastasiia	«Перифрастичні конструкції з неособовими формами дієслова в сучасному іспанському мас-медійному дискурсі / Las construcciones perifrásticas con formas no personales del verbo en el discurso mediático español contemporáneo»	29
Кондрашов Дмитро / Kondrashov Dmytro	«Трансформації іспанської мови в XVII–XVIII століттях / Las transformaciones del idioma español en los siglos XVII–XVIII »	32
Нітруца Вікторія / Nitrutsa Viktoriia	«Класифікація неологізмів в іспанській мові / La clasificación de los neologismos en el idioma español»	34
Тупічак Софія / Tupichak Sofiia	«Класифікація просторіч у сучасній іспанській мові / La clasificación de los coloquialismos en el idioma español contemporáneo»	35
СЕКЦІЯ 2. / SECTION 2. Актуальні питання іспанської філології / Current issues of Spanish philology		37
Болтай Анна / Boltai Anna	«Абревіація як один із засобів словотворення в іспанській мові / La abreviación como uno de los medios de formación de palabras en español»	38
Гоц Єлизавета / Hots Yelyzaveta	«Лінгвістичне дослідження гумору в мемах Іспанії та Латинської Америки / El estudio lingüístico del humor en los memes de España y América Latina»	40
Кузьменко Єлизавета / Kuzmenko Yelyzaveta	«Мовностилістичні прийоми опису персонажів у повісті Педро Антоніо де Аларкона «Трикутний капелюх» / Los recursos linguo-estilísticos de la descripción de los personajes en la novela de Pedro Antonio de Alarcón «El sombrero de tres picos»»	42

Михновець Анастасія / Mykhnovets Anastasiia	«Вплив позамовних чинників на формування іспанської мови / La influencia de los factores extralingüísticos en la formación de la lengua española»	44
Моторна Ірина / Motorna Iryna	«Особливість синонімії та класифікації синонімів в іспанській мові / Características de la sinonimia y clasificación de los sinónimos en español»	46
Підлісна Анастасія / Pidlisna Anastasiia	«Усталені вирази в розмовному стилі іспанської мови / Frases hechas en el estilo coloquial en la lengua española»	47
Романюк Олена / Romaniuk Olena	«Лексичні інновації в іспанському молодіжному сленгу / Las innovaciones léxicas en el lenguaje juvenil español»	50
Сербін Анастасія / Serbín Anastasia	«Структурно-семантичні особливості фразеологічних одиниць / Particularidades estructurales y semánticas de las unidades fraseológicas»	51
Шабанова Анастасія / Шабанова Анастасія	«Роль Пунічних війн в процесі романізації / El impacto de las guerras púnicas en la romanización»	53
СЕКЦІЯ 3. / SECTION 3. Сучасні філологічні студії італійської мови / Modern philological studies of the Italian language		55
Андрійченко Єлизавета / Andriichenko Yelyzaveta	«Регіональні фактори впливу на використання діалектів у сучасній Італії / Fattori regionali di influenza sull'uso dei dialetti nell'italia moderna»	56
Богуцька Вікторія / Bohutska Viktoriia	«Еволюція неологізмів в італійській мові: вплив глобалізації та цифрових технологій / Evoluzione dei neologismi nella lingua italiana: l'influenza della globalizzazione e delle tecnologie digitali»	58
Волковська Катерина / Volkovska Kateryna	«Мовна політика в Італії, італійська мова та регіональні діалекти / Politica linguistica in Italia, lingua italiana e dialetti regionali»	60
Глушко Богдана / Hlushko Bohdana	«Класи та способи утворення термінології італійської мови / Classi e modi di formazione della terminologia italiana»	62
Дигаль Катерина / Dyhal Kateryna	«Фемінітиви в сучасній італійській мові: аналіз тенденцій та нормування / Femminitivi nella	

	lingua italiana contemporanea: analisi delle tendenze e della normazione»	64
Лилик Софія / Lylyk Sofiia	«Лексичні запозичення в італійській мові: вплив англійської мови на сучасну лексику / Prestiti lessicali nella lingua italiana: l'influenza dell'inglese sul lessico contemporaneo»	66
Лисиця Ксенія / Lysytsia Kseniia	«Особливості та шляхи формування італійської діалектної лексики / Caratteristiche e modalità di formazione del lessico dialettale italiano»	68
Лозова Альона / Lozova Alona	«Лексико-семантичний аспект запозичень в італійській мові / Aspetto lessicale e semantico dei prestiti in italiano»	70
Мозоль Софія / Mozol Sofia	«Абревіація як один із засобів словотворення в італійській мові / L'abbreviazione come uno dei mezzi di formazione delle parole nella lingua italiana»	72
Петренко Андрій / Petrenko Andrii	«Синонімія і класифікація синонімів в італійській мові / Sinonimia e classificazione dei sinonimi nella lingua italiana»	74
Петрукович Анна / Petrukovych Anna	«Лексико-семантичні характеристики інтернаціоналізмів сучасного італійського медіадискурсу / Caratteristiche lessico-semantiche degli internazionalismi nel discorso mediatico italiano contemporaneo»	76
Сидорович Анна / Sydorovych Anna	«Явище неології: шляхи утворення та класифікація неологізмів / Il fenomeno della neologia: modi di formazione e classificazione dei neologismi»	78
Сікаленко Анна / Sikalenko Anna	«Латинська спадщина в сучасних італійських спеціалізованих, наукових і медіа-текстах / L'eredità latina nei testi specialistici, scientifici e mediatici italiani contemporanei»	80
Скринник Ксенія / Skrynnyk Kseniia	«Маркери дискурсу та вербальне вираження ввічливості в італійській мові / Marcatori di discorso ed espressione verbale della cortesia nella lingua italiana»	82
Соколова Марія / Sokolova Maria	«Синтаксична структура італійських речень / Struttura sintattica delle frasi italiane»	84
Стеценко Ярослава / Stetsenko Yaroslava	«Характеристика і класифікація запозичень у італійській мові / Caratteristiche e classificazione dei prestiti linguistici nella lingua italiana»	86

Томчук Вікторія / Tomchuk Viktoria	«Жаргонізми в сучасному італійському мовленні / I gergalismi nel linguaggio italiano contemporaneo»	88
Федорченко Яна / Fedorchenko Yana	«Емфаза на рівні простого речення / L'enfasi a livello di frase semplice»	90
Чуприна Єлизавета / Chupryna Yelyzaveta	«Способи утворення складних слів в італійській мові / Modi di formare parole composte in italiano»	92
Шведова Єлизавета / Shvedova Yelyzaveta	«Італійські вигуки: семантика та прагматика / Le interiezioni italiane: problemi di semantica, pragmatica»	94
СЕКЦІЯ 4. / SECTION 4. Діахронні студії італійської мови / Diachronic studies of the Italian language		97
Гаврильченко Вікторія / Havrylchenko Viktoriia	«Роль Мандзоні у формуванні національної мови / Il ruolo di Manzoni nella formazione della lingua nazionale»	98
Гаврилюк Аліна / Havryliuk Alina	«Лінгвістичні особливості перших літературних текстів італійської мови / Caratteristiche linguistiche dei primi testi letterari della lingua italiana»	100
Подолінна Ярослава / Podolynna Yaroslava	«Вплив Академії Делла Круска на розвиток і стандартизацію італійської мови / L'impatto dell'Accademia della Crusca sullo sviluppo e la standardizzazione della lingua italiana»	102
Рибак Єлизавета / Rybak Yelyzaveta	«Лінгвістичні ідеї та мовні реалії у XVIII та XIX століттях / Linguistiche idee e realtà linguistiche nel XVIII e XIX secolo»	104
Тучина Софія / Tuchyna Sofiia	«Причини виникнення діалектів в італійській мові / Le cause dell'origine dei dialetti nella lingua italiana»	105
Фаренюк Дмитро / Fareniuk Dmytro	«Роль «Божественної комедії» Данте у становленні італійської мови / Il ruolo di Dante nella formazione della lingua nazionale. Le caratteristiche stilistiche de "La Divina Commedia" »	107
Шульга Анна / Shulha Anna	«Еволюція фонетичної системи італійської мови / Evoluzione del sistema fonetico della lingua italiana»	109

Явдосюк Микита / Yavdosiuk Mykyta	«Письмова та розмовна латинська мова в Італії / Latino scritto e parlato in Italia	111
СЕКЦІЯ 5. / SECTION 5. Сучасні філологічні студії французької мови: синхронія та діяхронія / Modern philological studies of the French language: synchrony and diachrony		113
Атаєва Глафіра / Ataieva Hlafira	«Стилістичні проблеми лексичної специфіки у творчості Гі де Мопассана / Les enjeux stylistiques des spécificités lexicales dans l'œuvre de Guy de Maupassant»	114
Безштанько Вікторія / Bezsh tanko Viktoriia	«Лексико-семантичне поле та його структура / Le champ lexico-sémantique et sa structure»	116
Берегова Світлана / Beregova Sviatlana	«Фразеологізми у французьких спортивних мас- медіа / Les phraseologismes dans les médias sportifs français»	119
Грищаченко Аліна / Grytsachenko Alina	«Поповнення словника сучасного французького арго: роль Верлану та арабізмів у молодіжному мовленні (лексико-семантичний і функціональний аспекти) / L'enrichissement du vocabulaire de l'argot français contemporain : le rôle du verlan et des arabismes dans le langage des jeunes (aspects lexico-sémantique et fonctionnel)»	121
Гуленко Олександра / Hulenko Oleksandra	«Лексико-граматичні особливості французького сленгу / Caractéristiques lexicales et grammaticales de le slang français»	123
Клименко Олександра / Klymenko Oleksandra	«Лінгвістичні особливості французької версії анімаційного мультфільму «Мавка. Лісова пісня» / Les particularités linguistiques de la version française du film d'animation «Le Royaume de Naya»	126
Пілат Вікторія / Pilat Viktoriia	«Лексико-семантичні та функційні характеристики англіцизмів у мові сучасних французьких ЗМІ / Caractéristiques lexico- sémantiques et fonctionnelles des anglicismes dans les médias français contemporains»	128

Салівон Софія / Salivon Sofia	«Семіотичний аспект кольороназв у французьких казках, прислів'ях, піснях / L'aspect sémiotique des noms de couleur dans les contes, proverbes et chansons français»	131
Ткаченко Юлія / Tkachenko Yuliia	«Характеристики англомовних запозичень у сучасних французьких ЗМІ / Caractéristiques des emprunts anglais dans les médias français contemporains»	133
Хоменко Яна / Khomenko Yana	«Прагматичний аспект політичних слоганів на прикладі французьких виборчих кампаній / Aspect pragmatique des slogans politiques sur l'exemple des campagnes electorales francaises»	136
СЕКЦІЯ 6/ SECTION 6 Дискурсивні студії французької мови		138
Берест Євгенія / Berest Yevheniia	«Шляхи поповнення сучасного французького аргот / L'enrichissement de l'argot français moderne»»	139
Варварич Анжеліка / Varvarych Angélika	«Особливості кінодискурсу французьких комедійних фільмів / Les particularités du discours cinématographique dans les films comiques français»	141
Гнатюк Марія / Hnatiuk Mariia	«Функціонування евфемізмів у французькому медійному дискурсі / Le fonctionnement des euphémismes dans le discours médiatique français»	143
Зінченко Анастасія / Zinchenko Anastasia	«Художні засоби у медіадискурсі / Les figures stylistiques dans le discours médiatique»	145
Кірісенко Катерина / Kirisenko Kateryna	«Англомовні запозичення у французькому рекламному дискурсі: прагматичний аспект / Les emprunts anglais dans le discours publicitaire français : l'aspect pragmatique»	148
Костриба Валерія / Kostryba Valeriia	«Мовні засоби вираження емотивності як інструмент мовленнєвого впливу в політичному дискурсі / Les marques énonciatives comme outil de pouvoir discursif dans le discours politique»	150
Марченко Олександра / Martchenko Oleksandra	«Взаємозв'язок мови та мислення у контексті сучасного полілінгвізму / La relation entre la langue et la pensée dans le contexte du polylinguisme moderne»	152

Мороз Анастасія / Moroz Anastasiia	«Структурно-семантичні характеристики сучасного публіцистичного дискурсу / Les caractéristiques structurelles et sémantiques du discours journalistique contemporain»	154
Пилипенко Аліна / Pylypenko Alina	«Семантичні та прагматичні характеристики іншомовних запозичень у французькому рекламному дискурсі / Caractéristiques sémantiques et pragmatiques des emprunts à des langues étrangères dans le discours publicitaire français»	156
Сидоренко Михайло / Sydorenko Mykhailo	«Характеристики сучасного французького рекламного дискурсу / Caractéristiques du discours publicitaire français moderne»	158
Шевченко Ірина / Shevchenko Iryna	«Стилістичні характеристики сучасного французького політичного дискурсу / Caractéristiques stylistiques du discours politique français contemporain»	160
СЕКЦІЯ 7. / SECTION 7. Сучасні філологічні студії новогрецької і румунської мов / Modern philological studies of the Modern Greek and Romanian languages		163
Войтович Альона / Voytovych Alyona	«Цифрові інструменти для вивчення румунської мови в умовах дистанційної освіти / Outils numériques pour l'apprentissage de la langue roumaine à distance»	164
Гатицька Ірина / Γατίτσκα Ειρήνη	«Порівняльна характеристика спеціальної лексики макрополя ТЕАТР в новогрецькій та українській мовах / συγκριτικά χαρακτηριστικά του ειδικού λεξιλογίου του μακροπεδίου “ΘΕΑΤΡΟ” στη νέα ελληνική και την ουκρανική γλώσσα»	166
Екатоммати Фотіні / Εκατόμματι Φωτεινή	«Грецькі запозичення в українській номенклатурі лікарських засобів / Ελληνικά δανεία στην ουκρανική ονοματολογία φαρμακευτικών προϊόντων»	168
Жуніна Лада / Ζουνίνα Λάντα	«Стилістична палітра збірки прози Захаріаса Папандоніу та проблематика її відтворення в українській мові (на матеріалі авторського	

	перекладу уривків) / Στυλιστική παλέτα της συλλογής πεζού του Ζαχαρία Παπαντωνίου και η προβληματική της αναπαραγωγής της στην ουκρανική γλώσσα (βασισμένο σε μεταφράση αποσπασμάτων)»	170
Кукурекіна Іванна / Κουκουρεκίνα Ιβαννά	«Κатегорія ввічливості в новогрецькій та українській мовах / Κατηγορία ευγενείας στην νεοελληνική και ουκρανική γλώσσα»»	172
Мазуркевич Софія / Mazourkevych Sofia	«Κолороніми у фразеологізмах румунської мови / Les coloronymes dans les phraséologismes de la langue roumaine»»	175
Олійник Дарина / Ολιϊνικ Νταρίνα	«Запозичення як джерело збагачення новогрецької та української мов / Ο δανεισμός ως πηγή εμπλουτισμού της νεοελληνικής και της ουκρανικής γλώσσας»	176
Поліщук Любов / Polishchuk Lioubov	«Елементи міфології в румунській лінгвокультурі / Éléments de mythologie dans la linguoculture roumaine»	178
Скороход Ірина / Σκοροχοντ Ειρηνη	«Порівняльна характеристика новогрецьких та українських фразеологічних одиниць на позначення кольору / Συγκριτικά χαρακτηριστικά των νέων ελληνικών και ουκρανικών φρασεολογικών μονάδων για το χρώμα»	180
Чорна Анна / Chyorna Anna	«Запозичення в румунській мові / Les emprunts dans la langue roumaine»	183
СЕКЦІЯ 8. / SECTION 8. Міжкультурна комунікація і переклад. Світова література: культурні й художні проєкції. Інноваційні тенденції у викладанні іноземних мов та перекладу / Cross-cultural communication and translation. World literature: cultural and artistic projections. Innovative trends in teaching foreign languages and translation		185
Вітюк Анна / Vitiuk Anna	«Мовна характеристика аббревіатур іспанської мови і способи їхнього перекладу/ Las características lingüísticas de las abreviaciones españolas y métodos de su traducción»	186

Волочай Вікторія / Volochai Viktoriia	Складнощі та виклики під час перекладу іспанських фразеологізмів на українську / Dificultades y desafíos durante la traducción de unidades fraseológicas del español al ucraniano	188
Грицан Єлизавета / Hrytsan Yelyzaveta	«Проблема перекладу неологізмів та запозичень з італійської на українську / Problemi di traduzione di neologismi e prestiti dall'italiano all'ucraino»	190
Дудай Яна / Dudai Yana	«Основні види медіаперекладу та їх особливості / Les principaux types de traduction médiatique et leurs spécificité»	192
Завізіон Дар'я / Zavizion Daria	«Семантичні трансформації в італійсько-українському перекладі / Trasformazioni semantiche e metodi della loro formazione»	194
Карпеко Аліна / Karpeko Alina	«Відтворення гри слів у перекладі: техніки та прийоми / Reproduction of wordplay in translation: techniques and approaches»	196
Коломієць Олександра / Kolomiiets Oleksandra	«Визначні риси сучасної французької літератури реалізму XX століття / Caractéristiques distinctives de la littérature réaliste française moderne du XXe siècle»	198
Лесків Юлія / Leskiv Yuliia	«Проблеми перекладу італійських ідіом на українську мову / Problemi di traduzione delle espressioni idiomatiche italiane in lingua ucraina»	200
Литвинов Віталій / Lytvynov Vitalii	«Етичний аспект перекладацької діяльності / El aspecto ético de la traducción»	202
Луценко Аліна / Lutsenko Alina	«Переклад французьких юридичних текстів українською мовою / La traduction de textes juridiques français en ukrainien»	204
Маслиган Ольга / Maslyhan Olha	«Семантична типологія діалектизмів сіл Орява і Довжки Стрийського району Львівської області / Semantic typology of dialectisms of the villages Orjava and Dovzhky of the Stryisky district of the Lviv region»	206
Музика Надія / Musyka Nadiya	«Автоматизація та штучний інтелект у медіаперекладі / Automatisation et intelligence artificielle dans la traduction média»	208
Назарчук Дарина / Nazarchuk Daryna	«Еволюція медіаперекладу: від традиційних методів до цифрових технологій / Évolution de la médiatraduction : des méthodes traditionnelles aux technologies numériques»	210

Паламар Дарія / Palamar Dariia	«Особливості перекладу фразеологізмів з анімалістичними та флористичними компонентами у французькій мові / Particularités de la traduction des expressions idiomatiques françaises à composantes animalistiques et floristiques»	212
Солюк Юлія / Soliuk Yuliia	«Машинний переклад художнього тексту: проблеми та труднощі (на матеріалі роману Анні Ерно «Mémoire de fille») / Машинний переклад художнього тексту: проблеми та труднощі (на матеріалі роману Анні Ерно "Mémoire de fille")»	214

“Полілог мов і культур в освітньо-науковому просторі”.
Матеріали III Всеукраїнської студентської науково-практичної
конференції, 26–27 березня 2025 року. Київ: Видавничий центр КНЛУ,
2025. 230 с.

Матеріали друкуються в авторській редакції. За достовірність фактів, статистичних даних та іншої інформації відповідальність несуть автори.

Для нотаток

Підписано до друку 24.03.2025 р. Формат 60х84 1/16
Папір друк. №1 Спосіб друку офсетний. Умовн. друк. арк. 15,64
Умовн. фарбо-відб. 15,75 Обл.-вид. арк. 15,75
Тираж 100. Зам. № 25 - 12

Видавничий центр КНЛУ
Свідоцтво : серія ДК 1596 від 08.12.2003 р.
